

Джоана Линдзи

Мъжът на моите мечти

1

Англия, 1878 г.

– Би ли ми казал в *какво* толкова си се зазяпал, Тайлър Уейтли?

Тонът на Мегън Пенуърти бе необичайно остър, но тя искаше да е точно такъв. Освен това беше изпълнен с надменност и неприязън – както, впрочем, и погледът, който отправи на младия мъж, вперил очи в нея. По всичко изглеждаше, че Мегън не може да го понася. А в действителност тя харесваше почитаемия¹ Тайлър Уейтли.

Той бе приятен, хубав мъж със светлоруса коса, която се нуждаеше само от мъничко брилянтин, за да стои добре пригладена назад, с тънки мустачки и с бакенбарди, които не бяха толкова дълги, че да скриват силната му, красиво изваяна челюст. Тъмнозелените му очи също бяха доста привлекателни. А и не беше прекалено висок, та да трябва едно момиче да си строши врата, ако иска да го погледне в лицето. Нито пък имаше нещо страховито или грубо в стройното му тяло – което съвсем не означава, че му липсваше сила. Изобщо, двадесет и седем годишният Тайлър Уейтли бе повече от изгодна партия за женитба, дори ако човек оставеше настрана доста обширното имение, на което бе наследник по майчина линия.

Мегън ни най-малко не се съмняваше, че от него ще излезе прекрасен съпруг. Може би дори самата тя би му хвърлила око, ако най-добрата ѝ приятелка, Тифани Робъртс, не ѝ бе признала съвсем наскоро след първата им среща с него, че *тя* го иска.

Точно това бяха думите на Тифани.

– Искам го, Мег.

Двете момичета винаги говореха напълно открито, поне една пред друга – когато наоколо нямаше никой, който да остане шокиран от прямотата им. А и в онзи ден Тифани бе прекалено развълнувана, за да я е грижа дали някой може да я чуе.

– Казвам ти, това е той. Никога не съм се чувствала толкова... толкова... Когато ми се усмихна – ох, усещането беше... По дяволите, не мога да го опиша, но се кълна, че щях да припадна.

– Може би корсетът ти пак е бил прекалено стегнат – бе отвърнала Мегън с дяволита усмивка. – Все пак, понякога човек трябва и да

1. ...почитаемия... – титла, давана на благородници с ранг, по-нисък от маркиз.

диша...

– О, престани – засмяно бе отвърнала Тифани. – Говоря напълно сериозно. Какво трябва да направя, за да го спечеля, Мег?

Мегън беше само с няколко месеца по-голяма от нея, но за Тифани това бе достатъчно основание да смята, че приятелката ѝ знае всичко. А всъщност по този въпрос Мегън, колкото и да не ѝ се щеше да го признава, не знаеше почти нищо, макар че мъжете се изпотрепваха да привлечат вниманието ѝ. Първоначално това я смущаваше, още повече, че самата тя никога не бе правила нищичко, за да привлече тяхното. Но след като през последните две години всички неженени мъже в областта се бяха изредили да я ухахват, Мегън заключи, че причината е просто в хубавата ѝ външност, въпреки че едва ли в цялото кралство можеше да се намери по-немодерен цвят коса от нейната – отвратително, крещящо, медно-ръждиво червено – единственото нещо, което бе наследила от своя баща.

Ето защо във въпросния ден тя беше дала на своята приятелка единствения отговор, който ѝ се струваше разумен и правилен:

– Просто се усмихвай и бъди такава, каквато си – и той няма да има никакъв шанс.

Така и стана. Два месеца след първата им среща почитаемият Тайлър поиска ръката на Тифани. Решено бе да се оженят на осемнадесетия ѝ рожден ден, с други думи – след малко по-малко от три месеца. При това не с някаква си скромна церемония. Тайлър беше син на виконт и сватбата щеше да представлява пишно, грандиозно празненство в разгара на лондонския сезон.

Като се има предвид колко се радваше Мегън за своята приятелка и колко ласкаво бе мнението ѝ за Тайлър, грубият ѝ въпрос би трябвало да слиса двамата годеници, с които в тази слънчева неделна утрин отиваше на църква. В действителност слисаният бе само Тайлър – нейното поведение спрямо него непрекъснато го объркваше, а напоследък беше започнало и да го дразни, тъй като самият той не го бе предизвикал с нищо. Тифани, от своя страна, не остана ни най-малко изненадана. Но пък тя знаеше причината за това поведение.

В началото, когато проумя, че Мегън е решила да накара Тайлър да я смята за най-противното създание на света, Тифани ѝ беше благодарна, защото всеки млад мъж, към когото бе проявявала и най-малък интерес, по обясними причини се бе влюбвал в приятелката ѝ, вместо в нея. Не че Тифани не беше хубава. Напротив, бе дори доста хубава; русите ѝ къдрици и дълбоките ѝ сини очи бяха много модерни и се харесваха на

всички. Но хубостта ѝ бе нищо в сравнение с омагьосващата красота, с която беше надарена Мегън. Затова Мегън още от първия ден бе решила да стори всичко възможно, за да не отклонява интереса на Тайлър от Тифани и най-вече – за да не го привлича към себе си.

Но тя следваше своята необичайна стратегия вече от доста време и ако в началото Тайлър просто се изчервяваше и се извиняваше, заеквайки, задето е засегнал Мегън без сам да знае с какво, постепенно бе започнал да отвръща на грубостта ѝ, при това все по-успешно.

Сега той шибна рязко едрия дорест кон, теглещ откритата карета, с която бе взел момичетата от дома на Тифани, и без повече да поглежда към Мегън, отговори:

– В нищо, мис Пенуърти. В абсолютно *нищо*.

Тифани изтръпна. Никога досега Тайлър не бе отвръщал на нападите на приятелката ѝ толкова жестоко. Мегън очевидно прие отговора му присърце, защото се изчерви силно и се извърна, за да скрие от Тайлър колко дълбоко я е наранил.

Тифани не можеше да вини своя годеник. Има определен предел на гадостите, които един мъж е способен да понесе без да отвърне с гадост. Не, вината бе в самата нея. Отдавна трябваше да е сложила край на преструвките на Мегън. А не бе го сторила заради онова мъничко зрънце съмнение, че ако Тайлър види Мегън такава, каквато е в действителност, би останал заплепен от нея, точно като всеки друг мъж, удостоен поне веднъж с някоя от нейните усмивки.

Но това вече бе прекалено. Тифани *беше* сигурна, че Тайлър я обича. И би трябвало да е способна да го задържи при себе си – в противен случай не го заслужаваше, или по-точно, той не я заслужаваше. Налагаше се да поговори с Мегън веднага след проповедта на викария. Или дори преди това, преди обидата в душата на приятелката ѝ да се изпари и да се смени с гняв. Тази мисъл изпълни Тифани с безпокойство, защото когато Мегън бе ядосана – което, слава богу, се случваше рядко, – можеше да стане напълно непредсказуема.

Подходящ момент за този разговор се появи, когато пристигнаха пред енорийската църква, разположена в края на селото, Тийдейл. Тайлър избърза пред двете момичета, за да поднесе почитанията си на лейди Офелия и нейните три дъщери. Графинята на Уеджууд, Офелия Такъри, притежаваше най-висшата титла в областта и имаше власт над по-дребните благородници. Дори Мегън изпитваше респект от нея и никога не пропускаше възможността да бъде забелязана от нея, защото графинята по всеобщо мнение организираше най-добрите увеселения в цялата

енория и нямаше човек, който да не копнее да получи покана за някое от тях. Самата Мегън бе готова почти на всичко за такава покана.

Наложи се Тифани да дръпне приятелката си, за да ѝ попречи да хукне след Тайлър в желанието си да поздрави лейди Такъри и така да осуети намеренията ѝ да ѝ каже няколко думи насаме. Нетърпеливият поглед на Мегън не обещаваеше, че тя ще се вслуша внимателно в тези думи. Нещо повече, явно бе решила да ги избегне, защото побърза да каже:

– Надявам се, че не смяташ да споменаваш онова, което се случи в каретата, Тифани.

– Разбира се, че смятам – отвърна Тифани без капчица смущение. – Знам какво правиш, Мегън, и те обичам, задето го правиш. Дори съм убедена, че в началото това ми помогна. Но се изкушавам да мисля, че Тайлър вече е достатъчно привързан към мен, за да не падне в краката ти при вида на тези твои дълбоки като ями трапчинки.

Мегън се ококори изненадано, сетне избухна в непринуден, гръмогласен и напълно неподходящ за една дама смях и прегърна приятелката си.

– Права си, знам. Май просто ми стана навик да се заяждам с този мил човек.

– Откажи се от този навик още днес.

Мегън се усмихна.

– Много добре, но той ще се усъмни, че ми има нещо, ако изведнъж започна да се държа добре с него, не мислиш ли?

– Мисля, че ще престане с деликатните си подмятания да спра да се виждам с теб.

Тъмносините очи на Мегън блеснаха, после се присвиха.

– По дяволите, наистина ли ти го каза? Кога?

– Не беше само веднъж. Но можеш ли да го обвиняваш, след като непрекъснато му показваш само най-лошото от себе си? Тайлър отказва да проумее как е възможно да сме толкова добри приятелки, при положение, че според него характерите ни са напълно различни.

– Много знае той! – изсумтя Мегън. – Та ние с теб сме като две рокли, скроени от едно и също платно, еднакви чак до долния ръб. – Но после тя прехапа устни, неспособна да скрие тревогата си. – Но Тайлър няма да държи на това след като се ожените, нали?

– Знаеш, че той изобщо не е деспотичен – успокои я Тифани. – А дори и да настоява да не се виждаме, това не би имало никакво значение. Боя се, че до края на живота си няма да се отървете от тази своя

приятелка, мис Пенуърти.

Мегън се усмихна с онази усмивка, която разкриваше двете ѝ трапчинки и придаваше на красотата ѝ нов облик – топъл, открит, достъпен. Дори Тифани млъкна и се възря в нея като омагьосана. Въпреки че доста често биваше дарявана с тази специална усмивка, всеки път тя се чувстваше така, сякаш е била удостоена с безценна награда и всеки път си казваше, че би сторила всичко за любимата си приятелка. Като оставим Тифани настрана, усмивката накара господата в църковния двор, които до този момент бяха наблюдавали Мегън крадешком, да преустановят разговорите си по средата на изречението и да я зяпнат с отворени уста. Неколцина дори съзряха в тази усмивка лъч надежда и решиха, че непременно ще си опитат още веднъж късмета в ухажването на несравнимата красавица на енорията.

Успокоена, Тифани хвана Мегън под ръка и я поведе към входа на църквата, където Тайлър продължаваше да разговаря с четирите дами от фамилията Такъри.

– Мисля, че днес е щастлив ден, Мег – прошепна тя с усмивка. – Най-после ще получим тази дългоочаквана покана, чувствам го. А и ти изглеждаше фантастично в този нов син поплин. Дъртата кранта със сигурност ще бъде впечатлена.

– Наистина ли смяташ така? – обнадеждено попита Мегън.

На Тифани ѝ се искаше тази проклета покана да не означаваше толкова много за приятелката ѝ. Но тя означаваше. Не само защото графинята явно познаваше всекиго в Девъншър² и на приемите ѝ пристигаха гости от цялото графство, което гарантираше, че там могат да бъдат срещнати много нови и интересни хора. Това бе само част от проблема, макар и немаловажна за едно младо момиче, което като всички млади момичета се надява да открие мъжа на своите романтични мечти, а не го е открило сред господата от своето обкръжение.

И все пак това не бе главната причина, поради която Мегън копнееше да бъде поканена у лейди Офелия – така или иначе, след няколко месеца започваше сезонът на баловете в Лондон, където тя щеше да се запознае с всички подходящи за женитба млади мъже. Не, графиня Уеджууд се бе потрудила достатъчно през годините, за да превърне поканата в дома си в *достигание* за всекиго. Да не попаднеш нито веднъж в списъка на гостите ѝ означаваше, че не представляваш нищо особено, че си никой, или още по-лошо – че нещо не е наред с теб, може би някакъв

2. Девъншър – графство в югозападна Англия.

скандал в семейството, който просто още не е станал обществено достойние. Освен това всяко от видните семейства в енорията беше канено поне по веднъж на прием у графинята, дори това на Тифани. Родителите ѝ се бяха отзовали на поканата, но самата Тифани от преданост към своята приятелка се бе измъкнала с обяснението, че е болна, макар че никога нямаше да признае това пред Мегън, защото така само щеше да я отчае още повече, а тя и без това беше достатъчно отчаяна.

И двете бяха напълно сигурни, че лейди Офелия просто изчаква Мегън да навърши осемнайсет. Но Мегън ги бе навършила преди цели два месеца, а ескуайър³ Пенуърти и неговата дъщеря продължаваха да бъдат пренебрегвани от графинята.

Вместо отговор Тифани стисна ръката на Мегън, като мислено се помоли да не ѝ е вдъхнала напразни надежди. Не, все пак не бяха разговаряли с лейди О повече от месец. Сега благодарение на Тайлър им се удаваше такава възможност. Вероятно графинята просто имаше нужда да ѝ се напомни, че Мегън Пенуърти ѝ е съседка...

– Значи, следващата събота, господин Уейтли – казваше лейди Офелия, в момента, в който двете момичета се присъединиха към Тайлър. – Ще бъде скромно събиране в тесен кръг, не повече от четиридесетина души. И не забравяйте да доведете хубавата си годеница.

Тя се усмихна на Тифани, взря се за миг в Мегън, после се извърна и влезе в църквата.

Ударът беше жесток, преднамерено жесток. Алис Такъри – най-малката, седемнадесетгодишна дъщеря на графинята дори се изкикоти, преди да последва майка си. Другите две момичета, Агнес и Ан, просто изглеждаха злобно доволни.

Тифани бе ужасена, но само след миг ужасът ѝ се смени с гняв. Как се осмеляваха? Всички знаеха, че Мегън е най-добрата ѝ приятелка и че придружаваше нея и Тайлър почти навсякъде, защото бе тяхна шаферка. Изглежда, Такъри бяха планирали тази обида предварително, бяха подбрали най-подходящия момент, за да постигнат най-болезнен ефект, като покажат на Мегън, че жадуваната от нея покана няма да бъде отправена, никога. Тифани се боеше, че знае причината. Чисто и просто Мегън бе прекалено красива и не биваше да се мярка наоколо, когато човек има да омъжва три грозновати дъщери.

Тайлър се покашля, за да извади спътничките си от тяхното вцепенение. Тифани най-накрая се престраши да погледне към Мегън, за да

3. ескуайър – титла на едър земевладелец в Англия.

види как ѝ се е отразило презрителното отношение на графинята. По-зле отколкото бе предполагала. Лицето на Мегън беше станало бяло като панделките на шапката ѝ, а огромните ѝ сини очи бяха плувнали в сълзи, които всеки миг щяха да се търкулнат по бузите ѝ, въпреки опитите ѝ да им попречи. Сърцето на Тифани се сви от болка, а гневът ѝ се удвои при мисълта, че е безсилна да помогне на своята приятелка. Единственото, което можеше да направи, бе да се опита да я успокои.

Тя стисна ръката ѝ, с което накара тези объркани сини очи да се обърнат към нея.

– Защо? – прошепна Мегън.

Тифани беше прекалено ядосана, за да увърта.

– Ти си твърде хубава, по дяволите. Ония нейни три грозни патенца трябва да бъдат омъжени, а никой мъж няма дори да ги погледне, ако ти си наоколо.

– Но това е толкова... толкова...

– Себично? Долно? Точно така е, Мегън, но...

– Всичко е наред, Тиф, наистина. Но имам нужда да остана сама точно в този...

Без да довърши, тя се обърна рязко и се отдалечи.

– Мегън, почакай – извика Тифани, но Мегън не я послуша. Нещо повече – дори побягна през двора на църквата, защото не можеше повече да сдържа сълзите си. Господин Поукок ѝ подаде кърпичката си, докато минаваше покрай него, но тя най-вероятно дори не го забеляза. Той се обърна и проследи с опулен поглед как Мегън бързо се отдалечава през поляната, обграждаща църквата.

– Предполагам, че трябва да я настигнем. До Сътън Манър има повече от миля – отбеляза Тайлър.

– Не това е причината, поради която трябва да я настигнем – разсеяно отговори Тифани. Вниманието ѝ все още бе съсредоточено върху Мегън, която се препъна, спря, порови в чантичката си, за да извади кърпичка, сетне продължи напред без да я използва. – Двете с нея неведнъж сме изминавали пеша това разстояние. – Най-после тя се обърна към годеника си и изражението му я накара да се наежи. – Да не си посмял да изглеждаш толкова доволен, Тайлър Уейтли! Тя не заслужаваше това, което ѝ причини тази ужасна жена.

– Позволи ми да не се съглася...

– Не, не ти позволявам. И без това още днес ще забележиш промяната у нея, така че бих могла да ти го кажа от сега: единствената причина, поради която Мегън се държеше толкова отвратително с теб, бе

твърдото ѝ намерение да не я харесаш. Направи го от обич към мен, защото знае колко много те... те искам и не желаете да ми причини болка, като предизвиква интереса ти.

– Глупости, та аз едва я понасям – запротестира той.

– Когато я видя за пръв път не мислеше така, нали? – тросна се Тифани.

– Е, не, но... Да не искаш да кажеш, че всичко това е било *нарочно!*

– Да, и ако възнамеряваш да се гневиш по този повод, гневи се на мен, защото можеш да я накарам да престане много по-рано, но... предполагам, все още се безпокоях какво ще стане, когато откриеш, че Мегън всъщност е много сърдечна, мила...

– И разглезена, и своенравна...

– Само мъничко разглезена, но какво друго можеш да очакваш при такъв добър и щедър баща като ескуайъра? Освен това аз съм не по-малко своенравна, Тайлър.

– Така е, но у теб това е по-скоро привлекателна черта.

– Благодаря ти... или поне така мисля. Но не можеш ли да разбереш проблема на Мегън? Тя *знае* как гледат на нея мъжете, Тайлър. Поведението, което възприе спрямо теб, е единственото оръжие, с което може да попречи на един мъж да се влюби до полуда в нея.

– Но аз не бих искал да имам съпруга, която изглежда като нея, скъпа. Мили боже, не! – Идеята като че ли наистина го бе ужасила. – На това момиче му трябва някой железен мъж със стоманени нерви или най-добре – въобще без нерви, който при това да не знае що е ревност. Не бих понесъл всеки от познатите ми да е влюбен в моята съпруга. Един или двама – може – допълни той с усмивка. – Но всички – не, това би ме съсипало.

– От думите ти излиза, че положението на Мегън е направо безнадеждно. Кой мъж не изпитва поне малко ревност към жена си?

– Е, всъщност, предполагам, че ревността на мъжа няма кой знае какво значение, стига той да е уверен в любовта на съпругата си. Но тя ще трябва да полага непрекъснати усилия, за да поддържа тази увереност.

Тифани съвсем не бе сигурна, че този едностранен сценарий ѝ се нрави.

– Ами ако по една или друга причина тя започне да го ревнува? Не трябва ли и той от своя страна да я увери в чувствата си?

– Естествено, че не. Нали се е оженил за нея?

– Не, още не е – намусено извика Тифани.

Тайлър зяпна смаяно след своята годеница, която привдигна полите си и закрачи решително към каретата. Сетне я настигна почти тичешком.

– Чакай, не ставаше въпрос за нас с теб, нали? – смутено попита той.

– Ти ми кажи, Тайлър. За нас ли ставаше въпрос?

– Разбира се, че не – заяви Тайлър. – Случаят с твоята приятелка е уникален, Тифани, защото самата *тя* е уникална. Което не означава, че не намирам и теб за уникална, но... разбираш какво имам предвид. Това нямаше нищо общо с нас.

– Добре, Тайлър, прощавам ти.

– Благодаря ти... или поне така мисля.

2

– Ядеш *отново!* – възкликна Тифани, като влетя в трапезарията без дори да почука.

На иконома на Пенуърти, Кребс, не му оставаше нищо друго, освен да затвори вратата след нея. На лицето му бе изписано кисело изражение. Никога не успяваше да изпревари Тифани и да съобщи за пристигането ѝ, както бе редно. Отдавна трябваше да се е отказал от опитите си да го направи, но той упорстваше, въпреки че всички официалности между двете приятелки бяха отпаднали още преди години – съвсем скоро след първата им среща.

За Тифани това да изненадва Кребс, като влиза в къщата всеки път от различно място, беше игра, която неизменно ѝ доставяше огромно удоволствие. Ако Кребс имаше късмет и въобще я забележеше да пристига – въпреки че обикновено не ставаше така, защото Тифани често заобикаляше имението и се появяваше откъм конюшнията, разположена зад него, – той се втурваше към кухненския вход, но тя прекрачваше направо през остъклената веранда на трапезарията. Ако пък решеше да я чака в трапезарията, скоро чуваше зад гърба си дяволития ѝ вик „Има ли някой в къщи?“ и разбираше, че Тифани е предпочела да заобиколи къщата и да мине през главния вход. Веднъж, когато знаеше, че Мегън очаква приятелката си, икономът бе застанал на пост във фойето на долния етаж, убеден, че този път Тифани няма да му се изплъзне, защото така или иначе трябваше да мине оттам, която и врата да решеше да използва. В този ден тя бе влязла през френския прозорец на салона. След това поражение Кребс не ѝ говори в продължение на две седмици.

Мегън се бе надявала, че икономът на семейство Робъртс също ще прояви желание за подобна игра с нея. Но той беше мил възрастен симпатяга, който просто ѝ се усмихваше и я поздравяваше с „добър ден“ всеки път, щом я видеше да се появява изневиделица в царството му, а това отнемаше цялото удоволствие от играта.

Тя вдигна салфетката пред устата си, за да скрие прозявката си, сетне я хвърли на масата.

– В действителност това е първото ми ядене за деня. Но вече приключих.

– Е, допий си чая – каза Тифани, като се настани до нея. – И аз съм малко жадна, така че ще пия от твоята чаша. – После попита небрежно,

якаш думите на Мегън изобщо не я бяха изненадали: – Първото ти яде-не ли? Знаеш ли колко е часът?

Мегън сви рамене, сипа още чай в чашата си и я подаде на Тифани, която от своя страна сипа вътре приблизително още толкова захар. Вече не можеше да става и дума да пият от една и съща чаша, защото Мегън никога не слагаше захар в чая си, и двете прекрасно знаеха това. Едва ли въобще имаше нещо, което да не знаят една за друга след единадесет години дружба. Но Кребс бе способен да предвижда *някои* неща и вече бе отишъл до кухнята, за да нареди на Кора да донесе още една чаша.

Кора беше дъщерята на готвачката – хубаво момиче, което с мъка побираше пищните си форми в модните стегнати корсети и по тази причина непрекъснато беше задъхано. Слугинската ѝ униформа бе изключително семпла, въпреки че имаше турнюр и дълъг шлейф, каквито се носеха още от времето, когато кринолинът бе излязъл от мода, с други думи – от много отдавна. Повечето дами изискваха от прислужниците си да се обличат в същите дрехи като тях, макар и от много по-евтин плат. Дори чистачките носеха дълги шлейфове, но бяха измайсторили специални връвчици, с които ги прибираха, докато вършеха работата си и ги отпускаха едва след нейното приключване.

Мегън изчака Кора да направи реверанс и да излезе от трапезарията, преди да признае:

– Успах се.

Това си *беше* признание, защото Мегън никога не се успиваше. И двете го знаеха.

– Това май се случва за втори път в живота ти? Първия път беше напълно разбираемо – нали чакахме почти цяла нощ призракът на лорд Бийкън да се появи в онази полусрутена къща, която се предполагаше, че обитава. Какво разочарование... – Тифани млъкна, преди да се е увлякла в спомени и попита съчувствено: – Какво, безсънна нощ ли?

– Малко е да се каже – призна Мегън.

– По дяволите, знаех си, че снощи трябваше да остана. Но сметнах, че си достатъчно ядосана, за да не се отдадеш отново на мрачни мисли.

Мегън се усмихна.

– Мислиш, че гневът благоприятства добрия сън?

– Е, поне в по-голяма степен от мрачните мисли.

– Не съм склонна да се съглася с теб, Тифани, повярвай ми.

– Ох, добре – сухо каза Тифани. – Значи след като си заминах се почувства още по-зле?

– Мъничко.

Сълзите на Мегън бяха пресъхнали още вчера, и то още преди Тифани да скочи от каретата и да се присъедини към приятелката си, оставяйки Тайлър да ги следва на дискретно разстояние, за да могат двете да поговорят насаме. Първоначално Тифани не бе разбрала, че Мегън вече е загърбила самосъжалението си и че кипи от оздравителна ярост. И за да я развесели, ѝ предложи да се върне в църквата и собственооръчно да цапардоса лейди О право в носа. Мегън действително се беше замислила над предложението ѝ, но сетне го отхвърли, защото ѝ се стори недостатъчно солидна отплата. Самата Тифани, която и без това не бе го казала на сериозно, се съгласи, че графинята не си струва скандала, който би последвал подобно отмъщение.

Но беше доволна, че вместо да се самосъжалява, приятелката ѝ е разярена. Това наистина бе далеч по-добре. Само че Мегън се ядосваше преди всичко на себе си – заради цялата енергия и време, пропилены в усилия, които поначало са били напразни. Чувстваше се като пълна глупачка. Тифани се чувстваше по същия начин, заедто сама не се бе досетила за това по-рано. Но така или иначе, дъртата кранта не биваше да нанася удара си с такава злоба – злоба, която Мегън не бе предизвикала – с нищо.

– *Знаех си*, че не трябва да те слушам! – възкликна тя. – „Иди си у дома, Тифани“, каза ти. „Нищо ми няма“, каза. „И друг път съм била унижавана“, каза.

Мегън се засмя.

– Е, това е съвсем вярно.

– Не разбирам как можеш да се смееш на такива неща. – До ден днешен Тифани побесняваше при мисълта за това как останалите им приятелки от детинство една по една бяха престанали да се виждат с тях, когато Мегън започна да се превръща в красавица. Естествено, другите момичета се чувстваха семпли и непривлекателни покрай Мегън и не можеха да го понесат. Но някои от тях наистина я бяха унижавали публично, а това вече бе прекалено подло от тяхна страна. Ще рече човек, че външността на Мегън бе нещо, с която тя се беше сдобила нарочно, само и само за да им направи напук.

Мегън също не бе сигурна, че е способна да се смее на това, защото злобата на доскорошните приятели ѝ беше причинила болка, която никога нямаше да отмине напълно; просто лежеше скрита у нея и се възпламеняваше отново при всеки подобен случай. А вчерашната постъпка на графиня Уеджууд със сигурност беше подобен случай.

– По-добре да се смея, отколкото да плача, не мислиш ли? – каза тя,

вперила поглед в полуизядената наденичка, с която описваше кръгове в мармалада в чинията си.

Тифани подскочи.

– Божичко, да! Естествено! Искаш ли да поговорим за това?

И двете знаеха, че има предвид онези стари рани, а не вчерашната.

– Не... Само искам да кажа, че като се сетя колко сме се забавлявали с теб през тези години, почти ми става мъчно за момичетата, които не бяха с нас и пропуснаха всичко това.

– Като се замисля, май и на мен ми става мъчно. В края на краищата, те се превърнаха в дяволски скучни същества, след като ни зарязаха. Но като се замисля по-дълбоко, изобщо не ми е мъчно за тях.

Мегън се ухили и вдигна поглед.

– И на мен, но ми се стори, че е хубаво да кажа нещо такова.

И двете се засмяха. Но темата бе повече от неприятна и Тифани побърза да я смени.

– Предполагам, тази късна закуска означава, че си пропуснала утринната си езда и че по този повод цял ден ще бъдеш кисела?

Обикновено Мегън закусваше в ранни зори с баща си, след което прекарваше половината сутрин яздейки коня си, Сър Амброуз, а другата половина – в грижи за него. Нито един ратай от конюшната – а те без друго имаха само един, защото притежаваха едва четири коня – не се допускаше до нейната радост и гордост, освен за да нахрани Сър Амброуз, а дори това Мегън обичаше да върши сама. Всеки, който бе забелязал склонността ѝ да се навърта край конюшните, можеше без затруднения да отгатне, че тя обожава конете.

– Всъщност аз ходих на езда. – Свела отново очи към наденичката, Мегън добави: – Снощи.

– Лъжеш.

– Около два през нощта.

– *Лъжеш!*

Мегън вдигна поглед, за да обясни със сериозен вид:

– Трябваше, Тифани, кълна се, че имах нужда. Бях на ръба на лудостта.

– Взе ли някой от слугите да те придружава?

– Не ми даде сърце да ги будя.

– Мегън!

– Хайде, стига, никой не ме видя – каза отбранително Мегън, чак сега осъзнала колко е скандално за една млада дама да излиза сама посред нощ. – Яздих само по пътя заради Сър Амброуз, защото нощта беше

много тъмна. Идеята се оказа чудесна. Когато се прибрах, заспах мигновено. – Тифани явно беше останала без думи, затова тя побърза да добави: – Но ездата ми помогна много повече от това. Като се връщаш от селото третия път...

– Трети?

– Ходих дотам пет пъти. За бога, трябваше да се придържа само към проклетия път, а и Сър Амброуз копнееше не по малко от мен за бексен галоп.

Тифани завъртя отчаяно очи.

– Та, както казвах – върна се на въпроса Мегън, – при третото ми връщане от селото ми хрумна какво мога да направя, за да натрия носа на Офелия Такъри по възможно най-грандиозния начин. И точно това ще направя.

Тифани мигновено застана нащрек.

– Не си размислила отново над предложението да я фраснеш по носа, нали?

– Не – каза Мегън с усмивка, после продължи триумфално: – Ще построя къща, два пъти по-голяма от нейната и ще стана новата първа дама на областта. Това ще й смачка фасона.

– А-ха, и как предвиждаш да стане това?

– Много просто. Ще се омъжа за дук.⁴

– О, да, това ще свърши работа. И кой дук по-точно имаш предвид?

– Ротстън, естествено – заяви Мегън. – Той е единственият, когото познаваме.

Тифани скочи на крака, защото след като приятелката ѝ вече бе решила и кой ще е дукът, това явно не бе само приумица. Изведнъж я обзе тревожното подозрение, че Мегън може да говори сериозно.

– Изобщо не го познаваме. Ако си спомняш, той отсъстваше от Шеринг Крос, когато бяхме на чай у баба му. Единствената причина, поради която въобще припарихме в неговото имение, бе тази, че баща ти имаше някакво бегло познанство с вдовстващата дукеса и се беше възползвал от него, за да я помоли за съвет, когато търсеше подходящ кон за подарък за дванадесетия ти рожден ден.

– И по волята на провидението тя ни покани да си изберем един от личната конюшня на дук.

– Провидението? Та те имаха стотици коне. За нея е било удоволствие да се отърве поне от един.

4. дук – висша благородническа титла, непосредствено след принц.

Мегън се наведе напред, за да прошушне думата, за която една дама не биваше да знае нищичко:

– Тези коне са *заплодени* в коневъдната ферма на Шеринг Крос. Естествено е дукесата с радост да се съгласи да продаде един от тях. – После се облегна отново назад и добави: – Ето, вече имаме нещо общо помежду си – конете.

– Имаме? Искаш да кажеш – ти и дука? Божичко, Мегън, не говориш *наистина* сериозно, нали?

– Говоря напълно сериозно. – Мегън се усмихна въодушевено. – Само си представи, Тиф: един великолепен файтон, украсен с герба на дука, се приближава към нашата църква, а графинята и трите ѝ все още неомъжени щерки са взират жадно в него. Тогава отвътре се появява твоята любима приятелка, под ръка с най-красивия мъж, когото човек може да си представи. Разбира се, аз ще проявя достатъчно снизходително великодушие и ще поздравя графинята с „добър ден“, дори ще ѝ представя съпруга си, дука. И ще бъде така добра да не забележа, че ченето ѝ е увиснало втрещено.

– Наистина ще бъде увиснало – засмя се Тифани, заплена от приятната фантазия. – О, това би било съвършеното отмъщение. – Сетне въздъхна драматично. – *Де да беше* възможно.

– Възможно е – тихо отвърна Мегън. – И аз смятам да се погрижа да се осъществи.

Тифани с ужас съзря на лицето на приятелката си познатото дебе-логлаво упорство.

– Чакай малко. Дай поне да помислим реалистично. Ако наистина искаш да се омъжиш за мъж с благородническа титла, ще ти намерим някой симпатичен виконт. А може дори и лорд. Да, това не е напълно невъзможно. И тогава ще се изравниш с лейди О... Недей да ми клатиш глава, по дяволите!

– Тифани, ако въобще падна чак дотам, че да се омъжа заради титла, ще го направя само за най-висшата.

– Тогава не падай.

– Вече реших да го сторя. И колкото повече мисля за това, толкова повече ми харесва идеята да бъде дукеса.

Тифани изпъшка.

– Защо все на *мен* се пада да бъде лошата? Добре, чуй сега какви са фактите, Мегън. Сред твоите предшественици може и да има някой лорд...

– Преди четири поколения; плюс един-двама барони.

– Няма значение, ти си оставаш просто дъщерята на един провинциален ескуайър. Дуковете имат право да сключват брак дори с кралски особи. Те *не* се женят за дъщери на земевладелци.

– Ротстън ще се ожени. И защо не? – упорито отвърна Мегън. – Без друго е невероятно богат. Бракът не може да му донесе нищо повече от това, което вече притежава, така че *той* няма защо да търси жена с титла. Възможно е дори да иска да се ожени по любов, а един дук със сигурност може да прави каквото си поиска. По една случайност моят произход *ме прави* приемлив вариант за съпруга. Разбира се, Ротстън би могъл да се ожени и за нещо по-добро от дъщеря на ескуайър, но на него няма да му пука за това, защото ще е влюбен в мен, при това до уши, помни ми думата. Знаеш защо, нали? Заради това мое проклето лице. До сега не ми е донесло нищо друго, освен мъка и е крайно време да си плати за всичко, като ми спечели дука.

В думите ѝ имаше много горчивина и болка, затова Тифани зададе следващия си въпрос предпазливо.

– Ами ти?

– Какво аз?

– Какво ще стане, ако ти не го обичаш?

– Естествено, че ще го обичам.

– Ами ако не можеш, Мег? Ами ако той е ужасен и противен, и изобщо – недостоеен за любовта ти?

– Не би посмял да е такъв. Той е дук.

Тифани едва не прихна да се смее на тази нелепа убеденост.

– И все пак, ако още щом го видиш, разбереш, усетиш дълбоко в себе си, че това въобще не е мъж за теб, че ще ти донесе само нещастие? Пак ли ще искаш да се омъжиш за него?

След дълго мълчание Мегън промълви:

– Не.

Слава богу, каза си Тифани с въздишка. Сега вече бе стъпила на солидна основа, затова продължи по-смело:

– Може да е грозен.

– Забрави ли как онази прислужница в Шеринг Крос шепнешком ни обясни колко бил красив?

– Тя се опитваше да ни впечатли.

– Ние вече си бяхме повече от впечатлени. Нямахме нужда да ни впечатлява допълнително.

– Това е другият проблем. Не може *наистина* да искаш да живееш в такава място.

– Шегуваш ли се? – Мегън въздъхна. – Шеринг Крос е най-великолепният дом, който човек може да си представи.

– Това не е дом, това е огромен мавзолей, разпрострян върху повечето от шест акра земя. Само конюшната беше по-голяма от цялата тази къща, а вашата къща никак не е малка.

– Знам. Всичко беше толкова величествено – замечтано каза Мегън.

– Величествено? Сигурно из онези лабиринти всеки ден се загубват и умират хора.

При тази забележка погледите им се срещнаха и двете момичета избухнаха в смях.

– Умират?!

– Е, най-малкото биха могли. – Те се засмяха отново и Тифани най-после склони да се съгласи. – Добре де, предполагам, че не е напълно невъзможно да се заплени един дук, не и за жена, която изглежда като теб. Абсолютно ли си сигурна, че го искаш, Мег?

– Да. Амброуз Сейнт Джеймс може да смята ергенските си дни за преброени.

– Божичко! – възкликна Тифани. – Бях забравила, че ти кръсти коня си на него.

Мегън примигна изненадано.

– Аз също.

И те отново избухнаха в смях, но този път бяха прекъснати от Кребс, който отвори вратата, за да ги извести за пристигането на починаемия Тайлър Уейтли. Мегън посрещна младия мъж с ослепителна усмивка и с поздрав.

– Добро утро, Тайлър. Господи, днес изглеждаш великолепно. Ако изчакаш само миг, за да изтичам до горе да си взема шапката, после можем да тръгнем веднага.

Тя прелетя покрай него без да дочака отговор на поздрава си, но горкият човек и без това беше онемял от усмивката, с която го бе дарила. Тифани скри собствената си усмивка зад чашата чай, приятно изненадана от факта, че не изпитваше и капка ревност от реакцията на годеника си. Сетне отбеляза насмешливо:

– Ще трябва да свикнеш да се оправяш по-добре, Тайлър, ако не искаш Мегън отново да започне да се държи ужасно с теб.

Той затвори зяпналата си уста, пхна ръце в джобовете си и се намръщи.

– Господи, не завиждам на мъжа, който ще вземе ръката ѝ, наистина не му завиждам.

– Той вече е избран, така че не ни остава нищо друго, освен да се надяваме да вземе не само ръката, но и сърцето ѝ.

Веждите на Тайлър се извиха въпросително.

– Пропуснах ли нещо между вчера и днес?

– Нищо съществено... но мислил ли си някога, че може да ти е мъчно за един дук?

3

– По дяволите, вашата предпазливост вече минава всякакви граници, господин Браун. Да ходя пеша, за бога! Фреди би пукнал от смях, ако можеше да ме види.

Мортимър Браун удостои мъжа до себе си с поредния възмутен поглед. Откакто напуснаха Кент⁵ не бе чул от него нищо друго, освен оплаквания. Но той беше предупреден за това и го очакваше.

– Нямахте да вървите пеша, ако бяхте взели и друг кон, както ви посъветвах.

– Чуваш ли как те обиждат, Цезар? – обърна се Девлин към коня си.

Жребецът изпръхтя в знак на съгласие и с това си изпроси един унищожителен поглед от страна на Мортимър. Но фактите си бяха факти.

– Да пътуваш нощем, както правихме досега, е едно, *господин* Джефрис, но денем всичко се вижда. Всеки би се смаял, ако зърне голтак като вас върху кон като този, нали? Дойдохте тук, за да изчезнете от очите на хората, а не за да привлечате вниманието им.

– А вие сте тук, за да ми вадите душата, предполагам – отвърна Девлин. – Но ако не сте забелязал, селото вече се изгуби от поглед, а на пътя не се мярка жив човек.

– Вече се мярка – или освен твърдоглав сте и спял?

Девлин изобщо не обърна внимание на каретата, която току-що се бе показала иззад едно възвишение на пътя. Вместо това той се спря за миг, за да стрелне Мортимър с един от най-страховитите си погледи. А в подобен поглед, хвърлен от височината на здравето му, дълго метър и деветдесет тяло, наистина имаше немалко заплаха. Но Мортимър нямаше да бъде изпратен за придружител на този млад мъж, ако беше страхливец. Не, подобни заплахи не можеха да го стреснат. Освен това заповедта да се грижи за младежа му бе дадена лично от единствения човек, на когото Девлин не беше склонен да се противопоставя и този факт предоставяше на Мортимър надмощие – поне от време на време.

– Казаха ни, че имотите на ескуайъра не са далеч от селото – твърдо каза Мортимър. – Щом стигнем до там, ще можете веднага да възседнете това чудесно животно. Но дотогава бъдете така добър да не забравяте, че сте само един ратай...

5. Кент – графство в югоизточна Англия.

– Коневъд, господин Браун – прекъсна го рязко Девлин. – Човек, който отглежда първокласни коне и ги обездва. Да, и обездвач. Това звучи добре...

– Но вие нямате и понятието от...

– Затова сте с мен – за да се погрижите да не се изложат.

– Не затова съм...

– Затова аз приех вашата ужасна компания. Ако ще живея в конюшня, поне ще имам последната дума в нея; в противен случай зарязвам цялата тази вятърничава идея още сега.

Мортимър отвори уста, за да се възпротиви, но осъзна, че по *този* въпрос няма да постигне нищо. Затова кимна отсечено и предпочете да се задоволи с наставления, за които поне имаше надежда да бъдат спазени.

– Тъй като това, което се задава срещу нас, е карета и в нея вероятно се возят местни благородници, нахлупете шапката си по-ниско, за да скриете...

– Ох, стига, Браун – изсумтя Девлин, чието търпение очевидно бе на изчерпване. – Намираме се на края на света, по дяволите. Ако тия селяндури ме разпознаят, ще изям отвратителните ботуши, които ме накараха да нося на краката си.

– Не можете ли поне мъничко да се попрегърбите?

– Не. – И това „не“ определено прозвуча като край на спора. – Вървя пеша – *пеша*, за бога; на рамото ми е преметнато проядено от молци сако, нося смачкани ботуши, които никой не би взел дори и като подаяние, и се потя, господин Браун. *Потя се!* Няма да се подложат на още едно унижение. На нито едно.

– Потите се в бяла риза от фин лен, по дяволите – измърмори под носа си Мортимър. – Каквито носят само джентъл...

– Моля?

– Нищо, господин Джефрис, нищо – каза Мортимър. – Но ако усилията ни се окажат напразни, поне ще знаем чия е вината, нали?

– Да, наистина.

Думи, които ни най-малко не звучаха успокоително.

Не беше нещо необичайно да срещнеш пешеходци по пътя от Тийдейл, дори такива, които водят със себе си коне, без да ги яздят. Необичайното в тези двамата бе конят, който пристъпваше след тях.

Мегън беше забелязала черния породист жребец далеч преди Тайлър да възкликне:

– За бога, виждали ли сте някога толкова прекрасен мъжкар?

Тифани и Мегън се спогледаха развеселено. Думата „мъжкар“ никога не би се изплъзнала от устата на Тайлър, ако не беше толкова впечатлен, че да забрави напълно за присъствието на дамите. Междувременно се бяха приближили достатъчно до черния жребец, за да могат да различат прекрасно всяка елегантна извивка на тялото му. Наистина, никой от тях не бе виждал толкова великолепно животно.

Мегън, която както знаем обожаваше конете, бе впечатлена не по-малко от Тайлър, а може би дори повече. Тя се гордееше, че притежава най-хубавия кон в цялата енория, ако не и в цял Девъншър, но този породист жребец бе хиляди пъти по-добър от Сър Амброуз, а Мегън дори не бе способна да го намрази за това. Вече си представяше си какво е да яздиш такъв кон, каква скорост би могъл да развие с него един умел ездач. Не беше честно, че жребците се считаха неподходящи за дами, защото тя умираше от желание да притежава точно такъв кон. Начаса й хрумна да накара баща си да ѝ го купи. Ескуайър Пенъурти задоволяваше всичките ѝ капризи... в разумни граници. Но Мегън бързо се отказа от тази идея, защото бе убедена, че собственикът на животното не би се разделил с него на никаква цена. Тя поне знаеше, че не би го сторила, ако конят беше неин.

Нямаше дори да забележи, че Тайлър е спрял каретата, ако не бе осъзнала, че жребецът вече се намира току пред нея и че възхитеният ѝ поглед не може да се откъсне от него. Мегън се надигна с намерение да слезе и да отиде още по-близо до коня, но смехът на Тифани и шепотът ѝ: „Дръж се прилично“ ѝ припомниха, че за една дама е напълно недопустимо да разглежда чужд жребец без позволение на собственика му. Тя се извърна, за да получи това позволение от мъжа, който държеше юздите на животното... и мигновено забрави за коня.

Той стоеше пред нея, потен и мръсен, и беше най-красивия мъж, когото бе виждала през живота си. Без да съзнава непристойността на своето поведение, тя впи поглед в него със същото жадно любопитство, с което до преди миг бе съзерцавала жребца. Висок, широкоплещест, с божествена фигура и гладко избръснато лице, с изумителни, арогантни, окъпани в слънце черти. Дори ръката, която бавно се вдигна, за да ѝ сваля шапка, и дори разрошената коса, черна като катран, ѝ се сториха прекрасни. И тогава погледът ѝ потъна в най-удивителните тюркоазени очи... и Мегън внезапно осъзна, че те се взират право в нея.

Шокът от сблъсъка с тези очи я накара да се опомни и да си даде сметка какво върши. Тя бързо отклони поглед с отчаяната надежда, че

широката периферия на шапката ѝ ще скрие пламналите ѝ бузи. Просто не можеше да повярва, че е сторила подобно нещо. Е, да, имаше някакво оправдание – да видиш първо такъв възхитителен жребец и веднага след това – един още по-великолепен екземпляр, макар и от по-различна порода... Но това *не беше* оправдание за начина, по който се бе втренила в един напълно непознат мъж. Не беше зяпала така никой от познатите си.

Не го гледаше, но образът му се бе отпечатал в съзнанието ѝ и сега Мегън си даде сметка за простите му дрехи, за мудните му движения, които сякаш му бяха несвойствени, за липсата на шалче около яката на ризата му – нещо, без което никой джентълмен не би си позволил да излезе. Значи, той не беше благородник и слава богу, защото иначе безобразното ѝ поведение щеше да стане достояние на всичките ѝ познати. О, да, тя се надяваше да не е благородник – така щеше да я разнесе само из една-две кръчми, но това беше поносимо... Не, не беше. Господи, *какво ѝ бе станало?!*

За щастие, Тифани не беше забелязала нищо. Тайлър също бе изцяло погълнат от жребеца и от обясненията за потеклото му, които мъжът даваше в отговор на неговите въпроси. За какво друго бяха говорили? Мегън нямаше и най-малка представа. Искаше да избяга. Не искаше никога повече да поглежда отново този човек, който бе наясно що за безсрамница може да бъде тя.

– ... сякаш аз съм собственикът – долетя до нея дълбокият му и някак груб глас.

– Тогава кой е собственикът му? – поинтересува се Тайлър.

– Щастливият нов притежател на този жребец е ескуайър Пенуърти.

Главата на Мегън се завъртя рязко към него, но в първия миг тя отново бе зашеметена от красотата на мъжа и от погледа му, който веднага срещна нейния. Дотолкова зашеметена, че за неин ужас почти забрави за невероятното му изявление.

Трябваше ѝ около пет секунди, за да си го припомни и да изтърси:

– Не вярвам. Баща ми щеше да ми каже.

– И кой е баща ви, че да е толкова добре осведомен?

– Ескуайър Пенуърти, естествено.

Беше негов ред да млъкне слисано, но след миг плътните му устни трепнаха в съвсем лека усмивка.

– Ах, така значи. Не виждам защо ако ескуайърът е решил да направи в имението си ферма за разплод, трябва да го споделя с вас. Не съм

ли прав?

Прав беше... но не съвсем. Не и в нейния случай. Баща ѝ знаеше за огромната ѝ любов към конете и със сигурност би ѝ казал. Просто щеше да намери някакъв по-деликатен начин да ѝ го обясни. За разлика от този тип, който очевидно изпитваше неизмеримо удоволствие от това да използва думата „разплод“, и то грубо и ехидно. Дори Тайлър се размърда смутено, забравил, че преди малко самият той бе използвал друга „забранена“ дума.

Тюркоазените очи все още бяха впити в Мегън със смущаващо нескрит интерес. Сега, когато отново бе приковал вниманието ѝ, той плъзна по нея същия бавен и изпитателен поглед, който самата тя му бе отправила преди минути. Нарочно, без съмнение. Каквото повикало, такова се обадило. На всичко отгоре Мегън не можеше да каже или направи нищо, с което да го спре, без да му даде възможност да обяви на всеослушание, че просто ѝ връща комплимент. Но поведението на този мъж не беше комплимент. Беше оскърбление, и то жестоко – нещо, което никой джентълмен не би сторил, независимо дали е бил провокиран. Но с това той още веднъж доказваше, че не е никакъв благородник... освен ако не смяташе, че тя приема вниманието му с удоволствие. Божичко, може би точно така смяташе – след онова, което бе направила!

– Значи вие просто водите жребца? – изтърва се Мегън. – И после си отивате?

Надеждата в тона ѝ накара Тифани да я изгледа подозрително. Мъжът на пътя също я долови. За част от секундата той изглеждаше объркан, после се усмихна – откровено нагла усмивка, от която Мегън потръпна. И имаше защо.

– Аз съм коневъд, госпожице, и съм, така да се каже, прикрепен към коня, защото никой освен мен не може да се справи с него. Нали не смятате, че предишният му собственик би оставил жребец като този на произвола на съдбата, без да осигури човек, който да се грижи за него както подобава? По дяволите, не вярвам наистина да ви е хрумнало подобно нещо. Освен това аз съм и обездвач, така че съм същинско съкровище за всяка конюшня. Виждате ли, аз просто знам цаката на конете. Защото се отнасям с тях като с жените: нежно – в повечето случаи, с твърда ръка – когато трябва, и с хубав пердах по задницата – когато станат прекалено проклети.

Защо, по дяволите, казах това, запита се Девлин. Просто за да видя дали бузите ѝ могат да пламнат толкова ярко, колкото тази ужасяваща ръждива коса? На червеночосите не им отива да се изчервяват. На тази

й отива, мътните я взели!

Госпожичката обаче започваше да кипи от възмущение. Девлин би бил силно изненадан, ако не беше станало така. Той хвърли невинно-въпросителен поглед към русата девойка и в отговор получи поглед, който казваше: „Какво друго може да очаква човек от един коняр, ако не лоши маниери?“

Но дъщерята на ескуайъра вече бе побесняла и изобщо не се опита да го скрие.

– Тръгвай, Тайлър. Този човек ще бъде уволнен още щом пристигне у дома, уверявам те.

Младият мъж дръпна поводите и каретата потегли. Девлин го чу да казва:

– Сигурен съм, че той не искаше думите му да прозвучат така, поне не като обида.

– Как не!

– Тя е права – обади се зад гърба му Мортимър. Двата се бяха втреничили в отдалечаващата се карета.

– А-ха, най-после си възвърнахте дар-словото, а?

Лицето на Мортимър пламна.

– И какво, ако съм го загубил? Никога не съм виждал такава жена. Но какво е вашето извинение? Вие не загубихте дар-слово, просто си загубихте ума. Това беше дъщерята на *ескуайъра*, на същия този ескуайър, който дори няма представа, че ще гостуваме в неговата конюшня, *нищо* пък че е закупил расов жребец. Ами ако тя беше накарала тоя младок да я откара веднага в къщи, за да се оплаче на баща си?

Девлин се намръщи. Изобщо не му бе хрумнала подобна възможност. А трябваше. Но той тръсна глава и каза:

– Тогава щеше да се наложи да направим малко състезание и да видим кой ще стигне пръв до ескуайъра. Имате ли някакви съмнения относно изхода от подобно надбягване?

– О, това би било чудесно разрешение на проблема, няма що. Малката госпожица със сигурност щеше да се разлюти още повече. Защо изобщо ви трябваше да я оскърбявате?

– Мислех, че грубоватостта е задължителна част от ролята ми.

– От коя роля? Ролята на човек, който отглежда расови коне и по този повод стои достатъчно близо до аристокрацията, за да има добри обноски? Или ролята на гамен, израснал на улицата?

Внезапно Девлин се засмя.

– Струва ми се, че ще е по-безопасно да се правя на гамен, особено

покрай това малко бижу.

– Безопасно?

– Несъмнено – отвърна Девлин. Но понеже този отговор не можеше да извади Мортимър от объркването му, той добави: – Мисля, че бяхте прав, господин Браун. Умът ми отиде по дяволите и още не се е върнал.

– Заслужава си човек да види *такава* жена, нали?

– Ако харесва червенокоси жени.

Мортимър презрително изсумтя.

– А вие сигурно изобщо не ги харесвате?

– Не, слава богу. Ако ги харесвах, вероятно бих бил загубен. Но трябва да ви кажа нещо, господин Браун. Започвам да си мисля, че принудителното погребване в глухата провинция може и да ми хареса.

– Надявам се това не означава, че възнамерявате да се позабавлявате с тази малка госпожичка?

– Дали възнамерявам? Разбира се. Да не би да не сте забелязал, че двамата с нея току-що си обявихме война?

4

Арнълд Пенуърти вдигна очи от писмото, което държеше в ръката си, за да отправи към Девлин още един изпитателен поглед – третият, откакто бе отворил плика. Сетне продължи да чете. Ескуайърът имаше топли, дружелюбни кафяви очи. И въпреки необичайната, объркваща молба, която се съдържаше в писмото, погледът му продължаваше да е дружелюбен.

Тя нямаше нищо общо с баща си. Когато ескуайърът се бе изправил иззад бюрото си, за да поеме плика, Девлин се беше почувствал като великан. Пенуърти определено бе дребен, може би дори няколко сантиметра по-нисък от дъщеря си. И кръгъл като буренце за бира. Девлин знаеше доста неща за корсетите, понеже бе имал удоволствието да съблича не един или два, и беше готов да се обзаложи, че изящната, тънка като гърло на пясъчен часовник талия на госпожица Пенуърти изобщо не се дължи на прекалено стегнат корсет.

Госпожица? Не беше сигурен. Можеше и да е омъжена. Най-малкото, изглеждаше достатъчно голяма, за да е омъжена. Възможно бе дори оня мъж с нея да е бил съпругът ѝ. Девлин реши, че няма да пита.

– Тук никъде не се споменава защо тя иска да ви скрия в конюшната си – неочаквано каза ескуайърът.

Девлин се поколеба какво да отговори, но в крайна сметка избра истината.

– Един мой приятел иска да ми пръсне черепа.

Едната рунтава кафява вежда на ескуайъра се вдигна въпросително.

– Приятел, казвате?

Девлин кимна.

– Най-добрият ми приятел, ако трябва да бъда точен. Става въпрос за недоразумение, но той все още е твърде разярен, за да проумее, че е така. Затова беше решено, че за всички ще е най-добре да изчезна за известно време.

– Разбирам – каза ескуайърът. Не разбираше, но предпочете да се върне към писмото.

Косата може би бе единственото нещо, по което баща и дъщеря си приличаха, макар че неговите къдрици не бяха толкова бакъреночервени – с възрастта бяха избледнели и в тях сребрееха множество сиви кичури. Освен това ескуайърът имаше лунички, цяло съзвездие лунички,

обсипали не само носа, но и бузите му. Логично бе да носи бакенбарди, за да скрие поне част от тях, но той не носеше.

Дали някъде по тялото ѝ има лунички, запита се Девлин. Защото по нежното ѝ, изваяно сякаш от слонова кост лице нямаше нито една.

Какво, по дяволите, е малкото ѝ име?

Реши, че няма да пита.

Ескуайърът мълчеше. Сигурно препрочиташе писмото вече за втори път, но това изобщо не вълнуваше Девлин, защото мислено той се бе върнал на прашния път и се опитваше да намери приемливо извинение за идиотското си поведение.

Може и да не бе нахлупил шапката си, както го беше посъветвал Мортимър, но бе държал очите си най-смирено сведени надолу и по собственото му скромно мнение бе изиграл ролята си съвършено. Сега обаче беше принуден да си признае, че би било хиляди пъти по-добре да я бе забелязал още отдалеч, вместо да вдигне поглед и тя да се окаже точно пред очите му. На човек му трябва време, за да свикне с такава сияйна красота – в противен случай се превръща в пълно магаре, каза си той. Добре поне, че нито тя, нито спътниците ѝ видяха изумлението му. И тримата се бяха вторачили в Цезар и това му даде възможност да затвори зяпналата си уста незабелязано, нищо че се наложи да му повторят първия си въпрос към него, защото изобщо не го беше чул.

Обикновено Цезар наистина предизвикваше удивление, но това важеше с пълна сила и за самия Девлин. За пръв път му се случваше да бъде *изцяло* пренебрегнат заради коня си – е, от жени, разбира се. И за пръв път това го ядоса, за бога. Само че после тя го бе удостоила с *прекалено* много внимание. Беше го огледала както се оглежда жребец – със същия жаден интерес, с който бе изучила Цезар. От една страна, този поглед го бе засегнал дълбоко – да не би, по дяволите, да беше кон на пазара, очакващ да започне наддаването?! От друга страна, обаче, го бе пронизало неудържимо, тръпнещо желание.

А това се случваше твърде рядко. Девлин бе мъж със силни апетити, но ги задоволяваше с толкова голяма лекота и толкова редовно, че обикновено се чувстваше прекалено заситен, за да усети истинска възбуда. Жените, били те млади или стари, се лепяха за него като мухи на мед откакто се помнеше. Човек се разглезва от подобен отявлено похотлив интерес, мислеше си той.

Но интересът на червенокосата изобщо не му се бе сторил похотлив и не обясняваше неговата реакция. Погледът ѝ го бе оскърбил и възбудил едновременно. Но каквото и да се криеше зад този поглед,

поведението ѝ бе повече от непристойно и Девлин беше решил да ѝ даде добър урок, като я огледа по същия безсрамен начин. Но не бе почувствал очакваното удовлетворение. Вместо това гледката на заоблените ѝ гърди и крехката ѝ талия беше разгоряла още по-силно огъня в слабините му и най-вероятно бе изпепелила разсъдъка му.

Дали беше сгодена?

Девлин установи, че не го свърта на стола, който ескуайърът любезно му бе предложил. Всеки шум, долетял иззад вратата на кабинета, го караше да изтръпва, уплашен, че тя се връща. Дали щеше да връхлети право при баща си, за да поиска уволнението на Девлин, както беше заплашила?

Нищо чудно. С тази червена коса... Сигурно вършеше всичко импулсивно, пламенно, страстно...

Той с мъка се въздържа да не изпъшка отчаяно. Не можеше да остане тук. Една от причините, поради които се бе съгласил да потъне за известно време в глухата провинция, бе тази, че имаше нужда от промяна в ежедневието си. Беше гледал на този престой като на ваканция, като на време, в което ще остави настрана всички тревоги и грижи и ще се наслаждава на пълен покой и душевен мир. Но сега изобщо не можеше да си представи, че това е възможно с жена като тази наоколо. Дори в момента, само при мисълта, че тя може всеки миг да влети в стаята, нервите му се бяха свили на кълбо. Не, трябваше да намери друго място, където да се скрие... И да ѝ позволи да смята, че тя го е прогонила? Как не!

Дружелюбният кафяв поглед отново се взря в него. Нейните очи бяха възможно най-тъмното синьо. И не бяха ни най-малко дружелюбни.

– Конят, който тук се изтъква като обяснение за идването ви, изглежда е дяволски скъп. Наистина ли трябва да го купя? – попита ескуайърът.

Девлин въздъхна облекчено, щастлив, че има нещо друго, за което да мисли.

– Не, сър. Цезар не се продава. Достатъчно е само да казвате, че сте го купил, ако някой ви попита.

Пенуърти се намръщи сконфузено.

– Не съм много добър в тези неща. Езикът ми се оплита и при най-дребната лъжа.

Де да можеше всички да имаме същия проблем, помисли си Девлин развеселен.

– Това не бива да ви притеснява. Просто приемете, че ви отстъпвам временно собствеността върху Цезар в замяна на вашето гостоприемство и при условие конят да ми бъде върнат, когато си замина. Джентълменско споразумение. Това задоволява ли ви?

– Значи наистина ще съм собственик на животното? И ако твърдя, че съм такъв, няма да лъжа?

– Ще казвате абсолютната истина, сър.

Ескуайърът се усмихна облекчено.

– Божичко, Мегън ще умре от изненада.

Девлин подскочи.

– Мегън?

– Дъщеря ми – обясни Пенуърти. – Тя храни необяснима любов към расовите коне – необяснима за едно момиче, имам предвид. Собственият ѝ кон...

– Мисля, че съм длъжен да ви предупредя, сър. Случайно се натъкнах на дъщеря ви на път за насам и тя от пръв поглед не ме хареса, макар да не мога за нищо на света да си обясня защо. Обикновено дамите не ме възприемат така.

Ескуайърът го погледна отново и се засмя.

– Да, предполагам.

– Може би ще се наложи да ѝ изтъкнете, че конят и аз трябва да бъдем заедно, че това е задължителна част от сделката и че не мога да бъда уволнен.

– Чак толкова ли не ви е харесала?

– Поне с такова впечатление останах.

– Е, след като вие и конят наистина вървите заедно, а аз току що го купих, не може да става и дума за уволнение. Не че имам право да ви уволнявам – нали всъщност не работите за мен... – Ескуайърът се намръщи объркано, после тръсна глава. – Виждате ли, аз я разглезах. Признавам си. Струва ми се, че никога не бих могъл да ѝ кажа „не“. Но в този случай ще бъда твърд. Не всеки ден получавам молби за услуга от хора като нея. – Той кимна към писмото.

Девлин изобщо не се бе съмнявал, че ще получи утвърдителен отговор, но от благоприличие попита:

– Значи приемате условията, сър?

– Напълно, господин Джефрис – усмихна се ескуайърът. – С най-голямо удоволствие.

– Не е необходимо да казвам, че това трябва да се пази в най-строга тайна, нали? Дори семейството ви не бива да знае истинската причина

за присъствието ми тук.

– Не се тревожете за това. Семейството ми се състои само от мен и Мегън.

– Значи не е омъжена? – Можеше да се закълне, че нямаше да зададе този въпрос. – Искам да кажа, нямате ли зет, който може да прояви любопитство към внезапното ви решение да направите ферма за разплод на коне?

– Не, още не, макар че не вярвам да е задълго... Ферма за разплод ли казахте? Означава ли това, че трябва да купувам още животни?

– Няколко кобили... Какво искате да кажете с това „не вярвам да е задълго“? Не е ли свободна?

– Кой?

– Дъщеря ви.

Ескуайърът сбърчи чело. Очевидно му беше трудно да следи двойната нишка на разговора.

– Дъщеря ми... Да, доколкото знам... Да, да сигурен съм, че е. Би ми казала, ако не беше, не мислите ли?

Девлин се *надяваше*, че говорят за едно и също нещо.

– Да, разбира се.

– Но вие сте я видял. Сигурно сте забелязал, че тя е хубаво момиче, нали? А скоро е дебютът ѝ в Лондон. Не, не вярвам след това да остане задълго свободна.

Мегън Пенуърти в Лондон? Сега челото на Девлин се беше сбърчило, макар самият той да нямаше представа, че е така.

– Сега за кобилите, сър – каза Девлин някак рязко. – Те ще бъдат ваши, докато трае престоят ми тук, също като Цезар. Но всичко това не бива да ви тревожи. В края на краищата, създаването на една коневъдна ферма изисква доста време, много повече, отколкото възнамерявам да остана тук. Просто ще се престорим, че вършим някаква работа, нали разбирате. Вероятно дори няма да се стигне до заплождане на кобилите. Те само ще бъдат докарани тук, за да може всичко да изглежда истинско.

– Коневъдна ферма – замислено каза ескуайърът, сетне се засмя и поклати глава. – И през ум не ми е минавала подобна идея. Мегън със сигурност ще се изненада.

Тя вече се изненада, помисли си Девлин. Всъщност, изобщо не бе повярвала и като че ли това бе вдъхновило нейната враждебност, макар че той трябваше да признае, че впоследствие сам бе сторил достатъчно, за да я разпали. Но пък една коневъдна ферма, истинска или не, не беше

нейна работа – нещо, което Девлин не бе пропуснал да ѝ каже. Следователно нямаше никаква причина пътищата на дъщерята на ескуайъра и на новия му коняр да се срещнат отново. И той щеше да направи всичко възможно, за да се погрижи за това.

Девлин се изправи.

– Ако нямате други въпроси, ще ви оставя.

– Можете да отседнете в къщата.

– Оценявам поканата ви, сър, но това би обезсмислило пребиваването ми тук. Целта ми е да се скрия от хорските погледи, а ако ме приемете в дома си като гост, това ще бъде невъзможно. Точно това очаква моят приятел и точно това ще търси.

– Е, добре, ако имате нужда от нещо, просто кажете на господин Кребс. Господин Кребс е моят иконом и той ще се погрижи...

– Татко, аз...

Не беше връхлетяла в стаята, както бе предполагал Девлин, а беше влязла тихичко и неочаквано. Очевидно не бе очаквала да го намери тук, защото щом го видя, тя млъкна, фигурата ѝ видимо се скова, а погледът, който му отправи, беше убийствен. За свой ужас Девлин осъзна, че поведението ѝ при първата им среща не е имало нищо общо с обзелото го тогава желание. Защото и този път тялото му реагираше по същия начин, въпреки че сега червенокосата не го бе предизвикала с нищо.

– Много бързо се връщаш, скъпа моя – каза ескуайърът. – Вече си се срещнала с Девлин Джефрис, нали?

– Да, срещнах се. – Думите „за нещастие“ увиснаха неизречени във въздуха. – Съжалявам, че ви прекъснах, татко, но трябва да говоря с теб. Насаме.

– Разбира се – кимна ескуайърът. – Господин Джефрис тъкмо си отиваше.

– Отиваше си? – Тя погледна Девлин. – Имаш предвид там, откъдето идва?

Пак тази нотка на надежда в тона ѝ, която отново го нарани тъй болезнено.

– Не чак толкова далеч, госпожице Пенуърти. Просто отивам да се настаня.

– Тогава ви съветвам да почакате в салона – отвърна Мегън остро, като му отвори вратата. – Защото съм напълно сигурна, че след няколко минути баща ми ще иска отново да говори с вас.

– Нима? – възкликна ескуайърът.

Девлин се отправи към нея с лека усмивка.

– Непременно ще почакам. – Сетне, когато стигна до нея, каза тихо, така че да го чуе само тя: – Ще почакам, за да можеш после сама да ми покажеш пътя до конюшните.

Погледът ѝ му отговори, че ще му покаже изхода и нищо друго. Девлин се извърна, за да ѝ се изсмее, но вратата се затръшна рязко под носа му и той се озова сам в салона. Всъщност, не съвсем сам, защото насреща му стоеше икономът на Пенуърти и се взираше в него въпросително.

– Казаха ми да почакам тук – заяви Девлин и любезният служител му посочи една от двете пейки, разположени край входната врата в другия край на салона. Но Девлин се усмихна самоуверено. – Няма нужда, господин Кребс. Няма да ми се наложи да чакам дълго. – За нищо на света не искаше да се отдалечава от вратата на кабинета. Не искаше да пропусне нито дума от разговора вътре, а той със сигурност щеше да се проведе на доста висок тон.

5

В мига, в който вратата се затвори, Мегън се извърна и се наведе над бюрото на баща си, за да попита недоверчиво:

– Ферма за разплод?

– Не ти ли харесва идеята?

– Идеята е чудесна, татко, но защо не си ми казал нищо досега?

– Изненада?

Мегън не долови въпросителния му тон.

– Хубава изненада! Държах се като пълна глупачка – толкова голяма бе изненадата ми, по дяволите!

Ескуайърът никога не беше хокал дъщеря си за езика ѝ, който никак не подхождаше на една дама, защото Мегън внимаваше да не използва такива сочни изрази в смесена компания. Пък и нали ги беше научила тъкмо от него? Понякога той се изумяваше, че тази красавица наистина е негова дъщеря. Искаше му се любимата му съпруга да бе доживяла да види какво необикновено момиче са създали. Но тя беше починала малко след като Мегън навърши три години.

– А и този жребец сигурно струва цяло състояние! – продължи Мегън, но мисълта за прекрасния Цезар охлади гнева ѝ. – Наистина ли е твой?

– Вече да.

– И наистина ще го използваш за разплод?

– Затова го взех. Но тези неща отнемат време – предпазливо каза ескуайърът.

– Да, да, знам. А и не можем да заплодим каква да е кобила с жребец като този. Ще трябва да купим най-добрата...

– Вече купих две. Скоро ще докарат и тях. Ако щеш вярвай, но ги взех на много изгодна цена.

– Чудесно. Естествено, ще трябва да разширим конюшната, но ти вероятно вече си помислил и за това.

– Да разширим конюшната? – повтори слисано той.

– Освен това конете трябва да бъдат обучавани в езда. Аз сама мога да се заема с това, особено с жребца. О, нямам търпение да го поядя!

– Виж, Мегън...

– Виж, татко – прекъсна тя плахия му опит да се противопостави, – няма защо да се тревожиш. Ще внимавам и ще го яздя само там, където

никой не може да ме види.

И Мегън продължи да го уверява, че всичко ще бъде наред, докато в същото време отвън, пред вратата, Девлин скърцаше със зъби. Да язди Цезар? Тя? Как не! И кога най-после щеше да пристъпи към въпроса за неговото уволнение?

Вътре в кабинета ескуайърът най-после успя да прекъсне дъщеря си, за да каже:

– Трябва да попиташ Джефрис.

– Какво?!

– Той познава животното, познава неговия нрав. Конят може и да не се поддава на обядване. В крайна сметка, не съм го купил за това.

Последва дълга пауза, по време на която Мегън се бе втренчила в баща си като онемяла. Сетне избухна.

– По дяволите! Как така няма да се поддава на обядване? Но все едно, няма да питам *него*. И като стана дума за него, той изобщо не е подходящ за толкова важна длъжност, татко. Ще трябва да намериш някой друг...

– Той сам ми каза, че не си го харесала. Не мога да разбера защо. Човекът изглежда дяволски добре, ако питаш мен.

– Човекът е дяволски проклет грубиян.

– Но той има отлични препоръки, скъпа, от *много* високо място.

– Не ми пука. Даже и да е препоръчан от кралицата...

– Дяволски близо до нея – измърмори ескуайърът.

– ... арогантните му маниери са оскърбителни. Искам да го уволниш.

– Не мога да направя това.

– Естествено, че можеш. Просто го изпрати обратно там, откъдето идва. Едва ли ще е трудно да намерим друг на негово място. Сама ще се погрижи за това, ако ти нямаш желание.

– Нищо подобно няма да направиш, скъпо момиче. Нито пък аз ще уволня този човек, така че разрежи тази идея.

– Татко! – Тази дума бе произнесена с онзи ласкав тон, който винаги ѝ помагаше да постигне своето.

– Хайде, хайде, не започвай с умилкванията. Господин Джефрис е прикрепен към коня, това е едно от условията на сделката. Ако той си отиде, отива си и жребецът.

– Но това е абсурдно!

Ескуайърът сви рамене.

– Нищо не може да се направи. Продавачът искаше да бъде

сигурен, че за коня ще се полагат възможно най-добрите грижи. Той вярва, че господин Джефрис ще се справи с това.

– Мили боже, нищо чудно, че е толкова нагъл, мътните го взели. Той *знае*, че не може да бъде уволнен.

– Аз пък го намирам за много симпатичен. Той познава конете, знае всичко, което трябва да се знае за отглеждането им. – Изведнъж в гласа му се прокрадна безпокойство. – Не бих искал да го уволнявам, Мегън, но ако е сторил нещо напълно непристойно...

– Не, не, нищо особено – побърза да го успокои тя. – Просто... не го харесах, както сам ти е казал.

– Той не е наш гост – изтъкна баща ѝ. – Няма да се налага да го забавляваш. Вероятно почти няма да се виждаш с него.

– Предполагам, че това все пак е някаква утеха, след като очевидно не можем да се отървем от него.

Мегън заобиколи бюрото и целуна баща си по бузата, за да му покаже, че разочарованието ѝ не е чак толкова голямо. Но то беше. Мисълта, че Девлин Джефрис ще бъде наоколо, я разстройваше не по-малко от самия Девлин Джефрис. *Защо* трябваше той да е условието, за да се сдобият с този великолепен жребец? Ако конят не бе такова съкровище...

Мегън затвори вратата на кабинета, обърна се и налетя право на мъжа, за когото мислеше. Беше забравила напълно, че му бе казала да я чака в салона.

Ръцете ѝ автоматично се вдигнаха и се вкопчиха в мекия бял лен на ризата му. Мускулите му трепнаха под пръстите ѝ и това непристойно докосване, макар и съвсем неволно, накара бузите ѝ да пламнат. Тя отскочи назад, но го стори толкова рязко, че настъпи шлейфа на роклята си и едва не се строполи на земята. Докато Мегън яростно се мъчеше да оправи оплетените си поли, Девлин Джефрис се смееше весело.

– Жените наистина имат навика да падат в краката ми, но обикновено не го правят при опит да избягат от мен.

– Вулгарните ти намеци могат да накарат една жена дори да изпадне в несвяст, не се и съмнявам – тросна се Мегън, преди да вдигне очи към него.

По-добре да не беше го правила. Той все още бе прекалено близо до нея и все още бе толкова красив. Дъхът ѝ спря. Божичко, тези очи бяха тъй прекрасни, с такъв съвършен синьо-зелен цвят, и толкова подхождаха на смолисточерната му коса!

Мина половин минута, преди и двамата да осъзнаят, и то

едновременно, че са се втренчили един в друг. Мегън, чието лице се бе изчервило по-силно от всякога, първа отклони поглед и не забеляза руменината, плъзнала по бузите на самия Девлин.

– Да, жените наистина изпадат в несвяст, макар и не заради вулгарните ми намеци, каквито, между впрочем, рядко си позволявам. Поначалото действам бързо, госпожице Пенуърти, и стигам направо до същината. Да ти демонстрирам ли?

– Не!

– Много жалко. Розовото наистина ти стои дяволски добре.

Говореше за руменината на бузите ѝ, мръсникът, която самият той бе предизвикал, при това с огромно удоволствие. Мегън се осмели да вдигне отново очи към него, просто за да му хвърли изпълнен с ненавист поглед. Изражението му беше самодоволно, даже победоносно и когато Мегън проумя причината, моментално му даде нов повод за злорадства, като се изчерви отново.

– А-ха, виждам, че късата ти памет все пак започва да се връща. – Гласът му бе гальовен, почти мъркащ. – Ти загуби. Сега е време да си платиш.

– Да си платя ли?

– Заведи ме да ми покажеш конюшната. Нали затова чаках.

Думите му ѝ прозвучаха някак неприлично, някак похотливо – сякаш говореше за част от анатомията ѝ, а не просто за една сграда.

– Конюшната ни не е скрита вдън гори тилилейски. Намира се зад къщата. Не се изисква кой знае колко ум, за да я намери човек, така че, предполагам, дори и ти ще се справиш.

– Трябваше да се досетя, че ще се отметнеш от облога.

– Нямах представа, че сме се обзаложили.

– Нима? А ако ти беше спечелила, щеше да ми покажеш вратата с най-голяма радост, нали? Предизвика ме, аз приех предизвикателството – и спечелих.

– В такъв случай бих казала, че ти си послужи с измама. Защото си знаел за онова нелепо условие на сделката.

– А аз бих казал, че след като очевидно не можеш да се отървеш от мен, би трябвало да приемеш поражението си.

Тези думи ѝ прозвучаха подозрително познато. Мегън зяпна.

– Подслушвал си на вратата?

Той ѝ се поклони подигравателно.

– За нищо на света не бих пропуснал подобно удоволствие.

– Какво друго може да се очаква от човек с обноски на прасе?! –

процеди през зъби тя.

Веждите му се вдигнаха изненадано, но Мегън не се съмняваше, че изненадата му е престорена, защото на устните му имаше нещо, което много приличаше на усмивка.

– Наистина полагам усилия да се принизя, но не вярвам да съм стигнал чак до такова ниво.

Тя не се и опита да проумее смисъла на тази неочаквана забележка. Това, което се опита да направи, бе да го заобиколи и да побегне, но Девлин пристъпи встрани и отново препречи пътя ѝ.

– Значи все пак трябва да ти демонстрирам? – каза той и внезапно ръцете му се вдигнаха и се подпряха на стената от двете страни на главата ѝ, така че Мегън се озова в нещо като клетка, от която не можеше да се измъкне, нито пък да не чуе притихналия му шепот: – Сега сме сами. Искаш ли да ме опознаеш и с ръцете си така старателно, както го стори с очи?

От гърдите ѝ се изтръгна яростно възклицание, което бе доста приглушено, но затова пък изразяваше недвусмислено мнението ѝ по въпроса. После Мегън се промуши под дясната му ръка и побягна към стълбите в дъното на салона.

Но зад гърба ѝ се чу смехът му и подигравателният му глас:

– Това вече бяха обноски на прасе, миличка Мег. Забеляза ли разликата?

Мегън спря. Сега, когато помежду им имаше достатъчно разстояние, тя се чувстваше в безопасност, затова се обърна и изсъска:

– Между тази вулгарност и предишната ти грубиянщина? Никаква разлика.

– Добре, като говорим за обноски, нека ти кажа, че е все едно дали ще гледаш или ще докосваш, госпожице Пенуърти. Ефектът върху мъжете е един и същ... когато го правиш ти.

– Копеле!

– Глезено зверче – озъби се той, сетне кимна насмешливо и излезе.

При това си свирукаше небрежно, сякаш бе напълно убеден, че е спечелил този рунд, докато Мегън беше толкова разярена, че ѝ се искаше да се втурне след него и да го удари с все сила. Едва се удържа да не го стори. Но ако този проклетник се осмелеше още веднъж да я заговори...

6

– Искам да те яхна, не можеш да си представиш колко много искам. Ще ми позволиш ли?

При звука на тези тихо промълвени думи, долетели през полуотворената врата на стаята му, клепачите на Девлин рязко се вдигнаха. Вратата нямаше ключалка, дори не можеше да се затваря добре. Вчера, когато се бе настанил в малката стаичка, първата му работа беше да се разпореди да сменят коравия, мухлясал сламеник с ново легло. Бе оставил вратата за по-късно, защото беше счел, че удобството е по-важно. Но сега вече не мислеше така.

Трябваше ли да се събужда точно от това – от приглушения шепот на двама любовници, решили да се срещат в *неговата* конюшня? И то след като самият той снощи едва бе заспал, преследван от натрапчиви видения на собствената си среща – всъщност, нещо повече от среща – с пламтящата от гняв госпожица Пенуърти. Естествено, в тези видения тя не беше пламтяща от гняв, а просто пламенна. И изобщо не говореше, дори не отваряше уста, освен за да приеме целувките му и да им отвърне с нежен като кадифе език...

Девлин изръмжа. Слабините му отново бяха пламнали, точно както снощи, когато си бе представял как червенокосата му се отдава страстно. Определено трябваше да избягва тези мисли, поне докато не намереше някоя жена, за да задоволи изгарящата нужда, която те възбуждаха у него.

Той набързо прехвърли мислено възможностите си. Първата беше онази хубавичка дъщеря на съдържателя на странноприемницата, която преди две вечери бе решила да флиртува с Мортимър, след като Девлин ѝ показа, че не проявява никакъв интерес. Снощи Мортимър се беше върнал да ношува в странноприемницата. Дали се бе възползвал от услугите на момичето? Благоприличието изискваше Девлин да го попита, преди сам да предприеме нещо.

После идваше прислужницата, която вчера му донесе чисти чаршафи. Как ѝ беше името? Не можеше да се сети, но щедрите ѝ форми наподобяваха формите на последната му любовница, а и погледите, които му бе отправила, бяха недвусмислени. Тази би била лесна плячка. Още вчера можеше да я има, при това без капчица усилие от негова страна. Трябваше. Но Девлин не искаше да си има вземане-даване с домашната

прислуга на ескуайъра. Слугите обожаваха да клюкарстват, а той предпочиташе да пази връзките си в тайна.

Не се съмняваше ни най-малко, че в крайна сметка ще намери някоя, която да отговаря на вкуса и желанията му и която да няма нищо против една кратка авантюра. Само че настоящото състояние на тялото му изискваше това да стане доста бързо, за предпочитане още днес. Дяволите да те вземат, Мегън Пенуърти! И тези любовници отвън, които изобщо не му помагаша да успокои възбудата си! Несъмнено бяха слуги от имението, които още не бяха разбрали, че в конюшната вече няма само коне. На всичко отгоре се бяха събудили дяволски рано – през малкия прозорец на стаята се виждаше, че тепърва започва да се зазорява.

– Сър Амброуз може и да ревнува малко, но не се тревожи. Ще се грижа и за двама ви.

Думите бяха придружени с приглушен смях. Девлин с мъка се удържа да не изръмжи отново. Опита се да се съсредоточи и да си припомни как точно изглеждаше задната част на конюшната, където се намираше неговата стая. Какво имаше зад вратата? Май че две отделения. Да, в първото от тях се намираше Цезар. Чудно защо жребецът не пръхтеше неодобрително, след като тези двамата така безсрамно нарушаваха покоя му.

Самият Девлин изпитваше желание да изпръхти, че и не само това. С всеки изминал миг гневът му се усилваше все повече и повече. По дяволите този женски глас, който бе прекъснал съня му и който при това започваше да му се струва познат, незнайно откъде. А още по-вбесяващ бе ефектът, който му оказваше... защото *наистина* звучеше много познато.

– Дай да те погъделичкам. – Тих смях. – Значи ти харесва? Така си и мислех. Сър Амброуз обожава да го гъделичкам.

Девлин скочи от леглото, обзет от вече неподвластна на контрол ярост. Най-последно полузаспалото му съзнание бе успяло да свърже този мек, мъркащ глас с лицето на неговата притежателка. Той разтвори рязко вратата и в същия миг застина като вкаменен. Никакви любовници, мърсуващи в един от празните обори. Никакъв мъж, когото да смаже от бой. Само Мегън, обляна от светлината на един фенер, и Цезар, който ближеше бучка захар от шепата ѝ. Беше облечена в нефритено-зелен костюм за езда, а ярката ѝ бакърена коса се спускаше сплетена в дебела плитка през средата на гърба ѝ като огнен език. Дори не бе чула Девлин. Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от животното, което се опитваше да съблазни с нежни слова и сладки изкушения.

Макар че гледката бе доказателство за нейната невинност, Девлин усети, че яростта му не стихва. Не можеше да стихне. Най-малкото защото се бе разгоряла прекалено силно. Той не бе в състояние дори да предположи какво я е причинило, защото ревността не спадаше към кръга на чувствата, които беше свикнал да изпитва. Още от самото начало Девлин бе причислил тази жена към групата на девиците, което автоматично я правеше недосегаема за него... и което бе една от главните причини да ѝ се гневи. Но после, когато най-сетне разпозна гласа ѝ и си извади – макар и за кратко – погрешното заключение, че тя изобщо не е девствена, че отдава това нейно изключително, крехко тяло не само на щастливеца, с когото бе в момента, но и на онзи сър Амброуз, който щял да „ревнува малко“... Това вече бе извадило Девлин от равновесие, особено като се има предвид, че самият той лежеше в леглото си напълно възбуден при едничката мисъл за същото това тяло.

Но съзнанието, че е направил грешка – нелепа грешка, трябваше да признае, – не му помагаше да се успокои. Той реши, че е имал всички основания да бъде раздразнен – хм, меко казано. Да се откаже доброволно от удоволствието да я прелъсти, смятайки я за целомъдрена, само за да разбере, че тя в действителност щедро предлага прелестите си на всеки срещнат, бе повече от достатъчно като основание. Но не, тя не правеше нищо подобно, а Девлин все пак трябваше да се въздържа. Ето значи какво подклаждаше буйния огън на яростта му.

– Какво правиш тук, зверче? – Киселият му тон бе в пълно съзвучие с настроението му.

Мегън не се обърна, но тялото ѝ се изопна, което му показва, че е познала гласа му. Тя бавно отпусна ръка и избърса небрежно полепналите по дланта ѝ кристалчета захар в полата си. Цезар никак не хареса това и изпъгна шия през вратата на обора, искайки още.

– Ще съм ти много признателна, ако се обръщаш към мен както подобава...

– Притрябвала ми е твоята признателност.

– ...или ако въобще не се обръщаш към мен; за предпочитане второто.

Едва сега Мегън се извърна с намерение да каже още нещо. Но от устните ѝ се отрони само едно тихичко „О!“, защото Девлин не носеше нищо друго, освен панталоните си, а те на всичко отгоре бяха полуразкопчани – по разбираеми причини – и разкриваха значителна част от тялото му от пъпа надолу. Очите ѝ – безпомощни, любопитни, сякаш омагьосани – се плъзнаха по тази гола, златиста кожа, по широките рамене,

по дългите, мускулести ръце, по мощния гръден кош, който се стесняваше, преди да стигне до плоския корем, по силните, но изящни хълбоци. Горната част на гърдите му бе гъсто обрасла с черни косми, но покрай зърната имаше само няколко кичура. По-надолу тялото му беше съвсем гладко, чак до пъпа, откъдето се спускаше нова ивица косми, която по-тваше в панталоните. А под нея имаше огромна издутина, която заплашваше да разкъса и малкото закопчани копчета.

Погледът ѝ не можа да продължи. Остана прикован с напрегнато удивление върху най-интимната част от тялото му и Девлин усети, че е останал без дъх, усети как възбудата му се удвоява под този настойчив поглед и не можеше да повярва, че всичко това се случва отново. Беше си легнал с панталоните просто от благоприятие, просто защото вратата на стаята му не се затваряше. Ако ги беше свалил снощи, сега щеше да стои пред нея гол-голеничък, защото в яростното си желание да убие любовника ѝ бе скочил от леглото без изобщо да се замисли дали е облечен или не. Дали тя пак щеше да го гледа толкова втрещено, ако *наистина* бе чисто гол? Не знаеше защо, но му се струваше, че да.

– Ако вратата ми можеше да се затваря, сега щеше да имаш много повече за гледане, понеже обикновено спя гол. Но това все още може да се поправи. Искаш ли да ги сваля?

Очите ѝ се бяха взрели сепнато в неговите още при първия звук, но сега, след като думите бавно стигнаха до съзнанието ѝ, и преди бузите ѝ да се изчервят, Мегън се ококори и побягна. Но не достатъчно бързо. Към досегашния гняв, клокочещ във вените на Девлин, се беше прибавило и желанието, разпалено от погледа ѝ и това пробуди у него някакъв първичен, животински инстинкт. Този път нямаше да ѝ позволи да избяга. Той скочи след нея и дългите му крака съкратиха разстоянието помежду им само за секунди. И преди Мегън дори да си помисли да извика, Девлин я завъртя, придържа я към себе си и я целуна.

В първия момент тя не почувства нищо друго, освен шок, последван – при спомена за последните му думи – от страх. Краката ѝ не докосваха земята. Девлин стискаше здраво плитката ѝ при тила, за да не ѝ позволи да избегне жадната му уста. Тялото ѝ бе прилепено към неговото. Но Мегън все пак започна да се съпротивява, като го заудря по раменете и ръцете. Не можеше обаче да стигне до гърдите му, защото бе притисната твърде плътно към тях.

Това, което правеше той, никак не ѝ хареса. Устните му ѝ причиняваха болка. Ръката му, която я държеше във въздуха, със сигурност щеше да строши поне едно от ребрата ѝ. Другата му ръка дърпаше

болезнено плитката ѝ и Мегън имаше чувството, че благодарение на това, както и на собственото си ожесточено мятане, ще загуби половината си коса. И на всичко отгоре не можеше да диша – наистина, задушаваше се. За щастие, точно когато вече започваше да вижда звезди пред очите си, инстинктът за самосъхранение ѝ подсказа да поеме малко въздух през носа, но това разрешаваше само един от проблемите ѝ. Затова тя продължи да го удря, да се дърпа, да скубе косата му. Но той не ѝ обръщаше никакво внимание и устните му продължаваха да бъдат здраво впити в нейните.

Трябваше да мине доста време, преди Девлин да осъзнае, че жената в прегръдките му *наистина* се съпротивлява, при това сериозно, без капчица преструвка. Преживяването беше безпрецедентно, но такава бе и пълната загуба на самоконтрол от негова страна, която му беше попречила да забележи, че необузданата му страст не среща никакъв отговор. Все пак, накрая го забеляза и вдигна глава, за да погледне обекта на своята лудост. Никакви сълзи, само нещо като уплаха в тези огромни сини очи. Не, нещо повече. Нещо като страх.

– Причини ми болка – каза тя с тих, обвинителен тон.

Божичко, нима наистина я бе наранил? Какво, по дяволите, правеше тази жена с него, та да го кара да се държи по начин, който му беше напълно чужд?

– Съжалявам. – И действително съжаляваше съвсем искрено, поне за това, че ѝ бе причинил болка. – Но снощи си легнах с мисълта за теб, тази сутрин се събудих от гласа ти и се боя, че след като ме погали така с тези твои прекрасни очи, напълно загубих разсъдъка си.

Това ѝ прозвуча по-скоро като оплакване, отколкото като извинение, и то като оплакване, целящо да изкара нея виновна за онова, което ѝ бе сторил. Но думите му направиха и още нещо – помогнаха на страха ѝ да се изпари и да се замени с растяща ярост.

Мегън тъкмо се канеше да се нахвърли върху него, когато той попита меко:

– Къде те заболя?

А-ха, значи не знаеше! Още по-разярена, тя го стрелна с унищожителен поглед, но тъй като хватката му все още не се бе отслабила, побърза да му обясни:

– Гръбнакът ми всеки миг ще се пречупи. Оскуба повече от половината ми коса. И бих била много изненадана, ако устните ми не са се разкъсали и не са размазани по зъбите ми.

На него пък това му прозвуча като нацупено оплакване на капризна

малка госпожичка, която няма и най-малка представа какво е страст. Но за прочут с изтънчеността си любовник като него тези думи бяха много по-ужасни и от най-тежката плесница. Беше оскърбен. Това му припомни защо все пак винаги бе бягал от девиците като от чума. Припомни му и факта, че Мегън е непорочна млада госпожица. Да, но такава, която с дръзкото си поведение си просеше да бъде отгървана от своята непорочност. В крайна сметка Девлин реши, че няма никаква вина и че няма за какво да се извинява. Искаше му се да може със същата лекота да се отърси и от желанието, което изпитваше към нея, но то продължаваше да кипи във вените му и бе главната причина за гнева, който не му позволяваше да повтори извинението си.

– Е, да, понякога се случват и такива дреболии – отвърна той и макар да нямаше никакво намерение да я освобождава от прегръдката си, ѝ позволи поне да стъпи на земята. – Но какво друго очакваше, след като ме изяде с поглед?

– Не съм! – възкликна тя.

– Напротив. И следващия път, когато го направиш, ще ти се случи същото. И по-следващия. А ако го правиш редовно, накрая може и да се научиш да се целуваш.

Искаше да я заболи, защото самият той изгаряше от болезнено желание да я има. Сега, когато бе дошъл на себе си, Девлин си даваше сметка, че ще продължи да страда, защото не можеше, *нямаше* да стори нищо повече от това да я целува. Думите му съдържаха и предупреждение към нея – да стои колкото се може по-далеч от него, защото той бе съвсем наясно, че не би бил способен да понесе една по-обилна доза от необикновената изкусителност на госпожица Пенуърти.

Отговорът ѝ беше едно ожесточено „Мразя те!“, което го накара да се усмихне.

– Това би ме наранило, съкрушило – отвърна ѝ Девлин, все още усмихнат. – Само че ти още не си ме помолила да те пусна от обятията си, а ако наистина ме мразеше, щеше да го направиш, нали?

– Пусни ме!

– Твърде късно.

И устните му отново се впиха в нейните. Само че тази целувка беше коренно различна от първата. След като вече се бе уверил в непорочността на Мегън, и твърдо решен да не забравя това нито за миг, Девлин призова на помощ целия си опит с жените, за да я приласкае, да я накара да се отпусне, да я принуди съвсем нежно да разтвори устни. И когато тя най-после го направи, той плъзна език между тях, за да получи своята

награда. Божичко, тази жена беше изумително сладка!

Раменете му понесоха само два немощни удара, преди пръстите ѝ да се вкопчат в тях. Скованото ѝ тяло се отпусна и меките ѝ извивки сякаш се разтопиха в ръцете му – реакция, към която Девлин определено бе по-привикнал. Но това удвои копнежа му да тласне език още по-навътре, да разпали страстта ѝ. Само че се боеше да не би за една девица подобно действие да има обратен ефект – откъде, по дяволите, можеше да знае? – затова овладя жаждата си, като непрекъснато си повтаряше, че не бива да бърза, че трябва да бъде предпазлив. Освен това бе готов светкавично да се дръпне назад в случай, че ѝ хрумнеше да стисне зъби и да го ухапе. Но на нея очевидно не ѝ хрумваше нищо подобно, ако и да бе непорочна.

Тя дори не участваше в целувката, просто приемаше с готовност неговата. Но това бе добре дошло за Девлин, защото нишката, на която се държеше способността му да се самоконтролира, бе толкова тънка, че едва ли щеше да издържи, ако Мегън решише да отвърне на целувката му. Ако изобщо знаеше как. Все едно; той знаеше, че именно нейната невинност го спасява. Устните ѝ бяха меки, съвсем леко подути от предишната му необузdana целувка; дъхът ѝ бе сладък; хипнотизираното ѝ покорство – още по-сладко, а топлото ѝ, крехко тяло... *Господи, господи, дай ми сили!*

Но огромното желание бе изцедило всичките му сили и Девлин не успя да се овладее. Пръстите му се впиха в хълбоците ѝ и я притиснаха към възбудения му до пръсване пенис. Стонът, който се изтръгна от гърдите ѝ, му подсказа, че никога не е изпитвала подобно усещане. Собственото му тяло му подсказа, че всеки миг ще я отнесе в леглото си. Божичко, имаше нужда отново да я разяри, и то бързо. Имаше нужда от плесница, по дяволите.

Девлин откъсна устни от нея и се дръпна назад разтреперан, агонизиращ от желание, полагащ отчаяни усилия да си възвърне способността да диша... и разума.

– Сега вече знаеш – каза той. Трябваше да си получи това, от което имаше нужда, преди сам да е взел онова, от което *наистина* имаше нужда. – Обади ми се, ако някога ти се прииска да изпиташ същото без тези дрехи помежду ни.

След продължително, слисано мълчание от нейна страна, Девлин най-после си получи търсената плесница, но тя не произведе върху него желаното въздействие. Вместо това го изпълни с копнеж да я сграбчи и да я целуне отново. Затова той смени тактиката и премина към директни

обиди:

– Това, което трябваше да направиш при вида на полуголото ми тяло, бе благоприлично да затвориш очи и да се извърнеш, за да избегнеш оскърбителната за една дама гледка. Но вие очевидно не сте съвсем благоприлична дама, така ли е, госпожице Пенуърти?

Още една плесница – може би не съвсем заслужена, защото не бе казал нищо повече от голата истина – и Мегън изчезна от погледа му.

7

Мегън стигна тичешком до къщата и се втурна направо в стаята си. После се облегна задъхана на затворената врата, стиснала очи, с все още треперещо тяло. Накрая от гърдите ѝ се изтръгна глух стон.

Той бе прав, напълно прав. Беше се държала чудовищно неприлично. *Отново*. Трябваше да си затвори очите още в мига, когато видя, че не е облечен. Вместо това бе позволила на великолепно му мъжко тяло да я омагъоса, да я накара пак да стори немислимото – да се втреничи в него, да го „изяде с поглед“, както грубо се бе изразил. Но тя бе направила точно това, без да мисли, без да я е грижа, че Девлин я наблюдава.

Нищо чудно, че ѝ бе предложил да си свали панталоните. Нима можеше да го обвинява, след като беше спряла погледа си най-дълго именно върху *онази* част от тялото му? Той просто бе прочел мислите и. Защото Мегън *наистина* бе поискала да види какво има под тези панталони.

Членът му изглеждаше толкова огромен. И не само изглеждаше; беше огромен. Тя бе почувствала това – да, дори през плътния плат на полата си, – когато го бе притиснал между бедрата ѝ. Ах, и чувството, което беше изпитала при допира му! Страх, да, но и още някакво прекрасно усещане, което бе започнало от мястото на този допир и се бе разпростирило стремително, тръпнещо, до всички кътчета на тялото ѝ. Беше нещо, което предпочиташе да не бе изпитвала, също като онова, другото усещане, което бе почувствала в стомаха си при втората му целувка.

Мегън изстена отново, отдели се от вратата и започна да крачи нервно напред-назад из стаята. Това не биваше да се случва. Бе искала просто да се сприятели с жребца, за да може после да го поязди. Не беше имала никакво намерение да среща Девлин Джефрис. Напротив – искаше да го избегне и тъкмо затова бе отишла в конюшната толкова рано, няколко часа по-рано от обикновено, убедена, че всички спят и никой няма да я види.

Планът ѝ беше добър, но бе провален заради една проклета врата, която не можеше да се затвори... и заради лекия му сън. За бога, та Мегън бе говорила на коня шепнешком. Това не би трябвало да събуди Девлин, въпреки полуотворената врата на стаята му. Но той беше казал, че тъкмо гласът ѝ го е събудил. Бе казал още, че си е легнал с мисълта за нея. Наистина ли е било така? Едва ли. Този човек говореше толкова

много безобразни неща, че вероятно половината от тях бяха измислици, целящи просто да я шокират. Защото той определено изпитваше безмерна наслада от това да я шокира.

Мегън стреснато си даде сметка, че е престанала да обикаля из стаята и че несъзнателно е застанала до прозореца, който гледаше към страничния двор... и към конюшните. Сградата бе разположена зад къщата, на отгук входът ѝ се виждаше съвсем ясно и Мегън можеше да забележи всеки, който влиза или излиза от нея. В този миг се чу конски тропот и тя предположи, че това е старата дръглива кранта, с която Тими, конярчето, пристигаше на работа всеки ден. Но вместо това през вратата на конюшните излетя черният жребец с Девлин на гърба си.

Искаше ѝ се да си мисли, че си отива завинаги, но знаеше, че не е така. Жребецът дори не бе оседлан, а и Девлин не носеше даже ботуши – беше надянал на гърба си само една бяла риза като онази, с която бе облечен вчера. Следващото нещо, което ѝ се прииска, бе конят да хвърли ездача си на земята, но и това ѝ желание не се сбъдна. Мъжът и жребецът бяха като слети в едно, сякаш бяха направени един за друг. След няколко мига и двамата изчезнаха от погледа ѝ. Но не ѝ от ума ѝ.

Мътните да го вземат, ако не беше толкова дяволски красив, тя нямаше да продължава да се държи като кръгла глупачка. Но Мегън никога не бе виждала мъж, който да изглежда като него, който да я кара да се забрави напълно.

Наистина беше непростимо неприлично от нейна страна да се втренчва така дръзко в него. Но неговото поведение бе още по-непростимо. Да ѝ предлага да си свали панталоните! Нямаше нужда да ѝ говори подобни неща. Нямаше нужда всеки път щом отвори уста, да сипе вулгарности по неин адрес, но той го правеше. И, естествено, нямаше нужда да се нахвърля така върху нея. За *това* поне Мегън нямаше никаква вина. А може би имаше?

Не бе ли казал, че да го гледа е все едно да го докосва? Не! Тя откъсваше да повярва, че го е предизвикала. Нито пък вярваше на заплахата му, че ще я целува всеки път, когато я види да го гледа по този начин. Не би посмял... – нали? Долен, презрян негодник! Естествено, че би посмял. И първия път не беше вярвала, че ще има наглостта да я целуне, но той го бе сторил. И *защо* не можеше да спре да мисли за това?

Само ако не беше втората му целувка, толкова различна от първата и тъй невероятно сладка. Мегън бе почувствала как главата ѝ се замайва, как по тялото ѝ се разлива чувствена, възбуждаща вълна. За свой огромен срам беше усетила, че не иска Девлин да спира. Но той бе спрял и

в това също нямаше нищо чудно. Нали още в началото ѝ каза право в очите, че не знае как да се целува?

Споменът за това я накара да се намръщи. Наистина, нямаше никакъв опит в тази област. Единствената целувка в живота ѝ бе открадната от един от местните ѝ ухажори и беше просто леко докосване по устните, толкова бързо, че свърши още преди Мегън да успее да прецени дали ѝ харесва или не.

Но скоро тя щеше да се омъжи. Не беше ли редно да знае малко повече по въпроса, преди двамата с нейния дук да са стигнали до целувките? Не искаше и той като Девлин да разбере колко е неопитна. Само че сега, след като вече бе избрала човека, за когото щеше да се омъжи, не би било честно от нейна страна да насърчава когото и да било от ухажорите си да се опитва да я целува, така че нямаше да има възможност да научи нищо повече. А преди малко с Девлин бе твърде зашеметена от усещанията, които изпитваше за пръв път през живота си, за да обърне внимание на това какво точно правеше той, та да я кара да ги изпитва. Но пък нямаше да позволи точно на него да я целува пак. Дума да не става. Някакъв си коняр! Това, че се бе осмелил...

Мегън все още стоеше до прозореца, когато го видя да се връща. Косата му беше мокра, ризата му бе прилепнала към влажното му тяло. Значи, беше ходил да плува? Не в *моето* езеро, надявам се, възкликна на себе си тя. Мисълта, че този човек е дръзнал да използва водите, в които сама обичаше да се къпе, я въбеси. Нима не ѝ стигаше, че той живееше в собствената ѝ конюшня?!

Разярена за кой ли път от неговата наглост, Мегън със закъснение осъзна, че Девлин я е забелязал. Беше спрял коня си недалеч от конюшната – всъщност, точно под прозореца ѝ, и се взираше право в нея. Въпреки неговото предупреждение, Мегън отвърна на погледа му с твърдоглаво упорство, защото знаеше, че в стаята си е на сигурно място, далеч от него и от неговите заплахи. Дори се усмихна самодоволно.

Но Девлин също не отклони взор. Слезе бавно от жребеца и застана пред него, без нито за миг да откъсне очи от прозореца. Мегън вече започваше да си мисли, че тази война на погледи ще продължи до безкрайност, когато проклетникът внезапно пусна юздите и... съблече ризата си.

Тя извика и дръпна рязко завесите. Но и така не успя да избяга от приглушения му, гърлен смях, който бе по-ужасен и от вчерашното му свирукане и който ѝ казваше, че той е спечелил още един рунд. Това вече бе напълно непоносимо. *Той* беше напълно непоносим. Трябваше

отново да поговори с баща си. Този човек трябва да бъде поставен на място...

8

Възможност да говори с ескуайъра ѝ е се представи още на следващата сутрин, на закуска. Мегън дори беше обмислила предварително какво точно да му каже – естествено, само част от истината, но достатъчна, за да накара баща ѝ да даде добър урок на Девлин; без да го уволнява, разбира се, защото това би означавало да изгубят и жребеца. Единственото, което трябваше да стори, бе да вмъкне темата за поведението на Девлин между разговора за предстоящото ѝ пътуване до Лондон и плановете за деня. Но се побоя. Страхуваше се – и то основателно, като се имаше предвид безочиеето на коняря, – че той не би се посвенил да разкаже цялата истина и че щеше да изкара Мегън не по-малко виновна от самия него.

Затова тя реши, че е по-добре просто да предупреди Девлин за намеренията си, ако стане нужда. Но се надяваше да не става нужда, защото се надяваше повече никога да не ѝ се налага да разговаря с него за каквото ѝ да било. В края на краищата, той вероятно бе останал с впечатлението, че Мегън няма да каже нищо на баща си – нали *не беше* казала нищо, когато бе поискала да бъде уволнен и Девлин знаеше това, защото бе подслушал разговора им. Може би ако му даде да разбере, че не я ли остави на мира, *ще* разкрие всичко пред ескуайъра, той най-после *ще* я остави на мира, дяволите да го вземат.

Макар да бе уверена в правилността на решението си, Мегън все пак беше доста изнервена, когато след закуска, както обикновено, слезе в конюшната. Но се успокои, щом видя, че наоколо няма никого, нито дори Тими, който поначало трябваше да е там. Откъм дъното на конюшната долитаха звуци, прилични на удари с чук, но тя нямаше намерение да проверява какво става. Вместо това се отправи направо към обора на Сър Амброуз.

Винаги разресваше набързо коня си, преди да го изведе на езда, а после, след завръщането си, го почистваше и разресваше старателно. Но днес бе решила да пропусне първото разресване, защото искаше да излезе, преди Девлин да се е появил.

– Добрутро, госпожице Мегън.

Мегън се сепна, но веднага въздъхна облекчено.

– Добро да е и за теб, Тими.

– Страшен е тоя Цезар, нали? – каза Тими, като се качи на оградата

на обора и се настани до седлото, праметната през нея.

Мегън никога не караше Тими да ѝ помага, затова обикновено той просто сядаше до нея, за да ѝ прави компания, докато тя се грижи за коня си. Това, че момчето и днес бе спазило традицията, ѝ поддържа толкова успокояващо, че Мегън дори се поколеба дали да не се откаже от първоначалното си намерение и все пак да разреши Сър Амброуз, както правеше всеки път.

– Дадох ти работа, Тими. Заеми се веднага с нея.

Мегън изохка наум при звука на *този* глас. Вероятно Тими стори същото, защото скочи от оградата и хукна през глава навън.

– Нямах право да му говориш така – каза тя, като се обърна към Девлин, застанал пред обора. – Тими просто ми правеше компания.

– Не може да ти прави компания, когато съм му дал работа. В случай, че още не си наясно, сега той е *мой* подчинен.

Мегън понечи да му разясни кой е истинският работодател на момчето, но осъзна, че пак се е вторачила в него. Затова затвори уста и му обърна гръб.

– Какво?! Отказваш се да спориш?

– Махай се – бе единственото, което успя да промълви тя, и то едва чуто.

– Не мисля, че можеш да ме накараш да се махна – отговори Девлин просто така, от любов към спора, сигурна бе в това. – В края на краищата, аз живея тук. На практика, може да се каже, че към настоящия момент това е моят дом.

Насмешливият му тон я раздразни дяволски много, но Мегън се въздържа да отбележи, че домът и стопанинът му си пасват напълно. Нямахше да разговаря повече с този мъж. Просто нямахше да му обръща внимание и той щеше да си отиде.

Тя пристъпи напред, за да свали седлото си от оградата, но Девлин, неизвестно как, изведнъж се озова зад нея, протегна се и го взе. Мегън се завъртя, дръпна седлото от ръцете му и успя да го получи единствено благодарение на факта, че той изобщо не очакваше тя да се опита да го вземе. Но бе дръпнала прекалено рязко и поради това, както и поради тежестта на седлото и липсата на всякаква съпротива от страна на коняря, Мегън политна назад. Неспособна да се подпре на ръце – нали бяха заети, – тя се стовари по гръб върху една малка купчина слама.

Девлин ѝ протегна услужливо ръка, но Мегън изсумтя гневно и я отблъсна. За кой ли път се орезилваше пред този мъж? Вече бе престанала да ги брои.

– Само се опитвах да помогна – каза той. – Нали отпратих Тими.

В гласа му нямаше и помен от насмешка, но Мегън бе уверена, че е засмян до уши, въпреки че упорито продължаваше да не го поглежда. *Кога* най-после този негодник щеше да забележи това?

Тя се изправи, изтупа сламата от полата си, сетне се наведе и вдигна седлото. После се зае да приготвя Сър Амбоуз за езда. Пълна тишина. Дори не беше сигурна дали Девлин въобще е още тук, но все пак не искаше да погледж...

– Добре, откакто се появих, не си ме погледнала нито веднъж. – Тонът му бе станал остър и раздразнен. – Да не би внезапно да съм се превърнал в грозен дявол?

На това вече не можеше да не отговори.

– Винаги си бил такъв.

– Гледай ме в очите, когато ме обиждаш!

Мегън не се подчини, но благоволи да даде обяснение на този глупак.

– Ти може и да си забравил своето предупреждение, господин Джефрис, но аз не съм. Нямам намерение пак да те предизвиквам с погледа си.

– Ти и така ме предизвикваш – изръмжа Девлин, но после добави не чак толкова гневно: – Има погледи и *погледи*, и ти дяволски добре знаеш кой от двата вида имах предвид. Освен това, когато го казах, бях ядосан. Напълно е възможно следващия път, когато ме погледнеш така, да не се случи нищо. Искаш ли да опиташ?

– Не.

– Няма значение. Онова проклето езеро беше по-студено, отколкото предполагаш.

Сега вече Мегън го погледна, и то сърдито.

– Онова „проклето“ езеро, господин Джефрис, случайно е *моето* езеро. Ще ти бъда благодарна, ако стоиш настрана от него.

– Тогава недей да разгорещаваш тялото ми. Защото тогава не ми остава бог знае какъв избор – трябва или да се топна в студена вода, или незабавно да те отнеса в леглото си.

Лицето ѝ пламна.

– Можеш да използваш езерото.

– Предполагах, че ще го кажеш.

Разярена от самонадеяния му тон, Мегън изведе Сър Амброуз от обора и го спря до камъка, който ѝ служеше като стъпало при възсядането му.

– Твърдоглаво зверче – дочу тя зад гърба си тихото мърморене на Девлин, което явно не бе предназначено за нейните уши, защото след това той каза високо: – Трябваше да ме помолиш да ти помогна със седлото.

– За какъв дявол ще те моля? Аз се грижа за своя кон сама – както за почитването, така и за оседлаването му.

– *Твоя кон?*

Изненаданото му изражение я накара да присвие очи.

– Да не би да намираш нещо необичайно в това?

– Не, просто се чудя как си се сдобила с такъв първокласен кон.

– Сър Амброуз ми е подарък за дванадесетия рожден ден.

Девлин избухна в смях.

– *Това ли е Сър Амброуз?*

Мегън усети, че е стиснала здраво зъби.

– Какво толкова смешно има, по дяволите?

– Не ми е приятно точно аз да изтъквам този факт, госпожице Пенуърти, но твоят кон е кобила.

– Прекрасно знам това.

Усмивката му се стопи.

– Тогава защо, дявол да го вземе, си я кръстила Сър Амброуз?

– Кръстих я на предишния ѝ собственик, Амброуз Сейнт Джеймс.

– Защо? – остро попита той. Лицето му изведнъж се беше смръщило като буреносен облак. – Да не би да си виждала този човек? Да не би да ти е заприличал на кон, по дяволите?

Внезапният му гняв я смая.

– Не, още не съм го виждала, нито пък знам как изглежда. Но какво значение има? И какво те интересува как съм кръстила коня си?

– Не ме интересува. Естествено, че не ме интересува – отвърна Девлин сърдито. – Просто това е дяволски глупаво име за кон, а да не говорим за кобила.

– Ако питаш мен, и Девлин е глупаво име за мъж. Навява асоциации с дявола⁶ и други подобни. Но пък, от друга страна, на теб много ти отива, не смяташ ли?

Вместо отговор Девлин я сграбчи през кръста и я вдигна до височината на очите си.

– Помниш ли какво ти казах, че правя с конете *и* с жените, когато

6. Навява асоциации с дявола... – на английски Девлин (Devlin) и дявол (devil) имат близко звучене.

станат прекалено проклети? – попита той с тих, но заплашителен глас. Онемяла, Мегън успя само да кимне. – Търсиш си го, госпожице Пенуърти.

Внезапно тя се озова върху седлото. Не очакваше Девлин да я метне така рязко отгоре му и ударът ѝ причини болка. Но в същото време ѝ помогна да се отърси от моментната уплаха, която я бе обзела при последните му думи. Девлин обаче не изчака яростта ѝ да се върне, а побърза да се отправи към стаята си, Мегън се загледа след него, кипнала от гняв.

Нямаше да се осмели да вдигне ръка срещу нея. За самия него щеше да е най-добре да *не* се осмелява. Трябваше да го настигне и да му го каже. Но заплашителният му глас още звънеше в ушите ѝ. Може би ще му го каже друг път. Да, някой друг път, когато не е толкова... обезумяла.

9

– Розово? – възкликна Девлин, вторачил взор в завесите, които Мортимър току-що бе закачил на единствения прозорец в новата му спалня. – Това ли беше най-доброто, което можате да намерите? Розово?

– Имате късмет, че въобще намерих готови завеси в селце като Тийдейл. И не разбирам защо се оплаквате. Тази стая и без това имаше нужда от освежаване.

Стаята имаше нужда от подпалване, по мнението на Девлин, но той не го каза гласно.

– Поправиха ли резето на вратата?

– Да. По-късно днес ще ви донесат и няколко розогзки.

– Нямахте ли никакви килими?

– В Тийдейл?

Девлин въздъхна. Чувстваше се ужасно подтиснат. *Това ще ти бъде от огромна полза*, беше го уверила Дъчи. *Може дори да ти помогне да се научиш на малко скромност, каквато засега, за съжаление, ти липсва, скъпо момче.* Но Дъчи не беше виждала конюшната на ескуайъра, която не бе обитавана от човешко същество от дяволски много години. Дори Тими предпочиташе всяка вечер да се прибира в схлупената къща на майка си, вместо да спи в двете малки стаи, които някога бяха служили за подслон на конярите, но сега се използваша само за склад. Девлин още не можеше да повярва, че човек с положението на ескуайър Пенуърти има само един ратай в конюшната и едва четири коня.

– Малко боя никак няма да се отрази зле на тези стени – отбеляза той. – *Не розова.*

– Но ще ви мирише ужасно – предупреди Мортимър.

– Спя в една шибана конюшня, дявол да го вземе – изруга Девлин. Мортимър се изкиска.

– Прав сте. Една противна миризма повече или по-малко няма никакво значение.

Девлин не виждаше в това нищо забавно. По едно време дори бе решил да зарече всякаква предпазливост и да отиде в странноприемницата при Браун. Но го спря предупреждението на Дъчи да стои далеч от обществени места. Кога, по дяволите, щеше да се научи да казва „не“ на баба си?

– Ще ми трябват още ризи – каза той, като хвърли погнусен поглед към белия ръкав на ризата си, който вече беше изцапан. – Поне дузина.

– Нали ви предупредих, че белият цвят, който носят благородниците, изобщо не е подходящ за конюшня?

– Просто ми ги набавете, господин Браун. И, между другото, проверете дали в района има жени на разположение.

– На разположение за какво? – невинно попита Мортимър, но при острия поглед на Девлин побърза да каже „О!“ и после: – Хм, вижте сега, аз нямам право...

– Спестете ми излишните драматизации, господин Браун. В противен случай ще се наложи...

– ... да страдате както страдаме всички.

Девлин вдигна вежди.

– Отрязаха ли ви?

– Това е едно приятно и тихо кътче. Ако тук човек иска да се забавлява с жена, трябва първо да се ожени за нея.

– Нима няма даже проститутки в кръчмите? – недоверчиво попита Девлин.

– Няма дори и кръчми, като изключим оня опушен салон в странноприемницата – заяви Мортимър с видимо задоволство.

– Какво, да не би да трябва да ходя до Лондон?

– Не бихте посмял, освен ако не сте готов да излезете на дуел. – Събеседникът му не отвърна нищо, само се намръщи. Окуражен, Мортимър скри усмивката си и услужливо подметна: – Говори се, че наблизко имало хубаво езерце.

– Вече се запознах с проклетото езерце – изсумтя Девлин. При споменаването на леденостудените води, в които се бе потопил, в съзнанието му нахлу образът на Мегън, възседнала нейния Сър Амброуз. *Сър Амброуз*, за бога!

Първоначалният му порив бе да препусне след нея, за да я предпази от нараняване – в крайна сметка, това беше буйно животно. Но разумът го възпря, като му изтъкна, че ако тя наистина притежава кобилата от толкова време, вероятно умее да я язди достатъчно добре. Ала разумът нямаше нищо общо с порива да я последва.

– Наредете да ми донесат и каса бренди – недоволно изръмжа Девлин. После попита: – Няма ли поне една паднала гълъбица в цялата област?

– Нито една.

– Нека бъдат две каси.

Мегън бе в толкова ужасно настроение, че се поколеба дали днес да не пропусне ездата през ливадата. Това беше мястото, където поне два-три пъти седмично по традиция я очакваше Тифани, за да се присъедини към нея. Въпреки че бе добра ездачка, Тифани не беше чак такава любителка на ездата като своята приятелка и не излизаше всяка сутрин.

Нямаха уговорена среща за днес. Тифани и без това винаги вземаше решенията си дали да дойде или не спонтанно, затова Мегън неизменно включваше за всеки случай в маршрута си ливадата, която се простираше между имененията на Пенуърти и Робъртс.

Все пак в крайна сметка тя отиде до там и с изненада откри, че Тифани вече я очаква. Това бе доста необичайно, като се има предвид, че самата Мегън беше излязла много по-рано от обикновено в желанието си да завари конюшната празна.

– Сигурно у вас днес е ден за чистене, след като си се измъкнала от леглото в толкова ранна утрин – каза Мегън, когато стигна до приятелката си. – Или майка ти е обзета от поредната си мания за предебелиране на стаите?

– Нито едното, нито другото. Просто имам новина, която нямаш търпение да споделя с теб. Освен това умирам от любопитство.

– Предполагам, че любопитството е на първо място?

– Безусловно – ухили се палаво Тифани. – Особено след като вчера ти въобще не се върна с каретата, а предпочете да пратиш някакъв си лакей да я докара. Щях още тогава да дойда да видя какво става, но вече бях обещала на мама да почета на срещата на нейното Поетическо Общество, а след това бяхме поканили родителите на Тайлър на вечеря.

– Как мина?

– Много добре, като се има предвид колко бях притеснена. Кажи сега, баща ти *наистина* ли е купил онзи невероятен кон?

Мегън се усмихна.

– Наистина. Освен това е купил и няколко кобили, но още не са ги докарали.

– Сигурно си се побъркала от вълнение. Тайлър също се побърка. Снощи не спря да говори за този жребец. Разказа на баща си всичко за него. Освен това се обзаложиха дали това е бивш състезателен кон или не, така че не се изненадвай, ако се отбият тия дни, за да го разгледат по-отблизо. Успя ли вече да го пояздиш?

– Знаеш, че дамите не яздят жребци.

– Това не може да те спре – уверено отвърна Тифани. – Значи още

не си?

– Не – въздъхна Мегън.

– Ами красивият му водач? Уволнихте ли го?

– Мислиш ли, че е красив?

– Божествено красив. Нима ти не мислиш така?

Мегън сви рамене.

– Притежава известна привлекателност, предполагам, стига човек да може да игнорира грубиянските му обноски – нещо, което аз не мога да направя. Но, не, нямах щастието да се отърва от него. Когато Девлин Джефрис каза, че е прикрепен към коня, го е казал буквално. В проклетия договор за продажба на жребца изрично се казва, че той не може да бъде уволнен.

– Колко странно.

– „Странно“ не е точната дума. Абсурдно е! – отвърна Мегън, ядосана при самата мисъл. – Не можеш да си представиш до каква степен това му развързва ръцете да се държи арогантно, неприлично, възмутително!

– Да не се е случило още нещо като онова вчера?

– Да, като капак на всичко.

– Колко странно – замислено каза Тифани. – Обикновено мъжете не се отнасят така с теб.

За миг Мегън се взря в приятелката си, след това промълви:

– Да, наистина.

– Напомня ми за начина, по който ти се държеше с Тайлър.

Сега Мегън се взря в нея малко по-дълго, преди да повтори:

– Да, наистина.

– Е, господин Джефрис е малко по-красив от повечето мъже – изтъкна Тифани. – Мислиш ли, че той може да има същия проблем като теб? Че всички жени се влюбват в него?

– Не всички жени се влюбват в мен – сериозно заяви Мегън.

Тифани прихна.

– Знаеш какво имах предвид.

– Да. Но господин Джефрис изобщо не е човек, в когото можеш да се влюбиш.

– Така смяташе и Тайлър за теб.

Вярно, но Мегън не можеше да си представи защо един мъж би решил да се преструва по този начин. Преднамерено? Всички тези оскърбления да са били преднамерени? Дори целувката да не е била нищо друго, освен още едно оскърбление?

При спомена за целувката тя побърза да каже:

– Наистина не желая да обсъждаме този коняр. Хрумна ми, че имам един проблем, за който можеш да ми помогнеш. Изобщо не мога да се целувам.

– Да се целуваш? – слисано повтори Тифани.

– Да. Нямам представа как се прави. А би трябвало да знам, преди да съм се срещнала с моя дук, не мислиш ли?

– Не е задължително... Чакай малко! Нали не очакваш аз да те науча?

– Не се дръж като глупава гъска. Разбира се, че не. Но ти знаеш повече от мен по въпроса. Тайлър ли те научи? От само себе си ли се получава? Трябваше ли ти известно време да се поупражняваш?

– Да. Тайлър не знаеше, че се уча от него, но аз правех тъкмо това. Не, не бих казала, че се получава от само себе си. Първите няколко пъти бях твърде притеснена, за да изпитам наслада, макар сега да ми се струва, че винаги съм знаела как се прави. Но... Виж, Мег, ние не се целуваме *serioзно*. Само кратки целувки за здравей и довиждане, при това само когато няма кой да ни види, както добре знаеш.

Именно Мегън беше тази, която неведнъж бе извързвала глава, за да „няма кой да ги види“, затова сега попита с усмивка:

– А целували ли сте се вече с език?

– Мегън! Как си научила за това?

– Съвсем случайно, уверявам те – уклончиво отвърна Мегън. – Е, правили ли сте го?

– Не, но Тайлър ми спомена, че можело и по този начин. Каза, че просто искал да ме предупреди, за да не се уплаша, ако някой ден се забрави и ме целуне така. Освен това ми каза, че след като се оженим, въобще, че този вид целувки са част от...

– Онова? – прошепна Мегън.

– Да, от *онова*. Но ако питаш мен, това ми се струва доста отблъскващо.

– В действителност не е.

Тифани се ококори.

– Мегън Пенуърти, кой те е целувал с език?

– Нима съм казала, че...

– Нямахте нужда да го казваш.

– Ох, добре – изпъшка Мегън. – Девлин Джефрис го направи и ако ще ме питаш защо досега съм си мълчала, то е защото побеснявам само като се сетя за това.

– *Конярят!*

– *Казах ти*, че поведението му е възмутително. При това той заяви, че аз съм била виновна, защото съм го зяпала втренчено.

– Така ли беше? Зяпаше ли го?

– Нека първо аз да ти задам един въпрос. Ако един мъж се появи пред теб полугол, ще се извърнеш ли веднага?

– Шегуваш ли се? – засмя се Тифани. – Сигурно ще погледам мъничко, преди да се извърна.

– Е, аз пък въобще забравих да се извърна.

– Видяла си го гол?!

– Полугол. Ох, виждам, че ще трябва да ти обясня всичко.

Отне ѝ известно време, но когато свърши с разказа си, Мегън неочаквано и за самата себе си заключи: – Може би си права, че той нарочно се държи така. Мислиш ли, че трябва да му кажа да не се безпокои, защото скоро ще бъде сгодена?

– Мисля, че е по-добре да кажеш на баща си.

– Ако му кажа, ще загубим жребца. Татко ще го уволни начаса.

– Хубав капан, няма що! – възмутено възкликна Тифани.

– По дяволите, все едно дали ще кажеш на баща си или не. Трябва да има нещо, което да можем да направим, за да го накараме да внимава с обноските си.

– Ние? – усмихна се Мегън.

– Ами, след като вече ми разказа...

– Няма защо да се безпокоиш. Вече реших да не му обръщам никакво внимание, а ако и това не свърши работа, ще му кажа, че ще се омъжвам за Сейнт Джеймз. Никой нормален човек не би дръзнал да предизвиква гнева на всевластния дук, дори един безпринципен негодник като Джефрис. Каквато и да е причината да иска да ме оскърбява, когато разбере за предстоящата ми сватба, ще престане, помни ми думата.

– Несъмнено си права. Може дори да започне да ти се подмазва с надеждата да спечели благоволенията на бъдещата дукеса Ротстън.

– Не е необходимо да ми се подмазва. Но ще се погрижа да видя стреснатата му физиономия редом с тази на лейди О в деня, в който се завърна тук с файтона на дука.

Тифани се сепна и възкликна:

– Едва не забравих за новината, която, между впрочем, е свързана с първата ти стъпка към деня на твоето отмъщение. Майка ми получи покана от старата си приятелка Елизабет Лейтън за предсезонен бал с маски. А в новия брой на „Таймс“, който баща ми получи вчера, също пише

за този бал, защото в списъка на поканените имало много важни персони, включително...

– Той? – извика радостно Мегън. – А пък аз стоя тук и си блъскам главата *как* да се запозная с него. Майка ти *ще* приеме поканата, нали?

– Вярвам, че ще успее да я убедя.

– И мога да дойда с вас?

– Мислиш ли, че бих отишла без теб?

– Ето, виждаш ли? Съдбата си знае работата. Имам чувството, че всичко това въобще не е било мое хрумване, а нещо предопределено. Къде ще бъде балът? Кога?

– Лейтънови живеят в Хампшър⁷, а балът е следващата седмица... Хей, недей да изглеждаш толкова ужасена, Мег. Имаш предостатъчно време да се приготвиш...

– Не и за да си ушия нова рокля.

– Имаш много...

– Тази трябва да бъде специална. Ще пленявам дук, Тиф. *Дук!*

– Права си – примирено се съгласи Тифани. – Човек не бива да рискува с тези предопределени неща. Ще те изпратя до...

– Ще се видим по-късно – извика през рамо Мегън, която вече препускаше към пътя. – Трябва да върна Сър Амб...

Тифани не чу останалото, но нямаше нужда да го чува. Както нямаше и нужда да ѝ се обяснява, че ще намери Мегън в дюкяна на мис Уипъл, шивачката на селото. Едно от предимствата на това да си имаш добра приятелка, е възможността да четеш мислите ѝ.

7. Хампшър – графство в южна Англия.

10

След като се сдоби с чудесна зелена коприна и с подходящ бял тюл, от които щеше да излезе прекрасна нова бална рокля, Мегън се прибра в къщи късно същия следобед във великолепно настроение. Не ѝ се щеше да го разваля с посещение в конюшната, дори се поколеба дали да не помоли някой от ратаите да прибере Сър Амброуз вместо нея. Но грижите за любимия ѝ кон също бяха удоволствие, от което не искаше да се лишава. Ето защо за пръв път през живота си тя изпрати един от слугите да ѝ донесе чесалата и другите принадлежности от конюшната и се зае със Сър Амброуз в предния двор на къщата, под сянката на големия явор.

Десет минути по-късно Девлин Джефрис изникна пред нея.

– Би ли могла да ми обясниш какво правиш? – попита той без предисловия.

Появата му не оказва очаквания пагубен ефект върху доброто ѝ настроение. Но неговото собствено настроение явно се бе развалило при вида ѝ. Или пък цял ден го бяха мъчили мрачни мисли. Каквато и да бе причината, в момента Девлин изглеждаше вкиснат. Мегън се усмихна доволно.

– Какво, според теб, правя, господин Джефрис? Не е ли очевидно?

Полуснизходителният ѝ, полуразвеселен тон го накара да скръцне ядно със зъби.

– Това може да го свърши и Тими.

– Разбира се, че може, но аз обичам да го върша сама. Не ти ли казах още тази сутрин?

– Тогава защо не го вършиш там, където трябва, вместо да правиш представления току пред къщата?

– Представление? Без публика? Хайде да не преувеличаваме. Освен това ми се струва повече от очевидно защо не съм в конюшната. Опитвам се да избягна твоята неприятна компания. Така че появата ти тук осуетява чудесния ми план.

Той я изгледа продължително и втренчено, сетне пъхна ръце в джобовете си и измънка:

– Нямах намерение да те прогонвам от собствената ти конюшня.

Това бе нагла лъжа, но Девлин беше прекарал целия следобед отегчен до смърт, в напрегнато очакване на нейното завръщане. Не бе

предположил, че Мегън целенасочено ще се опита да избегне срещата с него. Разчиташе, че тя ще се съпротивлява и ще воюва с него до последно – както подобаваше на жена с толкова червена коса – и искаше да е така, по дяволите.

Но сега?

– Може би ти дължа извинение – каза той. Думите му, прошепнати едва чуто, бяха изпълнени с огорчение.

– Повече от едно, но кой може да ги преброи?

О, значи напада? Човек ѝ подава кокал, а тя захваща цялата му ръка.

– Много добре, тогава приеми моите извинения в двоен размер.

Мегън едва успя да скрие изненадата си от внезапната промяна у него. Естествено, извинението му изобщо не изглеждаше искрено, приличаше по-скоро на изтръгнато под натиск. Тя се зачуди какво ли е било в състояние да го стресне толкова силно, че да предпочете да ѝ се извини, което за него сигурно бе равносилно на самоубийство. Какво я интересуваше, всъщност?

Но все пак той за пръв път ѝ предлагаше мир, макар и доста недоядено, затова Мегън каза:

– Не съм сигурна, че едно просто извинение е достатъчно... – Тя млъкна, защото забеляза как тялото му се скова, а челото му се сбърчи. *Този рунд е за мен, господин Джефрис*, каза си Мегън самодоволно, преди да го дари с лъчезарна усмивка. – Но, от друга страна, в момента съм в прекалено добро настроение, за да ти се сърдя, така че приемам твоите извинения... в двоен размер.

Девлин не я чу. Полагаше отчаяни усилия да се свърже след зашеметяващата усмивка, с която го бе удостоила. Кой би помислил, че две трапчинки могат да се окажат толкова мощно оръжие? Беше замаян, мислите му се бяха оплели, езикът му се бе вързал на възел. Чувстваше се така, сякаш някой изневиделица го бе проснал с един удар на земята.

Това момиче би трябвало да има лунички, помисли си той с безсилна ярост. Защо, по дяволите, нямаше? Трябваше да има *нещо* за компенсация на тази усмивка, която караше мъжа да иска да обгърне малкото ѝ тяло с ръце и да я пази до края на дните си.

Девлин с мъка се отърси от тези мисли. Мегън го гледаше очаквателно, но той просто ѝ кимна, при това доста отсечено, ядосан от факта, че дори не бе чул дали наистина приема извиненията му или не. Но нямаше да я помоли да повтори думите си. Вместо това Девлин се облегна на дънера на дървото, за да я наблюдава. Ако беше отказала да приеме

извиненията му, все щеше да каже още нещо, нали? Най-малкото, щеше да му каже да се маха. Но тя не направи нищо подобно. Това, което направи, бе да пренебрегне напълно обстоятелството, че все още не си беше отишъл.

Проклетата жена! Сега, когато бе постигнал временно спиране на огъня, каквото в действителност не бе искал – ако въобще го беше постигнал, – Девлин нямаше представа какво би могъл да й каже. Нормален разговор, какъвто би започнал с човек от нейната класа, щеше да прозвучи нелепо от устата на един коняр. А и с нея той предпочиташе да се държи като коняр. Това му предоставяше доста голяма свобода на езика, каквато иначе нямаше да може да си позволи. А подобно удоволствие – да няма нужда да сдържа нито езика, нито емоциите си – бе истинска рядкост и Девлин нямаше намерение да се отказва от него.

– Тази седмица ще ходя на бал в Хампшър. Бал с маски. Неочакваното й изявление го накара да вдигне вежди.

– Защо казваш това на *мен!*

Мегън сви рамене.

– Просто съм много развълнувана. Прииска ми се да ти го кажа.

– Имаш предвид, че ти се е приискала да ми натриеш носа, понеже прекрасно знаеш, че аз не бих могъл да присъствам на такова място.

– Да, това също. – Тя го погледна закачливо изпод дългите си мигли. – Е, заболя ли те носът?

Той едва се сдържа да не избухне в смях.

– Не чак толкова. Бил съм на един-два бала.

– Какви? – прихна Мегън. – Онези обществени маскарлади в Ковънт Гардън?

– Как позна? – сухо отвърна Девлин.

– Не е същото като да пообщуваш с дукове и графове.

– Тук ме хвана, зверче... Чакай, не се наежвай, госпожице Пенуърти. Просто ми се изплъзна.

Тя не каза нищо, но започна да разчесва коня си малко по-енергично. Девлин се усмихна – очевидно пак беше решила да не му обръща внимание. Господи, когато бе ядосана, тази жена направо искреше. Бузите й пламтяха, очите й горяха. Сигурно би изглеждала така и когато... Напрежението в слабините му го принуди да прокуди тази мисъл.

– Какво му е особеното на този бал в Хампшър? – реши да попита той. – Мислех, че мисълта за предстоящия ти дебют в Лондон е по-вълнуваща за теб.

Мегън се обърна изненадано. Сега вече бе успял да прикове

вниманието ѝ.

– Откъде знаеш, че ми предстои дебют?

– Не е ли вярно, че всяко момиче на твоята възраст хуква презглава към Лондон да си търси съпруг?

– Не, не всяко. Аз, например, може и да не отида, ако всичко в Хампшър мине добре... О, забравих за сватбата на Тифани... Да, заради нея ще се наложи да отида в Лондон, но...

– Какво трябва да мине добре в Хампшър? – попита Девлин без да си даде сметка, че тонът му изведнъж е станал рязък. – Да не би да очакваш предложение за женитба?

– Небеса, не! – засмя се тя. – Там само ще се запозная с него. Храня големи надежди, наистина, но не *чак* толкова големи.

– С други думи, ти вече си го избрала, но той още не знае. И кой е нещастникът, на когото си хвърлила око?

– Ще ти бъда признателна, ако говориш с по-голямо уважение за бъдещия ми съпруг.

– Притрябвала ми е твоята признателност – изсумтя Девлин. – Не се шегуваш, нали? Наистина възнамеряваш да се омъжиш за човек, когото дори не си виждала?

– Да – решително отговори Мегън. – Така че не се безпокой, господин Джефрис. Сърцето ми скоро ще бъде заето.

– О, освен всичко останало възнамеряваш и да се влюбиш в този непознат... Имаш ли представа *поне* как изглежда?

– Ами, не, но...

– А-ха! Значи просто се домогваш до титлата му, така ли?

– И какво, ако е така? Да не би да съм първата?

– Не, не си, това се прави от векове, но един благородник обикновено също иска да получи нещо в замяна на титлата си. Какво можеш да ми предложиш ти?

Саркастичният му тон я засегна болезнено.

– Е, това се оказва едно краткотрайно примирие, нали? – Тя се извърна и поведе Сър Амброуз към конюшните.

Девлин я догони и закрачи редом с нея.

– Съжалявам. Не исках да го казвам.

– Какво значение има една обида в повече? Може би Тифани беше права. Може би за теб се е превърнало в навик да сипеш оскърбления, за да пречиш на жените да „паднат в краката ти“. Но, както вече казах, няма защо да се безпокоиш, че аз мога да „падна“, господин Джефрис. Опасенията ти, че това може да се случи – доколкото въобще си ги имал – са

били смешни. Ти изобщо не ме привличаш.

Значи бялото знаме се сменяше с червено – ярко, ярко червено.

– Това изявление лесно може да бъде опровергано. Да ти покажа ли как?

– Да не смяташ да правиш представление току пред къщата?

– Вече стигнахме до страничния двор, ако не си забелязала. Да, точно това смятам да направя, по дяволите – изръмжа той.

– Хм, по-добре недей. Баща ми, който със сигурност ще чуе сърце-раздирателния ми писък, изобщо няма да остане възхитен. Както, впрочем, и бъдещият ми съпруг, а дук Ротстън не е човек, с когото...

– *Кой?*

Мегън бе принудена да се обърне, защото Девлин се беше заковал на място. Шокираното му изражение я изпълни със злорадо задоволство.

– Предполагам, че това може да те слиса – каза тя невъзмутимо.

– Добре ли чух?

– Съвсем добре. До края на тази година аз ще бъда съпруга на Амброуз Сейнт Джеймз. И ти, господин Джефрис, няма да бъдеш поканен на сватбата.

– Защо... защо точно той?

– Защо не? Аз харесвам неговата конюшня.

– *Харесваш неговата...*

Останалата част от изречението премина в нечленоразделно ломотене. Мегън сви рамене и продължи напред сама. Когато стигна до конюшната, видя, че пред вратата стои дребният мъж, с когото Девлин бе пристигнал в имението.

– Добър ден, госпожице – любезно поздрави той, като свали шапка.

– Добър да е и за вас, господин... Браун, нали така беше?

– Да, госпожице.

– Как е днес нашият прекрасен жребец?

– В отлична форма, просто отлична.

Мегън усети, че Девлин е зад гърба ѝ и се обърна. Само миг размисъл ѝ бе достатъчен да предположи, че би могла да се възползва от моментното му разкаianie и от безпокойството, което със сигурност изпитваше при мисълта за могъществото на бъдещия ѝ съпруг.

– Искам да яздя жребеца.

– Не.

– Просто така? Не?

– Имаш чудесен слух.

Значи бе сгрешила в предположенията си.

– Ти си невъзможен! – каза му тя, преди да напусне конюшната.

– *Аз* съм бил невъзможен! – изсумтя Девлин, като погледна към Мортимър. – Тя вече си е избрала съпруг, господин Браун. Още не го е виждала, но е твърдо решена да се омъжи за него. Можете ли да отгатнете кой е той?

– Някой, когото познавате?

– Да, познавам го. Дяволски добре го познавам. Тя си въобразява, че ще се омъжи за дук Ротстън.

– Но... – Очите на Мортимър се облешиха. – Нали *вие* сте дук Ротстън?!

– Именно.

Амброуз Девлин Сейнт Джеймз, четвърти дук Ротстън и притежател на множество други, по-малки титли, в настоящия момент полагаше черен физически труд. Той трупаше слама в обора, при това с усърдие, но същевременно и с някаква разсеяност, която му пречеше да усети, че по ръцете му избиват мазоли и че фината му ленена риза е подгизнала от пот.

Беше се заел с тази работа, за да не тръгне да разбива някоя от стениите с голи юмруци – желание, което бе изпитал в резултат на последната си среща с Мегън Пенуърти и на изумителните ѝ разкрития. Напрасно. Събирането на слама не му помагаше да се отърси от спомена за тази среща. Тъкмо обратното – усилията, които полагаше, сякаш още повече разпалваха яростта му.

Значи щяла да се омъжи за него, така ли? Само през трупа му! Що за дързост! Що за безочие! Да си научи подобно нещо без дори да го е виждала. Другите жени, които се бяха домогвали до титлата му – той отдавна бе престанал да ги брои – поне бяха искали и самия него също толкова, ако не и повече. Трябваше вече да е свикнал с това, но не беше, по дяволите. А и случаят с Мегън бе уникален. На нея изобщо не ѝ пукаше дали е пройдоха или светец. Тя не се интересуваше от човека, а единствено от проклетата титла. Божичко, дори си го беше признала, при това без да ѝ мигне окото, без капчица свян.

Винаги я бе смятал за разглезена, своенравна, избухлива. Но не и за користолюбива. Само като си помислеше какво би станало, ако не беше глупостта на Фреди, ако не се бе наложило да потъгне в нелегалност...

Не си спомняше да е приемал покана за бал в Хампшър, но той и без това имаше навика да приема всевъзможни покани, за които впоследствие забравяше напълно и се налагаше секретарят му непрекъснато да му напомня къде трябва да отиде. В такъв случай, ако си беше у дома – където трябваше да си бъде, вместо да се прави на идиот по настояване на Дъчи⁸, – вероятно щеше да отиде на въпросния хампшърски бал, щеше да срещне там Мегън при коренно различни обстоятелства и може би, само може би, щеше да се остави да бъде запленил от тази нейна умопомрачителна усмивка, без ни най-малко да подозира, че подлата

8. Дъчи – умалително от Duchess (англ.) – дукеса.

малка авантюристка предварително е намислила да се омъжи за него заради титлата му.

Тази мисъл го смрази – и разяри. Как му се искаше да се появи на проклетия бал и да ѝ даде да се разбере; да се държи като безсърдечен грубиян, като безпътен негодник, като първокласен мерзавец; да я накара да се подмокри от ужас. Но щом Мегън знаеше, че е поканен в Хампшър, явно всички очакваха появата му на бала, включително Фреди. И макар че след като Девлин очевидно се бе покрил, Фреди едва ли би се надявал да го срещне на такава публична забава, все пак сигурно нямаше да пропусне да провери. Щеше да цъфне на бала със заредени пистолети. Девлин знаеше, че все още е твърде рано да смята, че приятелят му се е вразумил. Не беше минало достатъчно време.

Но колко време *щеше* да бъде достатъчно? Два месеца, според Дъчи.

– Дотогава госпожичката ще се е отчаяла, ако наистина е бременна – беше казала тя. – И ще бъде принудена да каже името на истинския баща или да приеме да се омъжи за някого, когото брат ѝ ще се погрижи да ѝ намери. Не мога да си представя как Сабрина Ричардсън ще се съгласи на *това*, като знам каква е своенравна и суетна, но Фреди няма да отстъпи. Той не би оставил нещата така само защото ти си изчезнал. Ще трябва да я омъжи. И тогава ще ти остане само единият от двата проблема.

Първият проблем бе как да избегне брака с лукавата сестра на Фреди, Сабрина. Вторият, който щеше да остане неразрешен дори ако всичко се развиеше според плановете на Дъчи, беше как да избегне опасността да бъде направен на решето от най-добрия си приятел. Но два месеца тих селски живот бяха прекалено дълго време. Девлин се надяваше на Фреди да му дойде акълът в главата по-рано и да си припомни, че той даже не харесваше проклетата му сестра и че и през ум не би му минало да я съблазнява, още по-малко – да ѝ прави дете, както твърдеше тя.

Каква ирония, осъзна внезапно Девлин. Беше дошъл тук, за да избегне брака с една коварна млада госпожичка, а се бе натъкнал на друга. Първата си служеше с лъжи, за да го закара до олтара; втората щеше да си послужи с умопомрачителната си усмивка... Дали?

Наистина, как ли възнамеряваше да го плени? Докъде бе готова да стигне, за да получи него и неговата конюшня? Неговата *конюшня*, за бога! Това бе най-вбесяващото и най-оскърбителното от всичко. Беше го избрала, защото харесвала неговата конюшня. О, и да не забравяме,

че той, Девлин Джефрис, нямало да бъде поканен на сватбата. Хм, дяволски много му се искаше да види как ли ще мине без него.

– Мога ли да попитам каква е целта на това, което вършите?

Девлин се обърна. На вратата на един от оборите се беше облегал Мортимър и безстрастно наблюдаваше сътвореното от него. Едва сега Девлин се огледа наоколо. Беше разпилял слама навсякъде – по конете, във водата, върху себе си. Но той вдигна вежда възможно най-високомерно и направи усилие да превзмогне болката в дланите си, която най-после бе усетил.

– Всичко, което върша, има своята цел, господин Браун. Просто тази в момента ми убягва.

Мортимър избухна в смях.

– Мисълта за нея не ви дава мира, нали?

– *Глупости* – натърти Девлин. – Ако искате да знаете, това, което не ми дава мира, са леността и въздействието. Трябва да правя нещо, господин Браун.

– Какво например?

– Можем като начало да разширим тази конюшня.

– Ние?

– Ще намерите майстор-дърводелец, естествено, но и ние ще помагаме.

– Не постигнахте особени успехи с вилата и сламата. Какво ви кара да смятате, че с чука и триона ще бъдете по-добър?

Девлин не благоволит да отговори на този въпрос.

– Освен това пишете на моя секретар да препраща цялата ми кореспонденция тук. Всъщност, направо кажете на господин Пайк да дойде. Не виждам защо да не мога да продължа да се занимавам с делата си и от...

– Баба ви никак няма да хареса тази идея – предупреди Мортимър.

– Дъчи ми мисли само доброто, но не винаги знае *коя* е най-доброто за мен. Според нея съм имал нужда от почивка. В началото бях съгласен, но сега вече не мисля така, дявол да го вземе. „Почивката“ тук ме побърква...

– Това, което ви побърква, не е почивката, а...

– Недейте да ми противоречите, Браун. Просто изпълнете нарежданията ми.

– А как ще обясните пред хората поведението на господин Пайк, който работи за вас от толкова години, че няма и най-малка представа как да се държи скромно?

В думите на Мортимър имаше зрънце истина. Секретарят на Девлин беше предвзет и надут като лорд и със сигурност нямаше да успее да го скрие.

– Много добре, значи засега ще се задоволя с кореспонденцията и с дърводелеца. Утре се залавяме с конюшната.

– Не мислите ли, че първо би трябвало да поискаме позволение от ескуайъра?

Девлин въздъхна. Не беше свикнал да иска позволение от когото и да било и за каквото и да било. За момент бе забравил за ролята си. И това бе един много приятен момент.

– Ще говоря с ескуайъра, но не смятам, че той ще има нещо против, защото аз сам ще заплащам всички подобрения.

– Излишни подобрения – измърмори Мортимър. – Нито вие, нито конете ще останете тук достатъчно дълго, за да се възползвате от тях.

– Няма значение, господин Браун. Нуждая се от работа. Нуждая се от някакво занимание. Погрижете се за това.

12

Мегън тъкмо слизаше по стълбите, когато вратата на бащиния ѝ кабинет се отвори. Тя понечи да извика „Привет, татко!“, но вместо ескуайъра на прага пристъпи Девлин. Мегън се беше отправила към конюшната за утринната си езда, но още не бе съвсем подготвена за нова среща с този мъж. А определено имаше нужда от подготовка.

Той отново носеше бяла ленена риза като благородник – очевидно баща ѝ му плащаше прекалено много, – запасана в старомодни прилепнали черни панталони. Намерил с какво да се премени! Нима не знаеше, че модата на тесните панталони бе отминала още със смъртта на Бо Бръмъл⁹? И все пак, трябваше му само шалче около врата и щеше да прилича на благородник, даже дяволски много да прилича – защото и без това притежаваше необходимата надменност... и арогантност.

– Хм, добро утро, госпожице Пенуърти.

Май на всичко отгоре се канеше да се държи любезно като благородник. *Дръж се, Мегън, не принадлеи.*

– Добро утро, господин Джефрис.

– Днес трябва да пристигнат кобилите – небрежно подхвърли Девлин.

– Предполагам, че няма да мога да яздя и тях? – попита тя, като несполучливо се опита да скрие негодуванието си.

– Не виждам защо не.

Отговорът му я свари неподготвена. Тонът ѝ омекна.

– Тогава защо да не мога да яздя Цезар?

– Той не е кон за дами. Ако искаш да го яздиш, ще трябва да го яздиш заедно с мен.

– Това е изключе... Добре.

Сега пък промяната на решението ѝ по средата на думата успя да свари Девлин неподготвен.

– Изненадваш ме, Мегън. Съзнаваш, че да яздиш с мен означава да ме прегърнеш, нали?

Това не ѝ бе хрумнало, но Мегън отказа да си признае.

– Да, естествено.

9. Бо Бръмъл – или Бръмъл Контето – Джордж Брайън Бръмъл (1778–1840) – прочут за времето си английски денди, смятан за законодател на модните тенденции във висшето общество; в резултат на своето разточителство.

– И си сигурна, че ще понесеш ужаса да ме докосваш?

– Ти само ми покажи какво умее този кон и въобще няма да забележа, че те докосвам.

– Да, но аз ще забележа, по дяволите.

Внезапната враждебност в гласа му я изненада.

– Ако смяташ, че ти няма да го понесеш, защо изобщо ми предложи?

– Защото не мислех, че ще приемеш.

Беше се нацупил като малко момче и Мегън не устоя на порива да се усмихне и да се заяде с него.

– Но не можеш да се отметнеш, нали? Ти направи предложение. Аз го приех. Затова бъди така добър и ме заведи на езда, ако обичаш.

И тя се стрелна покрай него и се упъти към конюшната. Девлин се намръщи още повече. Не обичаше, никак не обичаше. Но щеше да изпълни искането ѝ. Щеше да остави Цезар да препуска с все сила и да ѝ даде да разбере какво значи езда. А самият той от сега нататък щеше да си държи езика зад зъбите... ако изобщо оцелееше.

Както бе отбелязал Мортимър, Цезар се намираще във върховна форма и изгаряше от желание да го докаже. Всичко наоколо прелиташе край него като шеметна пъстроцветна мъгла. А Мегън се смееше. Смееше се от удоволствие и възбуда, наслаждавайки се на скоростта и грацията на жребца, който бяха възседнали.

Самият Девлин обаче бе предположил, че за него ездата ще бъде истински ад и не беше сбъркал. Ръцете ѝ, които го прегръщаха здраво през кръста, го караха да се чувства кошмарно, но той бе подготвен за това и бе твърдо решен да не им обръща внимание. Гърдите ѝ, притиснати към гърба му, правеха положението още по-тежко, но Девлин можеше да понесе дори това, дори лудешкото пулсиране на кръвта във вените си, дори ужаса, че самото ѝ докосване бе достатъчно, за да го възбуди. Но смехът ѝ го довършваше. Радостта ѝ бе невероятен афродизиак, който разпалваше в слабините му тръпнеща, дълбока болка.

Неспособен да издържа повече, той обърна коня и го насочи към усамотеното езерце, което Мегън бе обявила за свое. Докато стигнат до него, Девлин вече се чувстваше точно така, както се бе чувствал предишната сутрин, когато едва се беше довялякъл до леденостудената вода, за да се хвърли вътре направо с дрехите. Ето защо спря Цезар, скочи на земята и бързо се отдалечи, без дори да помогне на Мегън да слезе от седлото. В момента имаше нужда да е на разстояние от нея, затова

побърза да заобиколи малкото езеро. Едва когато стигна до срещуположния му край, той спря, пхна ръце в джобовете си и се обърна с лице към обръча брястове и бели дъбове, който опасваше три четвърти от езерото. Сетне затвори очи и се опита да забрави, че не е сам. Но спътницата му не му позволи.

– Много е смело от твоя страна да ме оставиш на гърба на това животно – извика Мегън.

Нямаше начин да не разбере какво има предвид.

– Това не е седло за дами, Мегън.

Вече за втори път използваше малкото ѝ име и това я подразни, но тя го преглътна. Подразни я още и фактът, че Девлин не ѝ обръщаше никакво внимание, но това вече Мегън не можеше да преглътне.

– Подобна дреболия не би могла да ме спре, ако реша да продължа ездата без теб.

Думите ѝ постигнаха целта си – накараха го да се обърне и да я погледне. Сърдитата му физиономия ѝ достави удоволствие, но то се изпари мигновено, когато го чу да казва:

– Обзалагам се, че баща ти никога не те е пердашил с възпитателна цел, нали?

Тя също разбра *какво* имаше предвид.

– Няма да посмееш. Ще бъдеш уволнен на секундата.

– Струва ми се знаеш, че ще посмея. Искаш ли да се увериш?

Езерото, което се простираше помежду им и конят, който бе възседнала, ѝ вдъхнаха достатъчно кураж, за да вирне наперено глава. Но все пак не искаше да спори с него точно по този въпрос.

– Полагаш ли усилия да се държиш толкова отвратително, господин Джефрис, или се получава от само себе си?

– Единствените усилия, които полагам в момента, зверче, са насочени към това да не ти посегна. Затова не ми пречи.

Мегън беше убедена, че пак има предвид последната си заплаха, докато не видя пламъка в очите му. Този мъж отново я желаше. Знаеше, че би трябвало да приеме това като оскърбление, но не изпитваше нищо подобно. Изпитваше само едно топло, възбуждащо усещане... и някаква необичайна дързост, която беше съвсем нова и неочаквана за нея.

– Може би трябва да поплуваш – предложи тя, като си припомни предишната сутрин и обяснението му защо е ходил до езерото.

– Може би. – След продължителна пауза Девлин попита: – Ще гледаш ли?

– Ще ме целунеш ли пак, ако гледам?

– Ако продължаваш да се държиш толкова дръзко, ще направя много повече – обеща той.

Мегън усети, че навлиза в непознати води. Здравият разум ѝ каза, че трябва да отстъпи. Но когато Девлин бавно свали ризата си, тя не откъсна очи от него. Нима наистина щеше да се съблече чисто гол пред погледа ѝ? Това бе скандално. *Той* бе скандален... но и толкова красив, сякаш беше великолепно творение на изкусен скулптор. Мегън си каза, че ако този мъж бе статуя, би могла да му се наслаждава с часове. Но той беше истински, при това напълно безочлив, и тя инстинктивно усещаше, че всеки път, когато се приближава до него, си играе с огъня.

Трябва да е била луда, за да реши, че може да предизвиква съдбата, като се прави на кокетка пред него. Един джентълмен винаги би спазил границите на благоприличието. Девлин нямаше ни най-малка представа къде са те. Каква несправедливост, помисли си Мегън. Защо не можеше да задоволи любопитството си без да трябва да понася последици, които бяха напълно неприемливи? Тя искаше да продължи да го гледа, наистина искаше. Честно казано, искаше и да разбере какво точно бе имал предвид под „много повече“. Но не се осмеляваше да направи нито едното, нито другото. Затова когато тези негови фини, дълги пръсти започнаха да разкопчават панталоните му, Мегън бързо му обърна гръб.

– Страхливка – дочу тя мекия му укор.

– Просто предпазливост. И, в името на благоприличието, облечете дрехите си, господин Джефрис.

– Но аз само се възползвах от твоето предложение, госпожице Предпазливост – напомни ѝ той.

– Не казах, че трябва да плуваш гол.

– Кой нормален човек плува с дрехи? – насмешливо попита Девлин. – Аз поне нямам такъв навик.

– Тогава недей да плуваш.

– Да не би да ми предлагаш алтернативния вариант, Мегън? Защото след като току-що отново ме погали с поглед, не ми остава избор. Трябва да е или едното, или другото.

Тези сексуални намеци бяха нещо много вълнуващо, но далеч надхвърляха скромния опит на Мегън. За щастие той нямаше как да види руменината, плъзнала по лицето ѝ, но фактът, че бе в състояние толкова лесно да я смуги, беше крайно обезпокоителен.

– Плувай тогава, щом трябва – примирено въздъхна тя. – Но побързичко.

Зад гърба ѝ се чу плисък, придружен от ужасено възклицание. Мегън се усмихна на себе си. Сутрин езерото обикновено беше леденостудено, затова самата тя никога не идваше да плува преди следобеда, когато водата ставаше значително по-топла.

– Трябваше да те предупредя, че може да ти е малко студено.

– Спести си самодоволните забележки, зверче. Забрави ли, че имам нужда тъкмо от охлаждане?

– Трябва ли всичко, което казваш, да бъде свързано с... с...

– Ще дойде ден, когато и ти ще изпаднеш в състоянието, в което съм сега, и тогава няма да ти се разговаря за времето, повярвай ми.

– Вярвам, че имам достатъчно разум, за да не изпадна никога в такова състояние – надменно заяви Мегън.

Девлин избухна в смях, но внезапно млъкна.

– Да не би да намекваш, че аз нямам разум?

– Толкова ли беше очевидно?

– Имам една новина за теб, госпожице Целомъдрие. Желанието не се съобразява нито с мястото, нито с времето, нито с хората. Ако си мислиш, че на *мен* ми харесва да ме възбуждаш така, горчиво се лъжеш. Когато това се случи и с теб – а рано или късно *ще* ти се случи, – ще можеш да го овладееш точно толкова, колкото и аз. Човек или прави любов, или страда от нея.

Любопитството ѝ надви здравия разум.

– Това означава ли, че и аз ще трябва да се потопя в студена вода?

– Всъщност, нямам представа дали това върши работа при жените. Никога не ми е хрумвало да попитам. Искаш ли да направим един мъничък експеримент, за да разберем?

– Какъв?

– Аз ще те накарам да ме желаеш, а после ти ще установиш дали това езерце ще облекчи проблема ти.

– Изобщо не допускам, че *можеш* да ме накараш да те желая, но дори да го допусках, не съм толкова луда, та да реша да плувам в твоето присъствие, така че не, благодаря.

– Умница.

Отново се чу плисък – може би Девлин излизаше от водата. Мегън упорито продължаваше да устоява на желанието да се обърне. Но никак не ѝ беше лесно.

Когато плисъкът престана, тя попита:

– Всичко това беше само шега, нали, господин Джефрис?

– Боя се, че не.

Мегън предпочете да не му повярва. Любопитството ѝ и без това беше достатъчно разпалено. Не ѝ трябваше да го разпалва допълнително с още по-неприлични въпроси.

Но издръжливостта ѝ бе на изчерпване.

– Още ли не си облечен? – нетърпеливо попита тя. Гласът му доле-
тя точно иззад гърба ѝ:

– Искаш да кажеш, че нито веднъж не си надзърнала през рамо?

Мегън се извърна към него и видя, че дрехите му се влажни само от кръста надолу. Но дори този бърз поглед върху стройното му тяло ѝ бе достатъчен да забележи, че издутината в панталоните му не е кой знае колко спаднала.

Както обикновено, Девлин бе уловил посоката на погледа ѝ.

– Не се получи – обясни той това, което без друго бе очевидно. – Но как би могло да се получи, след като през цялото време не разговаряхме за нищо друго, освен за секс?

Тя зяпна изумено пред това нагло обвинение.

– Ние? *Ти* единствен говореше за това. Дори си признаваш.

– Което показва какъв съм идиот – рязко каза Девлин и отново се метна на седлото зад нея. Сетне подкара коня леко, за да не ѝ се налага да го прегръща много здраво.

Мегън се питаше защо изобщо се бе опитала да завърже разговор с този мъж. Дватамата с него няхаха нищо общо помежду си – е, освен конете, разбира се, а това беше достатъчно безопасна тема.

– Въпреки твоето безочливо поведение, все пак ти благодаря за ездата. Цезар е великолепен, най-красивият, най-бързият... Откъде е той, в крайна сметка?

– От Шеринг Крос.

Тя слисано се втренчи в гърба му.

– Трябваше да се досетя. Никъде няма по-добри конюшни.

– Аз самият отраснах в тези конюшни, които цениш толкова високо.

– Лъжеш – изсмя се презрително Мегън.

– Много добре, лъжа.

Минаха цели пет минути, преди тя да се реши да попита:

– Тогава сигурно го познаваш?

– Кого?

– Много добре знаеш кого! – сопна му се раздражено Мегън. – Дука.

– Мислех, че го познавам.

– Какво означава това, по дяволите?

– Означава, че този човек се промени много, Мегън. Превърна се в негодник, мерзавец, съблазнител на невинни девизи.

Тя се дръпна назад засегната.

– Ти си лъжец, господин Джефрис. Ще ти бъде признателна, ако проявяваш нужното уважение, когато говориш за дука.

– Притрябвала ми е твоята признателност.

13

Същия следобед Девлин беше сам в конюшната, когато един добре облечен млад джентълмен въведе коня си вътре и тикна юздите в ръцете му.

– Ти май си нов тук, а?

– За мое огромно нещастие – измърмори под носа си Девлин, сетне каза високо: – Ако сте дошъл при ескуайъра...

– Идвам при госпожица Пенуърти, щом толкова искаш да знаеш – отвърна пренебрежително мъжът, който вече му бе обърнал гръб и се бе отправил към изхода.

Девлин се втренчи в юздите в ръцете си, питайки се дали наистина изглежда като някакъв си прост ратай.

– Тими! – изрева той.

Значи тя си имаше и ухажори, така ли? Не че го интересуваше... Но как, по дяволите, си позволяваше да приема ухажори, след като вече беше решила да се омъжи за него, тоест, за дука! Може би Девлин трябваше да изтича до къщата и да уведоми този нахалник, че Мегън е почти сгодена – или поне че се мисли за такава.

Беше застанал до входа на конюшната, вперил поглед в празния прозорец на стаята ѝ, когато пристигна още един ездач. Този беше по-стар и по-дебел, но се бе нагиздил в най-хубавия си празничен костюм, а косата му беше зализана назад с помощта на обилно количество помада. След миг Девлин отново се озова с юзди в ръце.

– Ескуайърът го няма – чу се той да казва грубо.

– Не търся ескуайъра – дружелюбно отвърна новодошлият.

– Може би все пак ще предпочетете да наминете друг път. При госпожица Мегън вече има един ухажор.

– Това не ме изненадва – каза мъжът. – При нея винаги е така. Но аз обикновено се появявам навреме. Веднъж ми се наложи да разтървам двама от по-ревнивите ѝ обожатели. После пък трябваше да изхвърля младия Олдрич Литъл, когато избухна в ругатни, след като тя му отказа. Беше невероятна картинка. Горкото момиче се разстрои за месеци напред.

– След като продължавате да идвате, явно самият вие още не сте ѝ предложил брак?

– Естествено, че ѝ предложих. Но аз не се отказвам лесно. Минавам

по веднъж месечно, за да ѝ предложи отново. Може да е само въпрос на настроение, откъде да знае човек. Хвани я в подходящия момент – и късметът може да ти се усмихне.

Човекът изглеждаше голям симпатяга и Девлин не бе способен да го намрази, но това не означаваше, че неговите думи му се понравиха. Въпрос на настроение? Дали тя си играеше с всички тях? Дали вниманието им я правеше щастлива?

Припомни си онзи невероятен, възбуждащ разговор с нея край езерото тази сутрин и не можа да не се запита дали Мегън се държи толкова предизвикателно с всичките си ухажори? Нима дори невинността ѝ бе само преструвка? *Вярвам, че имам достатъчно разум, за да не изпадна никога в такова състояние.* Не, само една невинна девойка би могла да изгърси подобна нелепост. Честно казано, тази сутрин самият него го бяха хванали бесните, защото не ѝ бе въздействал по начина, по който му въздействаше тя. Мегън просто се бе наслаждавала на волната езда, докато самият Девлин беше преживял истинско мъчение. Може би тъкмо той бе провокирал цялата непристойна сцена при езерото. В края на краищата, пред коя друга невинна млада госпожица се беше събличал чисто гол, коя друга бе предизвиквал да го наблюдава, докато го прави, надявал се бе да го наблюдава, за да намери оправдание да извърши нещо още по-непристойно?

Мили боже, наистина ли бе сторил всичко това? Беше на двадесет и девет години и никога през живота си не се бе държал толкова безотговорно. Какво имаше у това момиче, та да го кара да забрави добрите обноси, възпитавани у него откакто се помнеше и да се превърне в негодника, мерзавеца, съблазнителя на невинни девизи, за който се бе самообявил – обвинение, срещу което тя лично го бе защитила? Дявол да го вземе, Мегън наистина го беше защитила! Естествено, трябваше да го защитава, нали бе заявила, че ще се омъжи за него. Това бе въпрос на принципи. Нищо лично. А и как би могло да бъде лично, когато тя дори не го познаваше?

– Ехо, тук ли си?

Девлин се обърна и се озова лице в лице с още един мъж, влязъл с коня си в конюшната. Но този не бе непознат – беше русокосият младеж от каретата, в която бе срещнал Мегън в деня на пристигането си.

– Ако ми тикнете тези юзди в ръцете, ще излезете оттук с насинено око.

Тайлър се сепна, но след миг се покопити и каза колебливо:

– Хм, в такъв случай предполагам, че ще си ги задържа. Май нещо

се бяхте заплеснал?

– Така ли?

– Когато влязох, ми приличахте на човек, който е на хиляди мили отгук.

– Не чак толкова далеч – промърмори Девлин.

Може и да е бил прекалено зает с мисли и да не е забелязал влизането на младежа в конюшните, но това не обясняваше безпричинния гняв, който изпитваше към него. Наистина му се искаше да го удари и усети, че само чака и най-незначителния повод, за да го стори. За разлика от останалите, този мъж тук не просто се радваше на компанията на Мегън в салона на къщата ѝ. Той *яздеше* с нея. И кой знае какво още правеше с нея!

– Предполагам, че сте дошъл да видите дъщерята на ескуайъра?

– По-скоро не. Напоследък се нагледах предостатъчно на това момиче.

Девлин пристъпи напред. Ръцете му несъзнателно се бяха свили в юмруци.

– Какво по-точно означава това?

– Тя ми е шаферка. – Когато видя, че отговорът му не предизвика нищо повече от един празен, облещен поглед, Тайлър обясни: – Ще се женя за най-добрата ѝ приятелка, Тифани Робъртс, и затова Мегън ни придружава навсякъде – за мое огромно нещастие. Но бащата на Тифани е старомоден човек и изрично настоя да излизаме само с придружител, така че какво можех да направя? Трябваше да избирам между Мегън и майката на Тифани. Мислех, че съм направил по-добрия избор, но повярвайте ми, щях да предпочета майката, ако знаех каква напаст може да бъде Мегън.

– Искате да кажете, че не съм единствената жертва на нейната враждебност?

Тайлър се засмя.

– Значи и вие? Е, не го вземайте присърце. Тя ме подлагаше на адски мъки, карайки ме непрекъснато да се чудя с какво съм я засегнал, след като не бях сторил нищичко. Можех да се закълна, че ме ненавижда. Представете си изненадата ми, когато разбрах, че всичко това е било предназначено – поклати глава той, все още с недоумение.

Девлин затаи дъх в очакване събеседникът му да продължи.

– Преднамерено? – подкани го той.

– Всичко! Всички подигравки, цялото презрение. Това момиче при тежава невероятното умение да накара един мъж да се чувства не по-

висок от педа. Изобщо не можех да разбера защо го прави, но Тифани най-накрая ми призна, че Мегън използва това като оръжие, за да попречи на мъжете да се влюбват в нея. Вижте, те наистина се влюбват в нея. Бил съм свидетел на това, и то не веднъж или дважд. В моя случай Мегън се е държала така заради Тифани, но най-после проумя, че не е имало нужда и прекрати бойните действия. С изумление трябва да кажа, че тя всъщност е едно много мило момиче. Проклет да съм, ако някога съм го допуснал, но Мегън наистина е такава.

Проклет да съм, ако съм съгласен с теб, помисли си Девлин. Но вече не изпитваше желание да удря този човек. Чудеше се обаче защо младежът бе споделил с него толкова лични неща.

Тайлър си задаваше същия въпрос, след като внезапно си бе дал сметка с кого разговаря. С коняря на Пенуърти! Но в този мъж имаше нещо, което го караше да се държи с него като с равен, а не като със слуга. В края на краищата, слугите нямаха навик да заплашват господарите, а този тук бе сторил точно това още при влизането на Тайлър в конюшната. Освен това слугите не носеха ризи от тънък бял лен, по-хубави дори от неговата собствена. А и поведението на този слуга изобщо не беше почтително, напротив – бе доста надменно. Всичко това беше меко казано странно, но вероятно обясняваше защо Тайлър се бе разбърлил така.

– Ескуайърът го няма, ако той е човекът, при когото идвате – каза Девлин.

– Всъщност, дойдох да разгледам новия жребец.

– Цезар? – Неочаквано Девлин се усмихна, потупа Тайлър по гърба и го поведе към дъното на конюшната. – Трябваше да ми кажете веднага. Той е ей-там.

– Той е състезателен кон, нали? Или поне е бил такъв?

– Какво ви кара да смятате така?

– Бил съм на едно-две надбягвания и този жребец ми се струва дяволски познат.

– Хм, Сейнт Джеймз може и да го е пускал в някое и друго състезание.

– Дук Ротстън? Мили боже, значи това е онзи Цезар! Но този кон е прочут! Никога не е бил побеждаван. Как, за бога, Пенуърти е успял да се здобие с него?

– Ако не се лъжа, дукът му е дължал отплата за някаква услуга.

– Значи сте работил при Сейнт Джеймз?

– Може и така да се каже.

Тайлър реши, че това обяснява надменността на този човек. Колкото по-надут господарят, толкова по-надути и слугите.

– Нямах представа, че ескуайърът изобщо познава дука.

– Девлин сви рамене, но Тайлър не забеляза, защото междувременно бяха стигнали до обора на Цезар. – Ех, това е кон, който си струва да откраднеш. Надявам се, че го пазите добре.

– Аз умея да пазя това, което... – „е мое“, понечи да каже Девлин, но го поправи на „ми е поверено“.

– Радвам се да го чуя, защото съвсем отскоро в района се е появил крадец.

– Крадец на коне?

Тайлър поклати глава.

– Пътен разбойник. Онази нощ са били ограбени две карети... – Той млъкна и впери заинтригуван поглед в Девлин.

– Всъщност, точно в нощта след вашето пристигане.

Девлин се усмихна.

– Да не би да намекувате...

– Не, не, и дума да не става – побърза да го увери Тайлър. – Очевидно това е само съвпадение. Както и да е, съвсем скоро новината ще се разчуе и несъмнено ще стигне и до вас. В крайна сметка, в нашата енория от години не се е мяркал разбойник, така че това със сигурност дълго ще бъде основна тема на разговор по време на следобедните чайове и приемите.

По-късно вечерта Девлин обсъди новината с Мортимър. В Шеринг Крос това не беше проблем, защото той бе наел за конюшната си толкова ратаи, колкото бяха и конете му. Но тук беше глуха провинция, нямаше ратаи, а и що се отнася до сигурността, от конюшната на ескуайъра имаше още много какво да се желае. Изправен пред опасността да му се наложи да спи в краката на Цезар – нещо, което никак не му се щеше да прави, – Девлин нареди на вратите на конюшната да бъдат поставени здрави резета. Не можеше да си позволи да рискува конят му да бъде задигнат.

Проклетие, никога досега не се бе замислял за това, не и преди Тайлър Уейтли – младежът най-накрая се беше сетил да се представи – да спомене за разбойника. А пък останалото, което бе споменал – за Мегън – можеше да накара човек да се побърка от смях. Представете си само: тя нарочно се държала противно, за да попречи на мъжете да се влюбват в нея! Дори беше обвинила самия него в същото... може би неслучайно, може би наистина бе открила в поведението му прилика със

собственото си поведение? Към него тя действително се отнасяше враждебно още от самото начало. Но Девлин не бе способен дори за миг да се усъмни, че Мегън се преструва. Самият той се държеше с нея достатъчно предизвикателно, за да е убеден, че враждебността ѝ е напълно неподправена.

Но това го накара да се замисли как ли би се отнесла Мегън с някого, когото не би желала да отблъсне. Как, например, щеше да се държи с мъжа, когото бе решила да направи свой съпруг?

14

– Казват, че този имал ужасен характер.

– *Откъде* научи всички тези клюки, Тиф? – попита Мегън, загледала към другия край на балната зала и към мъжа, когото приятелката ѝ току що беше посочила. – Та ние пристигнахме едва днес.

– Да, но докато ти си почиваше в стаята си следобед, дъщерята на лейди Лейтън не спря да ми бърбори.

– Но откъде знаеш кой кой е?

– Джейн ме завлече в спалнята си, която гледа към входа на къщата и ти се кълна, че успя да каже по нещичко за всеки новодошъл.

– Но гостите продължават да пристигат.

– Не съм казала, че знам по нещо за *всекиго*, само за ранните гос...

– А *той* беше ли сред ранните гости?

– Съжалявам, Мег, но домакинята изобщо не е сигурна, че той ще дойде.

Мегън престана да изучава жадно с поглед тълпата и съсредоточи цялото си внимание върху Тифани. Думите на приятелката ѝ я бяха разстроили и това бе повече от видно, въпреки доминото, което носеше.

– Но той *трябва* да дойде! – възкликна тя по-скоро с надежда, отколкото с убеденост. – „Таймс“ писа, че ще дойде, а ако не може да се върва на „Таймс“, на кого въобще може да се върва?

– Знаем. Освен това той наистина е приел поканата, но... очевидно твоят дук проявява доста голяма разсеяност по отношение на обществените си ангажименти. Казват, че обикновено се съгласявал да отиде някъде и след това веднага забравял за това. Че често се случвало после да приеме още една покана за същия ден – и да забрави и за нея. И после още една и т.н. Схващаш ли?

– Прекалено много покани за един и същ ден?

– Именно. И за да не обиди нито една от домакините, обикновено пропускал всички приеми и си оставал в къщи.

– Откъде Джейн знае това?

– Знае, защото майка ѝ го е канила десетки пъти – Джейн дори не можеше да си спомни точния им брой, – а той се е отзовавал само на две от поканите ѝ. Според нея във висшето общество вече се говорело с насмешка, че можеш да разчиташ на появата на Сейнт Джеймс само ако си сигурен, че никой друг не разчита на същото.

– Не мисля, че ми харесва висшето общество да се присмива на бъдещия ми съпруг – намръщи се Мегън.

Тифани долови остротата в тона ѝ и побърза да се поправи:

– Насмешка ли казах? Това определено не е точната дума – става въпрос просто за общоизвестен факт, Мег, и то факт, който самият Сейнт Джеймз признава с усмивка.

– Значи няма да дойде – промълви Мегън с огромно разочарование.

– Стига, не можем да бъдем напълно сигурни. В крайна сметка, сезонът още не е започнал. Едва ли се организират кой знае колко приеми.

– Всичко е наред, Тифани. Няма нужда да се мъчиш да ми повдигнеш духа.

Пред Тифани стоеше една Мегън, която, ако се съдеше по „радостното“ ѝ изражение, би могла да се намира и на погребение.

– Нима? – ядосано възкликна тя. – Сега изобщо няма да се забавляваш, нали?

– Естествено, че ще се забавлявам.

– По дяволите, няма. Познавам те. Обзалагам се, че вече обмисляш някакво извинение, за да се оттеглиш, при все че още дори не си се появила на бала.

Което беше абсолютно вярно. На слизане към салона двете момичета се бяха спрели в галерията над него, за да могат първо да огледат всички присъстващи, без самите те да бъдат огледани. Но още бе рано. Оркестърът, нает от домакините специално за вечерта, подхващаше едва втория танц. А и салонът все още беше полупразен.

Мегън се усмихна горчиво.

– Познаваш ме твърде добре, нали? Съжалявам, Тиф, но не мога да направя нищо. Разочарована съм до смърт.

– Но защо? – попита Тифани, искрено объркана. – Ако не го срещнеш тук, със сигурност ще имаш тази възможност в Лондон, по време на сезона.

– Тъкмо там е проблемът – отвърна Мегън. – Надявах се да избегна необходимостта да ходя в Лондон.

– Да я избегнеш? – изумено извика Тифани. – Но ти очакваше сезона с такова нетърпение!

– Очаквах с нетърпение да намеря своя Тайлър, а и двете с теб бяхме съгласни, че това може да стане само в Лондон. Но не очаквах с нетърпение самото отиване в Лондон.

– Но защо?

– Да си говорим честно, Тиф. Ние сме две провинциални момичета,

лишени от всякаква префиненост и изтънченост. Просто съм сигурна, че ще успее по един или друг начин да се изложи. Толкова се страхувам от това, че се надявах да си го спестя, след като вече така и така съм направила избора си. Мислех, че ще срещна Амброуз тук и след това той сам ще дойде в Девъншър да ме ухажда.

– Що за фантазмагории! Къде, според теб, може да отседне мъж с неговото положение в малката ни енория? В дома на нашата любима лейди О?

– Да не е посмял! – глуповато възкликна Мегън,

– Но това е единственото логично място, в което би могъл да отиде – умно подчерта Тифани.

– Имаме странноприемница.

– Как ще пхнеш дук Ротстън в малката странноприемница на Тийдейл?

– Той ще бъде влюбен – упорито настоя Мегън. – Няма да го е грижа къде е отседнал.

– Не разчитай на това, Мег. Той е свикнал на разкош. Забрави ли, че живее в истински мавзолей? Сигурно само спалнята му е колкото този салон долу.

– Не преувеличавай.

– Кой преувеличава?

– Ти. Спалнята му вероятно е само колкото половината от този салон.

– Не измествай темата, Мег. Дори ако дукът те последва до къщи, той няма да иска да остане задълго нито в странноприемницата, нито изобщо в Девъншър. Не можеш да очакваш, че ще зареже всичките си дела, за да те ухажда. В края на краищата, на плещите му лежи цяло дукство. Ако въобще дойде, няма да е за повече от седмица, а това не е достатъчно...

– Естествено, че е достатъчно.

– Мегън! Не можеш да приемеш предложение за брак от мъж, когото познаваш едва от една седмица!

– Мога – заинати се Мегън.

– Подобна постъпка би предизвикала скандал и ти дяволски добре го знаеш. Освен това *той* няма да действа толкова прибръзано. Може и да се влюби в теб от пръв поглед. Да, напълно е възможно. Дори още тази вечер. Но със сигурност ще има нужда от време, за да се реши на брак. А *това* означава, че ще трябва да те посещава веднъж на всеки две-три седмици, за да те ухажда. При тази скорост цялата работа ще

продължи доста дълго. Другият вариант е да отидеш в Лондон, където ще може да те вижда по-често и да вземе по-бързо решението си. Така че сама виждаш – при всички положения трябва да отидеш в Лондон.

– Проклятие! – намусено възкликна Мегън. – Аз наистина се бях самоубедила, че това няма да бъде необходимо.

– Какво *все пак* те притеснява толкова много? – колебливо попита Тифани.

Мегън въздъхна.

– Боя се да не се отнесат с мен така, както се отнесоха Такъри.

Тифани се намръщи.

– Трябваше да се досетя, че колебанията ти датират от скоро. Ти *наистина* очакваше лондонския сезон с нетърпение преди дъртата кранта да те унижи така. Но това беше изключение, Мег. Никой друг няма да се държи с теб по този начин.

Мегън се усмихна горчиво.

– Не смяташ ли, че и в Лондон ще има мамички, които няма да искат присъствието ми на баловете, на които присъстват техните неомъжени щерки?

– Това няма да има значение, щом се разбере кой те ухажда – категорично заяви Тифани.

– Не виждам нищо общо между двете неща – отвърна Мегън.

– Наистина ли? Помни ми думата, *той* ще се погрижи да бъдеш канена навсякъде, където сам е поканен, а дук Ротстън има достатъчно власт и влияние, за да отвори пред теб всяка врата в Лондон. Ще получаваш покани дори за места, където иначе не би и сънувала, че можеш да отидеш.

– Не виждам защо.

– Защото твоят роман с дука задължително ще се превърне в сензацията на сезона, затова. Всеки, който има претенциите да е *някой* във висшето общество, ще изгаря от желание да направи нещо, с което да помогне на връзката ви.

– Това е нелепо.

– Това е в природата на човека и е много близко до ума. Ти ще станеш новата любимка на висшето общество, защото ще си привлякла интереса на най-личния ерген в него.

– Ако изобщо се запозная с него.

Тифани се усмихна.

– Не бъди толкова припряна. Ако Ротстън се появи, вашата история може да започне още тази вечер, но може и да свърши, в зависимост от

впечатлението, което той ще ти направи. Нали не си забравила какво ми обеща?

– Знам, знам. Само ако реша, че ми харесва.

– Добре. Помисли и за друго – дори да не се появи, просто приеми, че днес е генералната ти репетиция за всички балове, на които ще ти се налага да присъстваш оттук нататък. В края на краищата, това е първият ни бал. Или си забравила и този факт, погълната от мисли за *Амброуз!*

Мегън се засмя на начина, по който Тифани бе натъртила на малкото име на дука.

– Знам, че това е ужасно име за мъж, особено след като сме свикнали да го свързваме с коня ми. Но няма как да се отърва от него.

– *Той* няма как да се отърве от него. Ти можеш да го наричаш както си искаш. „Ваша светлост“ – в началото; „скъпи“ – когато му дойде времето. По-добре ли си вече?

– Хиляди пъти по-добре. Какво, значи, казваш за онзи младеж с лошия нрав?

15

– Нарича се Фредерик Еди-кой-си.

– Еди-кой-си?

Тифани се престори на обидена и отбранително каза:

– Какво искаш от мен? Чух прекалено много имена, за да ги запомня всичките. Този е маркиз. Запомних го само защото Джейн каза, че бил много добър приятел на... Познай на кого?

Мегън веднага се заинтригува.

– Сериозно? Но това увеличава шанса Амброуз да се появи.

– Не непременно. Маркизът просто притежавал имение наблизо и по една случайност бил дошъл в него по някаква работа. Не забравяй, че сме доста далеч както от Кент, така и от Лондон.

– Амброуз също би могъл да притежава имение наблизо.

– Така е – съгласи се Тифани. – Но не се уповавай на това. Ако и двамата бяха в Хампшър, щяха да пристигнат заедно, не мислиш ли?

– Вероятно, освен ако на Амброуз не му се е наложило да закъснее по някаква причина. Но аз лесно мога да разбера. Трябва само да сляза и да попитам лорд Фредерик дали дукът ще дойде. Домакинята може и да не знае, но той би трябвало да знае.

– Идеята не е много добра.

– Защо?

– Ами, размърдай си малко въображението. Представи си, че той те вижда и се влюбва в теб.

Мегън кимна.

– Да, нали вече решихме, че ще стане точно...

– Имам предвид Фредерик.

– Той? Но защо?

– По същата причина, поради която е много вероятно дукът да се влюби в теб. Не забравяй, че двамата са добри приятели. Ако маркизът те види пръв и признае любовта си пред Амброуз, няма ли верният му приятел, дукът, да пожертва собствените си чувства в името на тяхната дружба?

Мегън се засмя.

– Прекалено много усложняваш нещата. Освен това аз няма да дам на маркиза и най-малкия повод да се влюби в мен. Какво толкова може да ми навреди един кратък разговор с него? На всичко отгоре аз ще го

разпитам за неговия приятел, което ще му покаже съвсем ясно накъде е насочен интересът ми.

– Виж, има и още нещо. Сигурна ли си, че искаш Сейнт Джеймс да знае, че ти *открито* се интересуваш от него, и то *преди* дори да сте се запознали? Защото за какво са добрите приятели, ако не за да споделят помежду си подобни неща? Не си мисли, че лорд Фредерик няма да спомине нищо пред дука. А на кой мъж не би му се поправила идеята, че е бил набелязан като мишена предварително. Те обичат да вършат сами тия работи.

– Разбирам какво имаш предвид. Ако го разпитам за Амброуз, мога да го оставя с погрешни впечатления – тоест, с правилни впечатления, но, да, предпочитам това да не се разбира. Не че в крайна сметка няма да си признае всичко.

– Но *след* сватбата.

– Именно. – Мегън внезапно се намръщи. – Дали ще го сметне за твърде нечестно от моя страна?

Тифани вдигна вежди, после се усмихна.

– Значи сега пък се самообвиняваш в нечестност?

– Е, а не е ли нечестно? Цялата процедура по ухаждането ще си бъде една чиста загуба на време. Ако бях достатъчно искрена, щях да му кажа още от самото начало, че бих желала да се омъжи за него.

– Не можеш да го направиш!

– *Знам*, Тиф. Но премълчаването на този факт не е ли равнозначно на лъжа?

– Не. Това е стандартният протокол за всяка любовна връзка – напълно убедено заяви Тифани. – Би било хубаво, ако ние, жените, *можехме* да бъдем толкова искрени, но в такъв случай половината от мъжете, които в крайна сметка стават наши съпрузи, биха се разбягали като подплашени зайци – говорях за онази половина, които настояват идеята за брак непременно да произтича от тях. И не бързай да наричаш ухаждането „загуба на време“. Тъкмо това е периодът, в който ще имаш възможност да опознаеш своя дук и да прецениш дали ще можеш да го обикнеш или не. Защото, *надявам се*, не си въобразяваш, че ще се влюбиш в него толкова бързо, колкото той в теб?

– Смяташ, че е невъзможно?

– Напълно невъзможно, Мег. Той ще се влюби светкавично в изумителната ти външност, а много скоро след това – и в прекрасния ти характер. Ти определено си най-красивото момиче в това кралство. Обаче дукът едва ли е най-красивият мъж. – Тифани изсумтя. – Онзи ваш

коняр може и да е, но Сейнт Джеймз – трудно.

При самото споменаване на Девлин мисълта за него завладя ума на Мегън напълно. Как ѝ се искаше да я бе зърнал в прекрасната ѝ нова бална рокля. Зелената коприна обгръщаше нежно и изящно онази част от фигурата ѝ, която не се разкриваше от дълбокото деколте и изрязаните ръкави. Воалите от бял тюл под полата ѝ придаваха на роклята определена екстравагантност. С красиво вдигнатата си коса, с перлената огърлица, предавана от поколение на поколение в майчиния ѝ род, и особено с хубавото зелено домино, което дяволски добре подхождаше на роклята ѝ и едновременно с това ѝ придаваше някаква тайнственост, Мегън усещаше, че изглежда като истинска изтънчена дама, макар да знаеше, че в действителност съвсем не е такава. Девлин би бил заслепен от този разкош, помисли си тя. И поне веднъж би ѝ спестил оскърбителните си забележки.

– Моят дук *ще* бъде красив, Тиф.

– Несъмнено – съгласи се Тифани. – Просто недей да очакваш да е *невероятно* красив. Защото така със сигурност ще останеш разочарована.

– Предполагам. – Мегън въздъхна. – Много добре, след като се разбрахме, че трябва да бъде студена като лед с лорд Фредерик Еди-кой-си, нека да обмислим как ще разпознаем Амброуз, ако се появи. Джейн случайно не ти ли описа как изглежда, докато си бърбихте следобед?

– Каза, че бил много висок. Разбира се, самата Джейн е доста дребна, така че за нея „много висок“ може да означава и толкова, и толкова. – Тифани вдигна ръка първо до главата на Мегън, а после около две педи над нея.

– Какво още каза?

– Черна коса, или тъмнокестенява – не беше съвсем сигурна. Очи – нещо средно между сини и зелени. „Необикновени“ – така ги нарече тя. Между другото, според *нея* той е невероятно красив. Но за Джейн лорд Фредерик също е невероятно красив, така че трябва да приемеш възторга ѝ по дука за леко преувеличен.

Мегън отново погледна лорд Фредерик и забеляза, че самият той е доста висок и че също е чернокос. Оттук не можеше да се види кой знае колко от маркиза, още повече, че лицето му бе скрито зад домино, но фигурата му беше много стройна, вечерният му костюм бе безупречен, а по-младите от присъстващите дами определено го обграждаха с внимание.

– О, не знам. – Мегън се усмихна. – Бих казала, че вероятно е много

красив.

Тифани мигновено долови посоката на мислите ѝ.

– Сигурно. Нали е най-високопоставеният от всички присъстващи в залата лордове и при това е ерген.

– Горкият човек – сухо отбеляза Мегън. – Сигурно постоянно му са налага да понася цялото това изпълнено с обожание внимание.

– Както и на твоя дук – отвърна Тифани. – Убедена ли си, че ще можеш да се примириш с това?

– Но след като се оженим вече няма да е така.

– Той е дук, Мег. Винаги ще бъде заобграден от куп жени, които ще искат разни неща от него, дори ако става въпрос за съвсем невинни неща.

– Това никак не ми звучи забавно.

Тифани се усмихна дяволито.

– Мислех, че е. О, не се мръщи. Само се шегувах... Е, не съвсем, всъщност. *Наистина* ще има жени, които ще се опитват да ти го отнемат просто заради това кой е той.

– Отговори ми на един въпрос: ако той ме обича, мислиш ли, че това трябва да ме безпокои? И ми отговори честно, вместо пак да се нахвърляш върху моя дук.

Тифани се засмя.

– Добре, предавам се най-смирено. Ако Сейнт Джеймз те обича, нямаш никакъв повод за безпокойство. Той ще е този, който ще трябва да понася отровните стрели на ревността, не ти. – След кратка пауза тя попита невинно: – Наистина ли се „нахвърлям“ върху твоя дук?

– Всеки път щом си отвориш устата.

– Съжалявам, Мег. Предполагам, че ми е трудно да говоря прекрасни неща за човек, когото дори не съм виждала. Не съм способна да кажа, че дук Ротстън е чудесен и напълно подходящ за теб, след като не знам дали наистина е така. Засега единственото му достойнство е неговата титла, която може и да го поставя начело в твоя списък, но за мен не означава нищо. Просто искам да намериш мъж, който да е напълно достоен за теб, а се боя, че ще позволиш на идеята за отмъщение спрямо лейди О да попречи на правилната ти преценка и да те убеди, че той е подходящият човек – когато в действителност може и да не е.

Мегън се наведе и прегърна своята приятелка.

– Благодаря ти за грижовността, Тиф. Няма проблеми, можеш спокойно да продължиш да играеш ролята на скептик, щом това ти харесва. Истината е, че е напълно възможно този мъж изобщо да не ми се стори

привлекателен. – *За разлика от Девлин?* Тази мисъл пък откъде се взе? –
А това ще се разбере още при първата ни среща.

– И всичко ще приключи?

Мегън кимна и каза твърдо:

– На секундата. Но, от друга страна...

– Аз ще съм първият човек, който ще ти изтъкне добрите му качества – след като установим кои са те.

– Така вече е честно.

16

– Дали бих могъл да поговоря с баща ви за женитба?

Мегън пропусна един такт. Партньорът ѝ, изглежда, не забеляза.

Беше отличен танцьор. Предишните около половин дузина партньори на Мегън не бяха, затова тя веднага отбеляза този факт. Освен това имаше приятно лице, а точно в момента – и напълно сериозно изражение. Изглеждаше на малко повече от тридесет години.

Ако беше по-млад, Мегън щеше да се засмее и да измисли някакъв шеговит отговор. Боеше се обаче, че той говори сериозно. Но самата тя не искаше да бъде сериозна точно сега. Вечерта се бе оказала дяволски забавна, точно както беше предрекла Тифани.

Мегън бе обещала всички танци на различни партньори, с изключение на два, които пазеше за дука в случай, че той си направеше труда да се появи. Още го нямаше, но дори това вече не я притесняваше кой знае колко. Сега си даваше сметка, че е глупаво да се оставя да я води припряността. Сейнт Джеймз нямаше да ѝ избяга. Разполагаше с предостатъчно време, за да се запознае с него. А тъй като половината от присъстващите на бала бяха от Лондон, тя вече не се опасяваше толкова от предстоящия си дебют. В края на краищата, тези хора съвсем не се бяха оказали чак такива страшилища.

– Виждаш ли? Така ще бъде и в Лондон – бе прошепнала на ухото ѝ Тифани само преди секунди, точно преди настоящият партньор на Мегън да си проправи път през тълпата обожатели, скупчени около нея и да я отведе на дансинга. – Още ли си сигурна, че искаш онзи стар досадник, дука?

Мегън *още* бе сигурна и само срещата с него можеше да я накара да промени решението си. Но междувременно не виждаше причини да не се наслаждава на своя успех – защото популярността ѝ сред присъстващите на бала определено можеше да се нарече така. Ала едно напълно сериозно предложение за брак от непознат мъж далеч не отговаряше на представите ѝ за наслаждение. Това бе просто абсурд и заслужаваше абсурден отговор.

– Разбира се, че можете – каза тя на своя партньор; не помнеше името му. – Но съм длъжна да ви предупредя, че е много вероятно той да ви застреля.

Сега *той* пропусна един такт. Но Мегън забеляза.

– Извинете – промълви мъжът след кратка пауза, – „застреля“ ли казахте?

– Точно така.

– Но... но...

– О, той не е чак толкова ужасен, сър; става такъв само когато някой му спомене думата „женитба“. Виждате ли, прекалено често го засипват с такива предложения... Тези жени просто не го оставят на мира.

Той пропусна още един такт. Мегън успя да остане сериозна, макар и с цената на неимоверни усилия.

– Жени? Но аз имах предвид...

– И се боя, че татко се закле – да, наистина се закле, че ако още веднъж чуе тази дума в близките три месеца – все пак, той прояви достатъчно разум да сложи някакво ограничение във времето, – ще застреля човека, който я е произнесъл, без значение кой е той. Вижте, не знам дали действително имаше предвид, че ще го убие. Може да възнамерява само да го рани. Да, напълно е възможно. Така или иначе, почувствах се длъжна да ви предупредя.

– Благодаря ви. Наистина, много съм ви признателен.

Сигурно, помисли си Мегън. След този разговор горкият човечек нямаше вече кой знае какво да каже и останалата част от танца премина в почти пълно мълчание. Когато музиката спря, той се сбогува някак припряно и за пръв път от началото на вечерта Мегън остана за миг сама. За един много кратък миг.

– Вярвам, че следващият танц ще бъде за мен.

Гласът я стресна, защото бе дошъл точно иззад гърба ѝ. Освен това я раздразни, защото се беше надявала да остане за малко насаме със себе си. Дали не можеше да се престори, че не го е чула и просто да се отдалечи? Не, би било прекалено невъзпитано от нейна страна, въпреки че си оставаше вариант за изход. Трябваше ѝ само удобно извинение да го стори, а Мегън подозираше, че никак няма да ѝ е трудно да намери такова, предвид на самонадеяния тон, с който бе направено това изявление.

За да предотврати опасността да бъде въввлечена в разговор, тя се извърна съвсем леко, така че мъжът да разбере, че думите ѝ се отнасят до него, и каза с известна доза нелюбезност:

– Всъщност, наистина нямам партньор за следващия танц, но това ме устройва чудесно. Извинете ме, но тъкмо се канех да подишам малко свеж въздух.

– Същото щях да ви предложа и аз, така че ще ви придружа, ако не

възражавате.

– Чистият въздух е на всички, разбира се, и всеки може да го диша свободно, но аз предпочитам да направя това сама.

– Колко сте неромантична, госпожице Пенуърти. – Любопитството я принуди да се обърне. Той беше висок, много висок. И с маска.

– Да не би вече да са ни запознали?

– Не бих забравил подобно удоволствие. Но отговорът е „не“.

– Тогава откъде...

– Попитах. Но позволете ми сам да се представя. – Той съвсем леко се поклони. – Амброуз Сейнт Джеймз, на вашите услуги. Сигурна ли сте, че няма да промените решението си?

Шегуваше ли се? Мегън вече се бе отказала от надеждата да го срещне тази вечер, а ето че той беше тук и далеч надхвърляше всичките ѝ очаквания. Наистина, лицето му бе скрито зад черното домино, но чертите, които все пак се виждаха, определено бяха красиви, а тялото му беше също толкова прекрасно сложено, колкото и това на Девлин – *стой настрана от мислите ми, конярю!* – макар че, естествено, тя никога нямаше да види Девлин облечен в толкова елегантен вечерен костюм. Маската хвърляше сянка върху очите му, затова Мегън не успя да определи цвета им, но косата му бе черна и гладко изпъната назад над високото му чело. Беше привлекателен, да, много привлекателен. А тя се бе държала грубо с него; вероятно го бе засегнала!

Но преди да изтърси „Разбира се, че промених решението си“, Мегън осъзна колко нелепо би прозвучало това след недвусмисления ѝ опит да го отблъсне. Затова тя го удостои с хладна усмивка и попита с безразличие, каквото в действителност изобщо не изпитваше:

– Вие, изглежда, сте много упорит?

– Когато се налага – отвърна той.

Неговата собствена усмивка я изуми с чувствеността си. Вероятно и Девлин би се усмихвал така, ако... *Казах ти да престанеш!*

– Защо ще се налага...

Той я прекъсна нетърпеливо.

– Хайде да не се впускаме в подробности, защото след малко ще се появи следващият ви партньор. Вие вече променихте решението си, мило момиче, така че елате с мен.

Как е разбрал, питаше се Мегън, докато дукът я водеше към терасата. Движеха се някак прекалено припряно, а и обезпокоеният поглед, който бе хвърлил зад гърба ѝ, я сепна – сякаш Сейнт Джеймз бързаше да избяга от някого, когото бе видял да се приближава. Внезапната

промяна у него след онази възхитителна усмивка беше доста смущаваща, затова когато той се отправи към стъпалата, водещи към градината, Мегън се улови за парапета на терасата.

– Струва ми се, че въздухът тук е напълно подходящ – каза тя, като измъкна ръката си от неговата.

– Значи не искате да се разходим из окъпаните в лунна светлина градини? *Много* сте неромантична, госпожице Пенуърти.

– И кой го казва! – измърмори Мегън.

Дукът ѝ се усмихна ласкаво. Тази усмивка бе не по-малко изумителна от първата и несъмнено целеше да усмири раздражението ѝ, което сега бе повече от очевидно.

– Не се сърдете, мило момиче. Тук присъстват неколцина души, с които бих предпочел да не разговарям, а един от тях тъкмо се беше запътил към нас – което означаваше, че не бих имал достатъчно време за вас. Именно тази съкрушителна мисъл е виновна за ужасните ми обноски.

Извинението бе приемливо, още повече, че се покриваше с предположенията на самата Мегън относно причината за странното му поведение. Но това, което я накара да му прости напълно, бяха последните му думи. Мисълта, че е успяла да го смути дотолкова дори я накара лекичко да се изчерви. Този мъж *определено* се интересуваше от нея, а нима не се бе надявала точно на това?

Да, тази мисъл я развълнува, но и я изпълни със съжаление, което Мегън не успя да прикрие.

– Следващият танц е обещан, така че и без това няма да имате много време.

– Тогава трябва да се възползвам от малкото време, което ми остава – каза той и я придърпа в обятията си, за да я завърти в ритъма на долицията откъм салона валс.

Мегън бе напълно неподготвена за подобно неочаквано развитие на нещата и ѝ трябваше известно време, за да осъзнае, че дукът я притиска твърде близо до себе си. Когато все пак го осъзна, тя усети как тялото ѝ едва забележимо се скова. А миг след това топлият му дъх погъделичка ухото ѝ, като накара шията и ръцете ѝ да настръхнат от тръпнещо удоволствие.

– Поривът да ви държа в прегръдките си беше просто прекалено неустойчив. Но още по-неустойчив е поривът да ви целуна, така че сама виждате – опитвам се да се държа прилично.

Ръцете, които я прегръщаха, толкова много и напомняха за една

друга дръзка прегръдка, а и тези прелъстителни слова бяха толкова обезоръжаващи, че Мегън за малко не промълви: „Тогава ме целунете“. Защото самата тя също изпитваше такъв порив. Но с огромно съжаление си припомни, че изобщо не можеше да се целува, затова не каза нищо. Искаше първата им среща да остане паметна за него – така, както със сигурност щеше да остане паметна за нея.

Мегън бе щастлива, че ще може да успокои опасенията на Тифани. Вече не изпитваше никакво съмнение, че няма да ѝ се наложи да полага големи усилия, за да обикне Амброуз Сейнт Джеймз. Тя въздъхна доволно и се отпусна в обятията му – защото всичко се развиваше според плановете ѝ.

Девлин чу въздишката ѝ, почувства отпускането на тялото ѝ и изтръпна – защото нищо не се развиваше според *неговите* планове. Но той не бе очаквал, че тази вечер Мегън ще изглежда толкова зашеметяващо. Че ще е тъй невероятно красива, та ще го накара да забрави за какво е дошъл. Беше ѝ казал самата истина. В този момент единственото, което искаше, бе да я целуне. И не се съмняваше, че тя би му позволила да направи това, а може би и повече. Защото жената пред него не бе онази Мегън, която познаваше; беше подлата малка госпожичка, тръгнала на лов за дукове. И, за бога, щеше горчиво да се разкайва за това след тази вечер.

След като успя да си припомни действителните си намерения, Девлин я завъртя обратно до парапета на терасата и рязко спря. Но определено съжали, че го е сторил, щом видя как замечтаното ѝ изражение се смени с изненада, когато я пусна от обятията си. Отново усети непреодолим копнеж да я целуне, но го пропъди, като си напомни, че никой друг мъж не би устоял на подобно изкушение и че самият *той* не би устоял, ако не знаеше каква игра играе тя. Мегън си заслужаваше урока, който се канеше да ѝ даде, урокът, заради който бе рискувал да се натъкне на Фреди. Може би занапред щеше да бъде по-предпазлива при избора на жертвите си.

Мрачното му изражение накара Мегън да се почувства неловко. Искаше ѝ се да зърне очите му, но на слабо осветената тераса това вече бе напълно невъзможно.

– Очевидно все пак нямате желание да танцувате, Ваша светлост – бе единственото, което ѝ хрумна да каже.

– Ах, значи *знаете*? – възкликна Девлин, явно в отговор на нейното „Ваша светлост“.

Мегън сви рамене, въпреки че наум се прокле, защото се бе

обърнала към него като към дук без той официално да ѝ е бил представен като такъв.

– Нима това не е известно на всички?

– В Лондон – да, но не и в провинцията. – Девлин въздъхна. – Жалко. Това разваля половината от удоволствието.

– Защо?

– Хората проявяват склонност да се държат неестествено, когато разберат кой съм. Единственото, което виждат, е титлата, а не човека, който я носи.

Мегън долови горчивината в думите му и се почувства още по-неловко. Това се отнасяше и за самата нея... Не, не съвсем. Вярно, тя искаше титлата, но всичко зависеше от притежателя ѝ. Ако решише, че той не е подходящия мъж, титлата нямаше да има никакво значение.

– Съжалявам – чистосърдечно каза Мегън. – Предполагам, че не ви е лесно.

Сега Девлин сви рамене.

– Просто един от дребните недостатъци на това да си дук.

– Надявам се поне, че има достатъчно предимства, които да ги компенсират.

Въпросът ѝ го накара отново да се усмихне.

– О, да, има едно-две.

Защо ли това ѝ бе прозвучало толкова подигравателно? Не, не бяха думите му. Беше усмивката. В тази усмивка определено се криеше нещо.

– Да не би едно от тези предимства да е възможността да проявявате мъничко нахалство?

Мегън просто искаше да се пошегува. Но той отговори сериозно:

– Мъничко? Аз направо ви довлякох тук, на терасата, мило момиче. Това беше доста нахално от моя страна.

– Така е, и след като го споменавате, хрумва ми, че още не сте ми поискал извинение.

– Още едно предимство: рядко се извинявам. В края на краищата, кой би дръзнал да ми потърси сметка за това, което върша?

Тези думи вече никак не ѝ харесаха. Ако Тифани беше тук, щеше незабавно да изтъкне, че още не са открили кой знае колко добри качества и Мегън щеше да е принудена да се съгласи. Какво, по дяволите, бе станало с очарователния мъж, който само преди минути ѝ бе признал за неустоимия си порив да я целуне?

– Смятам, че аз не бих се затруднила да го направя, Ваша светлост.

Девлин се облегна на парапета и скръсти ръце. По всичко личеше, че е развеселен.

– Наистина ли? Тогава вероятно вашият собствен характер е тъй безупречен, че ви дава право да хвърляте камъни по грешниците?

Нито приглушената светлина на терасата, нито малкото домино помогнаха на Мегън да скрие червенината, плъзнала по лицето ѝ.

– Абсолютно... не. Изобщо не твърдя, че съм свършена, но от друга страна, аз не притежавам толкова висока титла.

– А ако я притежавахте, щяхте ли да сте по-малко разглезена и своенравна?

Мегън се вцепени.

– Бих искала да знам какво ви кара да смятате, че съм такава, каквато току-що ме описахте?

– Не познах ли?

В гърдите ѝ отново се надигна разочарование, и то много по-силно от онова, което бе изпитала при вестта, че дукът може и да не се появи на бала. Толкова силно, че почти я задушаваше. Мегън изпадна в ярост. Не знаеше къде точно бе сбъркала, но знаеше, че ако не си тръгне сега, ще каже нещо, с което ще сложи край на всички възможности за бъдещи срещи с този човек – ако изобщо решише да му даде шанс и друг път да се държи с нея по такъв отвратителен начин.

– Струва ми се, че се надихах на чист въздух. Приятна вечер, Ваша светлост.

– Не бързай толкова, скъпа.

Това, което я задържа, не бяха само думите му. Ръката му се стрелна и я улови точно когато Мегън се бе обърнала, за да се прибере в салона. И преди да разбере какво става, тя се озова почти прикована между дългите му крака.

– Пак ли ми се разсърди? – попита той с оскърбително насмешлив тон.

Мегън реши, че този мъж трябва да е кръгъл идиот, за да ѝ зададе такъв въпрос.

– Да, и с всяка секунда ставам все по-сърдита. Позволете ми да...

– Намеренията ми не бяха такива.

Тя усети искрица надежда. Може би просто Сейнт Джеймз не беше на себе си тази вечер. Може би просто я смяташе за по-изтънчена, отколкото бе в действителност. Може би просто го бе разбрала погрешно.

– А какви бяха?

– Искам да те опозная по-добре.

Точно това бе искала да чуе... преди внезапната промяна у него. Сега дори не беше сигурна, че иска въобще да го вижда отново.

– Защо? – престаши се да попита тя.

– Сегашната ми любовница започва да ми омръзва. Мисля, че ти си подходяща да я замениш.

– Вашата любовница?!

Девлин продължи невъзмутимо, сякаш не бе чул ужасеното й възклицание:

– Да, струва ми се, че си доста подходяща. Естествено, не мога да съм съвсем сигурен, преди да проверя. Искаш ли да намерим някое уединено кътче в градината, за да...

Дианта й изплющя върху бузата му и прекъсна безсрамното му предложение. Мегън се дръпна назад и този път той не направи опит да я спре. Но тя не побягна. Искаше да направи нещо повече от това да го зашлеви. Искаше да го обсипе с ругатни. Искаше да го прокълне, задето се бе оказал точно такъв, какъвто го беше описал Девлин – негодник, мерзавец, съблазнител на невинни девизи. Но бе прекалено ядосана, за да намери подходящите думи.

Дали не беше по-добре да разкъса доминото му? В края на краищата, трябваше да може да разпознае този мръсник, ако *все пак* го срещнеше отново, макар че искрено се надяваше да не го среща никога повече. Само като си помислеше, че преди малко се бе чувствала нещастна при мисълта, че може да не се появи!

– А, ето къде сте била, госпожице Пенуърти. Обещахте ми този танц.

Тя се извърна стреснато. Чувстваше се едва ли не виновна, че са я сварили насаме с такъв ужасен човек, какъвто – вече знаеше със сигурност – бе Амброуз Сейнт Джеймз. Но гласът принадлежеше на приятеля на дука, лорд Фредерик, на когото бе обещала следващия танц. Дали и той беше същият? Вероятно. Повече от вероятно, всъщност. Значи от сега нататък трябваше да отбягва и двамата.

– Имате отворителни приятели, сър – заяви Мегън на маркиза с възможно най-леден тон. – Особено този тук. – Тя посочи с пръст зад гърба си.

– Този тук? – повтори изненадано лорд Фредерик. Объркването му я накара да се смръщи и да се обърне, за да види защо не е разбрал за кого говори. Но причината бе повече от очевидна: терасата беше напълно пуста.

Омразният дук Ротстън бе изчезнал тихомълком, беше се изпарил

яко дим. Жалко, че не бе го сторил още преди Мегън да го срещне. Не, по-добре беше да знае що за човек е той, а тя вече знаеше. Ако питаха нея, Амброуз Сейнт Джеймс и неговата титла можеха да вървят по дяволите.

17

– Защо не казваш „Казвах ли ти аз?“

Вече приближаваха към къщи. Каретата на Робъртсови се клатушкеше леко и приспивно по пътя. Всъщност, майката на Тифани наистина бе заспала, така че момичетата най-после имаха възможност да поговорят.

Самата Тифани бе позадрянала, но този зададен полушепнешком въпрос я разбуди.

– Мислех, че си престанала да се измъчваш за това.

В действителност Мегън не беше правила нищо друго, освен да се измъчва заради собствената си колосална глупост. Но при първия им разговор, когато бе разказала на Тифани цялата унизителна среща с Амброуз Сейнт Джеймс, бе предпочела да не дава воля на чувствата си.

– Защо? – повтори тя. – Заслужавам си го.

– Не е вярно – меко каза Тифани. – А и не бих искала да ти причинявам болка. Освен това, може и да не ми е личало, но аз наистина се надявах всичко да се развие според плановете ти. И сега съм вероятно не по-малко разочарована от теб.

– Аз не съм разочарована – увери я Мегън. – Най-малкото, вече не съм. Но съм бясна на себе си, защото възложих всичките си надежди на човек, за когото не знаехме абсолютно нищо, въпреки че ти неведнъж се опита да ме предупредиш да не го правя. Още не мога да повярвам, че съм била такава глупачка. Но съм бясна и на него. Как няма да съм?! Предполага се, че един дук би трябвало да притежава малко повече почтеност от един долен мръсник, нали?

– Напълно си права. Може би за всичко е виновна титлата му. И друг път са ставали такива неща.

– Би трябвало да забранят титлите със закон – изръмжа Мегън.

Тифани не отвърна нищо. Чакаше. След миг очакванията ѝ се оправдаха – Мегън се разсмя.

– Не мога да повярвам, че изтърсих подобно нещо – каза тя, като все още тихичко се смееше.

– И аз не мога, макар че съм съгласна с теб.

Мегън отново избухна в смях.

– Престани или ще събудя майка ти със смеха си. – Тифани стана сериозна.

– Вярно е. Властта и богатството наистина развалят хората, а Сейнт Джеймз притежава и двете в огромни количества. Жалко. Може би ако беше един обеднял дук, щеше да има повече достойнство.

– Да, и да търси отчаяно богата наследница, каквато аз определено не съм.

Тифани въздъхна.

– Е, сега всичко това е без значение. Надявам се поне, че оттук нататък ще вършиш нещата в правилната поредност.

– Имаш предвид, че трябва първо да се запозная с мъжа?

– Да, и това, но преди всичко – първо да се влюбиш в него. Наистина, *това* е начинът, по който стават тези неща, повярвай ми.

– Знам – отговори Мегън. – Само че това не ми гарантира титлата.

Думите ѝ не изненадаха Тифани кой знае колко. Понякога Мегън можеше да бъде изключително дебелоглава и твърдолинейна. Всъщност, в повечето случаи.

– Значи *продължаваш* да искаш титла?

Мегън вдигна рамене обезсърчено.

– Не знам... Не, не е вярно. Знам. Все още искам да натрия носа на лейди О, а не бих могла да го направя без съпруг с титла, така че, струва ми се, предпочитам да имам такава. Но просто няма да залагам прекалено много на това.

Тифани прехапа устни.

– Звучиш ми така, сякаш се предаваш още преди играта да е започнала.

– Просто от сега нататък ще бъда по-голяма реалистка.

– Реалистка? Искаш ли наистина да поговорим реалистично? Забрави ли, че ти всъщност постигна целта си – е, поне половината от нея?

Мегън се намръщи.

– Какво искаш да кажеш?

– Първата част от плана беше да привлечеш интереса на дук Ротсътън. И ти го направи, че и нещо повече. Не е *твоя* вината, че той се окажа долен негодник, склонен да отправя безсрамни, вместо почтени предложения. Ти все пак привлече вниманието му, Мег.

– Е, да.

– На твоето място не бих се тревожила толкова много за тази проклетата титла. В Лондон ще можеш да избираш между десетки други благородници. Но първо се запознай с тях, *после* прецени в кой точно ще се влюбиш и просто го направи; освен ако първо не се влюбиш, защото това предопределя нещата. Тази възможност винаги съществува и, честно

казано, горещо ти я препоръчвам.

– Естествено, само че няма чак толкова много мъже, които да са прекрасни като твоя Тайлър.

– Вярно е, но ти забравяш, че аз се влюбих в Тайлър още преди да разбере колко е прекрасен. Ако трябва да бъда точна, влюбих се в него още щом го зърнах. Просто имах късмет, че той *наистина* се оказа чудесен, но не мисля, че би било от значение, ако имаше някоя и друга лоша черта. Когато сърцето направи своя избор, си принудена да приемеш и доброто, и лошото.

– Това не ми звучи много окуражително, Тиф. Напротив, само затвърждава първоначалното ми убеждение, че е по-добре първо да избира мъжа с разума си, а после да оставя любовта да си свърши работата.

– Както искаш. Само че се погрижи първо да се запознаеш с него, за да не си загубиш времето с още някой мръсник. А също така се погрижи да се влюбиш в него, преди да склониш да му станеш съпруга. Поне с това си съгласна, нали?

– Напълно. Само че... Колко време ще ми е необходимо, за да се влюбя, според теб?

Тифани отчаяно завъртя очи.

– Откъде да знам? Та аз се влюбих от пръв поглед!

18

Мегън с почуда установи, че изпитва огромно нетърпение да се прибере час по-скоро в къщи. А щом стигна до имението, тя осъзна вече с искрено изумление, че копнее не толкова да поздрави баща си, колкото да се втурне направо към конюшнията. Вероятно ми е липсвал Сър Амброуз, предположи Мегън. Обичайната утринна езда *наистина* ѝ бе липсвала. Но това едва ли обясняваше този неустоим импулс, още повече, че бе отсъствала от дома само четири дни.

А и друг път се беше случвало да отсъства от къщи. Например, при онова пътуване до Кент заради подаръка за дванадесетия ѝ рожден ден – *не можеше ли* още тогава да разбере какъв отвратителен мъж е дукът? – както и няколкото пъти, когато бе ходила на пазар в градове, предлагащи по-голямо изобилие на стоки от Тийдейл. При всички тези пътешествия я придружаваше баща ѝ – може би в това бе разликата? Но вътрешното „аз“ на Мегън беше на друго мнение.

Защо не бъдеш искрена? Ти искаш да видиш онзи коняр.

Глупости. Напротив, той е последния човек, когото искам да видя.

Дрън-дрън.

Забравяш, че той познава Сейнт Джеймс. Сигурно е знаел съвсем точно какво ще се случи на бала, или поне се е догаждал; а аз най-нахално го уведомих, че ще се омъжвам за дука. Как ще го погледна в очите след всичко това?

С обичайния си чар... и нахалство.

Много забавно. А ако ме попита какво е станало? Не, не „ако“; той ще попита.

Можеш да излъжеш.

А после, като не се омъжа за Сейнт Джеймс до края на годината, тогава какво? Девлин ще ме съсипе от подигравки. Знаеш колко го бива – би могъл да напише наръчник за това изкуство. Натякване от страна на Тифани мога да понеса, но едно „казвах ли ти аз“ от него... Сигурно бих го застреляла.

Рано или късно ще се срещнеш с него, така че си признай, че нямаш търпение това да стане колкото може по-скоро.

Да нямам търпение да бъде унижена и смачкана? Откога, според теб, съм станала боксова круша?

Откакто забеляза колко е красив този мъж.

Много забавно.

Тя все пак успя да издържи до вечерта и си легна, без да се поддаде на желанието си да види... своя кон. Но на сутринта скочи от леглото още с първите лъчи на зората и преди дори слънцето да се е показало на хоризонта, Мегън вече крачеше към конюшната. Въпреки че упорито отказваше да си го признае, цялото ѝ същество гореше от нетърпение, затова тя остана невероятно слисана, когато откри, че вратата на конюшната е не само затворена, но и заключена. Заключена? Откога? И защо?

Мегън се повъртя отпред няколко минути, обзета от раздражение, разочарование и от няколко други, нежелани чувства. Дали да не почука на вратата? Не, щеше да вдигне голям шум, защото щеше да ѝ се наложи да тропа прекалено силно – нали в предната част на конюшната спяха само конете.

Тя се нареди да се върне в къщи и да почака да настъпи по-нормален час, но едно от „онези“ чувства я накара да забрави благоразумието и да се отправи към задната част на конюшната. Там имаше няколко, прозореца, но само един от тях беше със завеси. Мегън почука лекичко по него, но след като не получи отговор, почука по-силно. Изведнъж завесите – тя забеляза, че са розови и за момент се развесели – се дръпнаха рязко и прозорецът се разтвори с трясък.

Все още не се бе развиделило достатъчно и в стаята не се виждаше почти нищо. И слава богу – *или не съвсем*, вметна вътрешното ѝ „аз“ – защото сред сумрака вътре Мегън успя едва-едва да съзре, че Девлин Джефрис е застанал до прозореца гол. Отвън, обаче, бе по-светло и Девлин без затруднения забеляза кой е смутил съня му.

– Какво, по дяволите, си намислила, зверче, та идваш в такъв безбожен час? – попита той с натежал от сънливост и раздражение глас още преди Мегън да успее да отвори уста.

Оскърбителното обръщение, което упорито продължаваше да използва, я въбеси, но тя не каза нищо. Очите ѝ започваха да привикват към тъмнината в стаята и с всеки изминал миг образът му ставаше все по-ясен. Мегън си припомни какво я заплашва, ако го съзерцава втрещено и реши, че е по-благоразумно да извърне очи в по-безопасна посока. Затова тя се завъртя леко встрани и спря поглед върху скелето на все още недовършената пристройка към конюшната. И внезапно осъзна, че е имало и друг начин да влезе вътре, без да се налага да събужда Девлин.

Това откритие я смути и Мегън припряно започна да се извинява:

– Съжалявам. Вратата беше заключена, но току-що забелязах, че

има вход и отзад. Можеш да си легнеш, господин...

– Какъв вход отзад?

– Ами, където е пристройката. Там трябва да има врата...

– Защо не погледнеш по-внимателно, преди да си вадиш заключения, Мегън? Стената е вече почти изградена, но врата ще бъде всечена чак когато приключим напълно. Какъв смисъл би имало да се залоства входната врата, ако е оставена пролука отзад?

Тя долови насмешливостта, прокраднала се в гласа му и това отново я вбеси.

– Значи конюшната е напълно заключена?

– Не казах ли тъкмо това?

– Как се осмеляваш да ме заключаваш вън от собствената ми конюшня? С какво право... Баща ми ли ти каза да я заключиш?

– Не се нуждая от позволенията на баща ти, за да пазя конете – заявя той снизходително. – Това е част от работата ми.

– От какво да ги пазиш? – сопна се Мегън. – Отвори вратата, Джефрис.

– Връщай се в леглото, Мегън. Вратата ще бъде отворена в по-приличен час.

– Не желая да чакам по-приличен час. Искам да отида на езда още сега. Отвори проклетата врата.

– Настояваш ли?

– Не казах ли тъкмо това? – изстреля тя собствените му думи от преди малко.

– Много добре, сама си го изпроси.

Мегън предпазливо вдигна поглед към прозореца, но Девлин вече го нямаше. Тя прехапа устни и се намръщи. Не, той не би сторил това, което означаваша думите „сама си го изпроси“, нали?

Не би се осмелил... Но за по-сигурно Мегън се провикна през прозореца:

– Не смей да отваряш вратата без да си се облякъл, Девлин Джефрис. В противен случай ще се развикам и тогава ще трябва да се разправяш с дотичалите слуги и с баща ми.

След това предупреждение тя доволно се отправи към входната врата на конюшната. Сигурно наистина бе успяла да предотврати намеренията му, защото ѝ се наложи да чака цели пет минути, преди вратата най-сетне да се отвори. Но той не беше взел предупреждението ѝ кой знае колко присърце. Явно се бе забавил само за да запали в тъмната като в рог конюшния фенера, който сега държеше в ръка. Защото

„облеклото“ му се състоеше само от панталони и ботуши.

Беше ѝ се подчинил само отчасти. С порозовели бузи, Мегън се шмугна покрай него и отиде право при обора на Сър Амброуз. Прекалено наивно бе да се надява, че Девлин просто ще си легне отново и ще я остави на мира. Той не го и стори.

– Някой би трябвало да те научи на малко приличие, учтивост и разум.

Порицание, и то от един коняр! Безочieto на този човек надминаваше всякакви граници.

– Какво общо има разумът? – попита тя без да се обръща към него, признавайки си наум, че по отношение на приличието и учтивостта може би имаше какво още да се желае от нея. – Исках да отида на езда. И ти нямаше право да ми пречиш.

– Все още бих могъл да ти попреча – изръмжа Девлин зад гърба ѝ. – Не е нормално да вдигнеш някого от дълбок сън и на всичко отгоре да го критикуваш, че не си върши работата. Ако имаше разум, той би ти подсказал, че това няма да ти се размине току-така.

Мегън, която тъкмо бе протегнала ръка към седлото на Сър Амброуз, застина. Сърцето ѝ обаче заподскача трескаво.

– По-добре стой настрана от мен, Девлин. – Току-що за пръв път го бе нарекла с малкото му име и и двамата си дадоха сметка за това, едновременно. – Исках да кажа, господин Джефрис – побърза да се поправи тя.

– Официалностите помежду ни вече са малко неуместни, не мислиш ли? – попита той. В гласа му отново имаше насмешка.

Мегън се залови да подготвя Сър Амброуз за езда.

– Не, не мисля.

След кратка пауза Девлин каза:

– Дори след като стоях гол пред очите ти?

Тя се завъртя, прониза го с унищожителен поглед и възкликна:

– Аз не гледах!

– Но искаше да гледаш.

Мегън не отвърна нищо; просто се върна към заниманието си. Той се изсмя на нейното безмълвие и на съпровождащото го изчервяване.

– Съжалявам, че трябваше да те обезпокоя, но сега вече можеш да се върнеш в леглото.

Твърдостта в тона ѝ върна недоволството в неговия.

– Където самата ти би трябвало да се намираш... в собственото си легло, имам предвид. Не ти е работа да яздиш толкова рано.

– Това кога ще яздя не е *твоя* работа, господин Джефрис – изтъкна тя.

– Моя е, когато събуждаш и мен. – Сетне Девлин въздъхна. – Ако толкова настояваш на това безумие, ще дойда с теб.

Думите му я сепнаха и Мегън го погледна с вдигнати вежди,

– Защо?

– В околността се навърта разбойник. Никой ли не ти е казал?

– Аз не нося в себе си пари.

Странната ѝ логика го накара да се ухили.

– И смяташ, че той не би открил у теб нищо друго, което да си струва да бъде отнето? Аз на негово място бих.

Намекът никак не ѝ хареса.

– Може и да е рано, но докато изляза от имението, слънцето вече ще се е показало.

– Едва-едва.

Тя пренебрегна забележката му.

– Ако отивах на нощна езда, можеше и да се разтревожа, но не и...

– Нощна езда? – втрещено извика Девлин. – Мили боже, имаш ли въобще някакъв разум, та да рискуваш така главата си, да не говорим за проклетото си целомъдрие?!

Мегън бе твърдо решена да не изпада в ярост, затова каза бавно:

– Това е една много тиха и спокойна енория.

– На мен ли го казваш – изсумтя той недоволено.

– Напълно безопасно е да яздя нощем, когато ми се прииска. Или поне беше, преди този разбойник да реши да безчинства из нашите земи. Но откакто се е появил, не съм излизала нощем, защото противно на твоето убеждение, не съм глупачка... Но защо, по дяволите, изобщо трябва да ти давам обяснения? Ти не си ми пазач, господин Джефрис.

– И благодаря на бога, че не съм.

Очите ѝ се присвиха. Беше невъзможно да съдържа гнева си в присъствието на този мъж. Не знаеше защо въобще си бе направила труда да се опитва.

– Доколкото знам – каза тя хапливо, – самият *ти* би могъл да си въпросния разбойник. В края на краищата, появата му по тези места съвпада с твоето пристигане.

– Чудех се кога ли ще се сетиш да ми отпратиш това обвинение.

– Е?

– Какво „е“? – Девлин внезапно се засмя. – Да не би да очакваш да отрека?

– Ако си невинен, тогава да, разбира се, че очаквам.

– Но ако бях виновен, също щях да отрека, така че какъв е смисълът да отговарям? Или си се надявала да си призная?

Присмехулността му я вбеси окончателно.

– Надявах се да се махнеш оттук – извика Мегън с ненавист. – Но понеже ти не го направи, ще се махна аз, *заедно* със собствения си кон и без твоята ужасна компания. *Нямам нужда от пазач!*

– Това ли е последната ти дума по въпроса?

– Категорично да.

– Е, тогава чуй и моята – каза Девлин. Изражението му бе станало сурово и неумолимо. – Реших да не ти предоставя избор. Разглезено зверче като теб определено има нужда от пазач. Така че не напускай конюшната преди да съм се върнал с Цезар, Мегън. Без друго и да не ме послушаш, пак ще те догоня, но ти обещавам, че тогава онова, което ще последва, никак няма да ти хареса.

И тъй като думите му бяха придружени с красноречив поглед към долната част на гърба ѝ, Мегън разбра съвсем точно какво се съдържаше в това обещание. Последния път, когато я бе заплашил със същото, бе успял да я стресне. Не и сега. Сега яростта ѝ не утихна, напротив – разгоря се още по-силно. Ако трябва да бъдем точни, Мегън направи онемя от ярост, което помогна на Девлин да се отдалечи безпрепятствено и без да чуе мнението ѝ за неговото „обещание“.

Блъфираше, естествено. Той бе слуга. Може и да не се държеше като такъв, но *беше* слуга, а никой слуга не би дръзнал да вдигне ръка срещу дъщерята на своя работодател. За бога, та аз мога да накарам да го арестуват, ако само се опита, каза си Мегън. Да ме напердаши? Що за идея!

Окуражена от кипящото у нея възмущение, тя бързо пристегна седлото на Сър Амброуз и го отведе до камъка за възсядане. Сетне гневно се качи на седлото, гневно стисна юздите и също толкова гневно препусна навън. Но благоразумно не продължи; вместо това застана встрани от входната врата, така че да не може да бъде забелязана от вътре. И когато след няколко минути Девлин изхвърча от конюшната, яхнал Цезар, и го пришпори стремглаво през двора, Мегън избухна във весел смях, който го накара да дръпне юздите толкова рязко, че конят се изправи на задните си крака и за малко не хвърли ездача си на земята.

Гледката бе нещо далеч по-приятно от това да го предизвиква да изпълни обещанието си, пък било то и само блъф. Затова Мегън препусна напред с усмивка, въпреки ругатните, които Девлин сипеше зад гърба

й – или тъкмо заради тях.

Страшно много ѝ се искаше да се втурне в галоп през хълмистите ливади, но подозираше, че Девлин ще реши да се надпреварва с нея, а тя не желаше любимият ѝ Сър Амброуз да бъде унижен от великолепния Цезар. Затова Мегън яздеше в лек тръс, наслаждавайки се на първите лъчи на слънцето, което бавно изплуваше над хоризонта. От време на време Девлин правеше опити да тръгне редом с нея, но тогава тя или прищпорваше коня си напред, или изоставаше, за да му покаже безмълвно, че *не* желае неговата компания.

Знаеше, че не би могла да се отърве от него напълно, така че не се и опита. Но настроението ѝ се бе подобрило значително след номера, който му беше скроила. Все още я напушваше смях, като се сетеше как Цезар едва не бе хвърлил Девлин от гърба си. Жалко, че не беше успял. Едно малко унижение нямаше да се отрази никак зле на този негодник.

Колкото до „обещанието“ му, да има да взема. Мегън не възнамеряваше да го предизвиква – поне до следващия път. Ако изобщо имаше следващ път. Сигурно нямаше да има. Беше ѝ дошло до гуша от опитите му да я сплаши, в края на краищата, и тя му го бе показала чудесно и много ловко с хитрия номер, който му погоди. Но после Мегън въздъхна тихичко. Кого се мъчеше да заблуди? Този човек бе прекалено зает със себе си, за да забележи тънкия ѝ намек.

Той също си е наумил нещо, Мегън. Иначе нямаше да продължава да се мъкне след теб, особено след като слънцето вече изгря.

Благодаря ти, но и сама се досетих.

Но освен това се досещаш и какво си е наумил. Затова се отърви от него колкото може по-бързо.

И как, по-точно, да го направи?

Отговор не последва, но Мегън все пак направи опит да се отърве от него, като се насочи към ливадата, където обичайно се срещаха с Тифани, с надеждата, че приятелката ѝ ще я очаква там, което би било достатъчно извинение да отпрати Девлин обратно в имението. Но предварително знаеше, че Тифани не може да е дошла толкова рано, че най-вероятно още дори не се е събудила. И беше права.

Когато се увери в това, самата Мегън се отправи към къщи, като най-сетне прищпори Сър Амброуз в галоп. Реши, че ако Тими вече е дошъл на работа, когато стигне до конюшната просто ще му повери Сър

Амброуз и ще изтича в стаята си. И тогава Девлин може да си повтаря колкото си иска „казвах ли ти аз“, мислеше си тя.

Но още не бе чула неговото мнение за новата скорост, зададена от нея. Той извика нещо зад гърба ѝ, но Мегън не чу какво – може би ѝ казваше да спре. Тя не само не се подчини, а напротив – препусна напред още по-стремглаво. Но единственото, което постигна, бе да го принуди да се втурне след нея с главоломна скорост. Както и бе предполагала, не можеше да става и дума за сравнение между двата коня. Само след секунди Девлин я настигна и за нейна огромна изненада Мегън усети как ръцете му рязко я сграбчиха и я метнаха в skuta му.

– Не ме ли чу? – изкрещя той, след като укроти Цезар. Сетне дръпна юздите и конят спря.

В първия миг Мегън остана безмълвна. Приземяването върху жребеца бе разтресло цялото ѝ тяло и я бе оставило без дъх; освен това беше изумена, че Девлин бе прибягнал до толкова опасен метод за привличане на вниманието ѝ. Мили боже, ами ако я беше изтървал!

– Можеше да ме изтървеш, глупако! – не пропусна да му го каже тя.

– Глупости, зверче! – отвърна не по-малко ядосано Девлин. – Отговори ми!

Мегън най-после вдигна поглед към него и видя, че наистина е много ядосан. Затова предпочете да излъже.

– Не.

– Не? Няма да ми отговориш или не...

– Не, не те чух.

– Лъжеш.

– Докажи го – заяви тя неблагоприятно.

– За бога! – избухна той. – Ти си най-твърдоглавата, своенравна, глезена, глупава...

Мегън го прекъсна с негодувание.

– Като сме почнали да си перем кирливите ризи, нека да видим и някои от твоите: арогантен, деспотичен, нахален, груб, невъзпитан, безсрамен... Още ли не е почерняла водата в коритото?

На лицето на Девлин се изписа изражение на пълно изумление, което се задържа около пет секунди, преди той да избухне в смях. Не е нужно да се споменава, че Мегън изобщо не хареса реакцията му.

– Нямах намерение да те забавлявам. Свали ме веднага на земята – настоя тя.

– Твърде късно е. Конят ти избяга. Да не би да предпочиташ да

вървиш пеша?

– Всичко друго, но не и да сеядя толкова близо до теб.

– Май забравих да кажа „инат“ – каза Девлин, поклащайки глава.

– Каза „твърдоглава“, а то е почти същото – тросна се Мегън зяяливо. – Но аз забравих „непоносим“. Пусни ме, Джефрис.

– Не мисля, че ще го направя.

– Какво?!

– Стига, Мегън. До имението има повече от миля. Освен това ти обичаш да яздиш Цезар.

– В момента не обичам. Ако не направиш това, което ти казвам, аз ще... ще...

Той помълча за миг, за да й даде възможност да довърши заплахата си, но тя не съумя да измисли нищо достатъчно внушително, което да го накара да й се подчини, затова Девлин й подсказа:

– Какво „ще“? Ще започнеш да крещиш? – Сетне той поклати глава с престорено съжаление. – Боя се, че тук това няма да ти помогне кой знае колко. Не, не съм прав. Вероятно ще ме ядоса дяволски много и ще трябва или да те целуна, за да те накарам да млъкнеш, или...

Този път Девлин не довърши, оставяйки края на собственото й въображение. А въображението на Мегън работеше безпогрешно. Но не думата „или“ я накара да вземе решение. На *това* тя бе готова да се противопостави. Не, „да те целуна“ беше заплахата, която я принуди да се обърне напред примирено.

Страхливка.

И какво от това?

Ти хареса неговите целувки.

Не, онази, първата, не я харесах.

Говоря за втората. Да не би да си забравила колко ти беше хубаво?

Това няма значение и ти го знаеш. Той е само един проклет коняр.

Един дяволски красив коняр, който би могъл да те научи на някои неща, ако му позволиш. Би трябвало да се възползваш от опита му, поне що се отнася до целувките. Не мога да повярвам, че подминаваш тази възможност. Единственото, което трябваше да направиш, беше да покрецши мъничко.

Да не забравяме, че той би предпочел да ме натупа по задника, така че не искам да го изкушавам... И къде се губи Тифани, когато толкова ми трябва? Ти изобищо не ми помагаш.

Мегън прехвърли раздражението, което изпитваше към самата себе

си върху Девлин, като процеди през зъби:

– Е, какво чакаш още, Джефрис? Заведи ме у дома. Или може би възнамеряваш да стоиш тук цяла сутрин и да ме обсипваш с оскърбления?

Още преди да довърши, тя се смути от свадливия си тон. На всичко отгоре веднага си припомни, че Девлин никога не е подминавал подобно поведение от нейна страна, без да си го върне тъпкано. И Девлин стои точно това.

– Някой наистина трябва хубаво да те нацелува, зверче – заяви той нахално, като подкара Цезар съвсем бавно по пътя. – Твоят дук не успя ли?

Саркастичният му тон я разяри, а темата я накара да изпъшка наум. Първата реакция на Мегън бе да защити Сейнт Джеймз срещу оскърбителните му нападки, защото за нея това вече се беше превърнало в навик. Но тя се овладя навреме. Никога повече нямаше да защитава този отблъскващ негодник.

Отдавна знаеше, че ще се стигне и до този въпрос. Единственото, което я изненада, бе че Девлин не бе споменал дук Ротстън по-рано.

Запита се дали не би могла да се изплъзне с едно простичко „не“. Дори се опита. Но беше безполезно.

– Може би и с него си се държала като надутото малко зверче, точно както се държиш с мен?

Нима Девлин наистина гледаше на нея по този начин? Мегън *действително* се беше държала рязко с Амброуз Сейнт Джеймз. Ами ако той просто бе решил да ѝ го върне, както толкова често правеше Девлин? Но какво от това? Престорено или естествено, поведението на дука я беше засегнало дълбоко и бе сложило край на стремежите ѝ да стане дукеса.

– Онова, което се случи, не е твоя работа – каза тя.

– Нима? След като ми проглуши ушите с твоя дук? Дори не си го срещнала, нали?

– Срещнах го – троснато отвърна Мегън.

– Тогава явно не си успяла да привлечеш интереса му. Нищо чудно – с тази твоя ужасяваща коса.

Тя се вцепени.

– Нищо ми няма на косата, Девлин Джефрис!

– Естествено, че ѝ има. Червена е.

– Не съм забелязала на *теб* това да ти е попречило да ме желаеш.

– Не забравяй, че аз съм само един прост коняр, така че не се броя.

Но нима наистина смяташ, че един дук, който постоянно е в центъра на общественото внимание, би се оженил за жена с възможно най-немодерния цвят коса? Приятелите му никога не биха му простили това, зверче.

Мегън не отвърна нищо. Не каза нищо повече. Скованото ѝ тяло не се отпусна ни най-малко.

След близо петминутно мълчание Девлин най-после се реши да попита колебливо:

– Оскърбих ли те?

– Има ли някакво значение за теб?

– Би могло да има. – Тя изсумтя презрително, затова той добави: – Не искам да те разплаквам, Мегън.

– Защо? Това би било още един повод да ми се подиграваш.

– Глупости. Ти беше разярена като тигрица. Защо изведнъж се промени? Божичко, нали не си чак толкова чувствителна по въпроса за проклетата си коса? О, а да не би твоят дук също да е направил някоя забележка по този повод? Затова ли си толкова докачлива по...

– Не съм докачлива, нито пък той е споменавал нещо за косата ми. Само *ти* можеш да бъдеш такъв грубиян.

– Определено си докачлива, а и не си права. Обноските ми са безупречни.

– Обноските ти са отвратителни.

– Нима не виждаш, че дори не те докосвам? – попита той напълно сериозно.

– Това означава ли, че ако имаше лоши обноси, щеше да ме докоснеш?

– Именно.

– Тогава позволи ми да изредя всички ония случаи, в които не си се държал толкова безупречно.

– Недей – предупредително каза Девлин. – Иначе към тези случаи може да се прибави още един. Да се върнем на твоя дук...

– Божичко, няма да престанеш, докато не чуеш всичко, нали? Добре, Девлин, Амброуз Сейнт Джеймз се оказа точно такъв, какъвто ти ми го описа и аз се надявам никога повече да не го видя. Сега доволен ли си?

– Никога повече да не го видиш? – изтърси смаяно той. – Само защото се е държал малко невъзпитано? Какво значение има това за теб? Ти се интересуваше от титлата, не от човека. А, и да не забравяме за конюшната. Ти си дяволски силно влюбена в неговата конюшня.

Гласът му бе изпълнен с толкова негодувание, че Мегън отново се

извърна към него и се взря изумено в лицето му. Този негов гняв беше напълно необясним.

– Би било хубаво да получа титлата – безстрастно каза тя. – Но тя не беше чак толкова важна, колкото предполагаш. Не, в никакъв случай. Възнамерявам да бъда влюбена в човека, за когото ще се омъжа, или поне да го харесвам достатъчно, за да съм сигурна, че ще мога да го обикна.

– Не бях останал с такова впечатление – измънка Девлин с тон, в който определено прозвуча обвинителна нотка.

Мегън сви рамене с безразличие.

– Впечатленията, които оставям у теб, Джефрис, обикновено са предизвикани от собственото ти поведение. Все едно, Сейнт Джеймз не става. Никога не съм срещала по-голям грубиян – като изключим теб.

Киселата му физиономия я развесели и тя побърза да му обърне гръб, за да скрие усмивката си. Проклетник, трябваше да я остави на мира, вместо да предъква своите „казвах ли ти аз“. Да се задави с тях дано!

Но той беше достатъчно нагъл, за да продължи.

– Значи не мислиш, че би могла да го обикнеш?

Защо не престане с тази тема?

– За нищо на света – почти изръмжа Мегън.

– Тогава кой е новият ти избраник?

– Никой.

След още няколкоминутна пауза Девлин неочаквано възкликна:

– Проклятие, това те е разстроило, нали?

Очите ѝ се разшириха и тя отново се извърна към него.

– Какво, ако смея да попитам, те наведе на това заключение?

– Ти възлагаше толкова надежди на Сейнт Джеймз. Дори се виждаше омъжена за него до края на годината. Не може да си доволна, задето не получи онова, което искаше.

– Защото съм разглезено зверче?

– Именно.

– Върви по дяволите, Девлин. Защо си пъхаш носа в моите работи?

– А ти защо не си признаеш, че си разочарована? – сопна се той.

– За да можеш да позлорадстваш?

– Не бих го направил.

– Как не! Какво, по дяволите, си мислиш, че *правиш* цяла сутрин?

Освен това аз не се разочаровах. Бях прекалено разярена, за да се разочаровам.

– Радвам се да го чуя.

– Защо? – подозрително попита Мегън.

Девлин сви рамене.

– Не понасям меланхоличните жени. Постоянно избухват в плач без видима причина. Значи балът въобще не ти хареса?

– Напротив, като изключим кратката среща със Сейнт Джеймз, прекарах чудесно. Дори получих две нови предложения за женитба.

– И колко станаха? Или вече си престанала да ги броиш? – присмехулно попита той.

– Доста, макар че трябва да помисля, преди да ти кажа точната цифра, защото *никога* не съм ги броила. Изглежда, някои мъже все пак намират косата ми за привлекателна, нали?

– Това, което намират за привлекателно, не е косата, а тялото ти, зверче.

– Пак ли ще бъдеш груб?

– Защо не? При твоето самохвалство...

– Значи вече станах и самохвалка? При положение, че единственото, което направих, бе да отговоря на въпроса ти, мътните да те вземат?!

– Защо баща ти не е направил нищо за тази твоя мръсна уста?

– Защото не е лицемер като теб. И ако кажеш още само една дума, мисля, че *все пак* ще се разкрещя.

Това очевидно го стресна, защото Девлин замълча, пришпори Цезар и само след няколко минути стигнаха до конюшната. Сър Амброуз се беше върнал сам, но Мегън и за миг не се бе съмнявала в това. Кобилата познаваше всеки сантиметър от околността, особено пък пътя до дома.

Без да дочака Девлин да ѝ помогне, Мегън слезе от коня, макар и с известни затруднения. Тими вече се бе погрижил да разседлае Сър Амброуз и слава богу, защото единственото ѝ желание в момента бе да се прибере в къщи, за да ближе раните си. Размяната на оскърбления с Девлин беше дяволски тежко изживяване. Той всеки път успяваше да ѝ изсмуче кръвта, а вече не ѝ бе останала кой знае колко.

Но тя не устоя на изкушението да изстреля един прощален залп.

– Следващия път, когато решиш да ме пазиш от бандити, не го прави. Предпочитам да се изправя срещу разбойника, отколкото да търпя твоето противно присъствие.

– А пък аз си мислех, че ме обичаш – отвърна саркастично Девлин.

– Колкото обичам змиите – каза Мегън и се отправи към вратата. Но любопитството не я остави да се раздели с него, преди да попита: –

Защо, по дяволите, ме свали така от коня ми?

Девлин вдигна рамене, сетне скочи от седлото и потупа Цезар по задницата, отправяйки го към задната част на конюшната.

– Ти препусна напред като подивяла. Помислих, че конят ти се е подплашил.

– Значи си искал да ме *спасиш*?

– Нещо такова.

Изглеждаше толкова сконфузен от признанието си, че Мегън не можеше да не се засмее.

– Вярвам ти толкова, колкото вярвам, че навън вали. – Сякаш по някакъв каприз на дявола, точно в този момент оглушителна гръмотевица реши да възвести, че от изток приближава буря. И за разлика от Мегън, чийто смях пресекна също толкова рязко, колкото бе започнал, Девлин избухна в продължителен, самодоволен смях, който я съпроводи чак до входа на къщата.

20

Девлин прекара остатъка от деня в ожесточено къртене на една от стените на новата пристройка към конюшната, за огромно възмущение на майстора-дърводелец и под неприкрито развеселения поглед на Мортимър. Но след като не бе успял да се съсредоточи върху кореспонденцията си, изпратена от господин Пайк, не му оставаше бог знае с какво да запълни времето си, освен с работа на строежа. Сам беше настоял за разширяване на конюшната, и то тъкмо с цел да има какво да го занимава, така че бе без значение дали щеше да гради или да руши. Важното бе, че това му помагаше да осъществи тази цел.

Но само отчасти. Защото работата не можеше да му попречи да мисли. Още при фиаското със събирането на слама в конюшната Девлин бе установил, че монотонните дейности позволяват на мислите му да се реят във всевъзможни посоки. А днес почти всички посоки водеха към Мегън.

Чувстваше се мъничко виновен пред нея. Хм, всъщност дяволски много виновен.

Може би тя все пак не беше толкова алчна и безсърдечна, колкото си бе помислил в началото. Може би трябваше да ѝ се извини за мръсния номер, който ѝ бе погодил на бала у Лейтънови. Може би трябваше да ѝ каже кой е в действителност. И да я накара да го намрази още повече? Не, нямаше нужда Мегън да знае. Не след дълго той щеше да бъде далеч от нея. Впрочем, възможно бе тя да замине още преди него – нали скоро започваше сезонът в Лондон. Проклятие, *защо* това го изпълваше с толкова ярост?

И изобщо, какво имаше в това момиче, та да го кара да се държи така? Дали Девлин не вършеше несъзнателно тъкмо онова, в което го бе обвинила, само че наопаки – дали не се стараше да поддържа враждебни отношения с нея, за да не се остави да бъде омагьосан от нейната необикновена красота?

Какъв абсурд! Той беше дук, все пак. Искаше му се да вярва, че е способен на повече разум и самоконтрол. Да, желаше я. И какво от това? Трябваше само да си припомни всичките вбесяващи черти на характера ѝ, за да бъде наясно, че би искал просто да я люби, без след това да прекара с нея и миг повече. Изобщо не се съмняваше, че когато страстта му по нея отmine, Мегън ще го побърка – точно както го побъркваше

сега.

И все пак тя го привличаше неудържимо, не можеше да го отрече. Още повече след като сам ѝ бе предоставил възможността да го съкруши с нейната умопомрачителна усмивка на бала в Хампшър. Божичко, в онази вечер Мегън наистина изглеждаше изключително в зелената си бална рокля и с доминото, което ѝ придаваше някаква тайнственост. Девлин си спомни колко усилия му бе коствало да се съсредоточи върху плана си, когато единственото, за което копнееше, беше да я сграбчи в обятията си и да я целуне. Проклет да е Фреди, задето се появи изневиделица и му попречи да открадне поне една целувка, преди Мегън да е избухнала в справедливия си гняв или да го е зашлевила отново.

Ама че късмет – *точно* Фреди да е партньорът ѝ за следващия танц. Дали в крайна сметка след светкавичното бягство на Девлин двамата бяха танцували или Мегън е била твърде разярена, за да танцува с когото и да било? Фреди, естествено, знаеше как да очарова една дама и как да я накара да забрави нараненото си честолюбие. При това беше напълно способен да захвърли всички скрупули и да прелъсти една невинна девойка, ако я счита за достатъчно хубава. И друг път се бе случвало. И като си помисли човек, че същият този проклет лицемер бе имал наглостта да се разгневи до смърт просто защото оная малка лъжкия, сестра му, твърдеше, че носи дете от Девлин.

Той си спомняше онзи кошмарен ден съвсем ясно. Беше се отбил в градската къща на Фреди, за да отидат заедно на вечеря в клуба, както обикновено. Фреди никога не бе готов навреме, затова Девлин отиде да го чака в кабинета му. И тогава се появи Сабрина Ричардсън – едва навършила осемнадесет години и твърдо решена да го омае с чара си. Или поне така си помисли той, когато момичето започна откровено да флиртува с него.

В действителност това го бе развеселило. Фреди беше най-добрият му приятел от повече от десет години и Девлин познаваше сестра му още от малко момиченце с конска опашка. На времето Сабрина и многобройните ѝ приятелки го бяха побърквали с тъй наречените си „шегаджийски“ подмятания, че я харесвал. А всъщност той едва я понасяше.

Но Девлин беше честен човек. Не можеше да не признае, че сега тя бе пораснала, беше се превърнала в млада дама, при това красива млада дама. Вероятно се бе отърсила от лошите навици от детството си, които го бяха карали всячески да я избягва. Все пак, не беше я виждал от няколко години – откакто я бяха изпратили да завърши образованието си в колеж.

През това време Сабрина се бе променила много – не само на външен вид, но и като маниери. Девлин я помнеше като буйна и шумна, а сега бе съдържана; преди тя не пропускаше възможност да му се изплези дяволито, а сега флиртуваше като истинска кокетка. Но не бе престанала да се кикоти по същия отблъскващ начин. Явно беше безнадеждно да се смята, че едно момиче може да се отърве от този неприятен навик, след като веднъж го е придобило.

Но в онзи ден Сабрина се бе изкикотила само един път, така че не успя да го раздразни прекалено много. По-скоро съмя да го накара да се чуди какво ли си е наумила с това нейно кокетничене.

На четиринадесетгодишна възраст тя го бе уведомила, че ще се омъжи за него. Тогава Девлин просто беше изсумтял насмешливо, без въобще да приеме изявлението ѝ на сериозно и ѝ бе обяснил, че когато ѝ дойде времето да се омъжи, самият той отдавна вече ще е женен. И истина би трябвало да е така, щеше да е така, ако не бе хванал годеницата си да се люби със своя кочияш, при това в каретата си... но това беше друга история.

Не вярваше Сабрина да си спомня за своето детинско изявление. Но тогава, в кабинета на Фреди, тя неусетно се бе приближила до него и накрая се хвърли на врата му и го целуна. Атаката беше напълно неочаквана, но когато по-късно се замисли, Девлин проумя, че всичко е било планирано предварително и че малката мръсница просто е изчакала да чуе стъпките на Фреди в коридора, за да се нахвърли върху него.

Естествено, Фреди бе влязъл в стаята и бе видял целувката. За около пет секунди Сабрина – трябваше да ѝ се отдаде заслуженото – действително изглеждаше искрено смутена, задето са я „хванали“. После обаче явно си припомни плана си, защото избухна в сълзи.

Фреди, който също като своя приятел се превръщаше в пълен идиот при вида на разплакана жена, веднага се зае да я утешава. Тормозела се излишно. Само една малка целувка, какво толкова? Просто бил леко изненадан – не заради друго, а заради *човека*, с когото я сварил да се целува.

При което Сабрина бе решила да изясни причината за сълзите си.

– Той не иска да се ожени за мен!

Фреди – да, и на *него* трябваше да се отдаде заслуженото – реагира точно по начина, по който би реагирал самият Девлин.

– Хм, защо му е да иска? – сухо попита той. – Младите госпожички като теб не са съвсем по вкуса му.

– Така си мислиш! – извика тя. – Значи бях по вкуса му, преди да

забременея, но сега не съм достатъчно достойна да се омъжа за него? Това ли се опитваш да ми кажеш?

– Да забременееш? – бе единственото, което успя да промълви Фреди.

Но на Девлин му беше останало повече дар-слово.

– Глупости. Едно време задявките ти поне бяха невинни, Сабрина. Но тази шега е проява на много лош вкус.

Тогава Сабрина го погледна право в очите и възкликна с велико-лепно изиграно огорчение:

– Как можеш да наричаш това шега, след като знаеш, че не е? Ти ме прелъсти. Накара ме да вярвам, че ще се ожениш за мен. А сега не искаш. Фреди, направи нещо!

И Фреди наистина направи нещо – озова се с един скок до Девлин и стовари юмука си в челюстта му. Докато Девлин лежеше на пода и се мъчеше да дойде на себе си, приятелят му се надвеси над него и попита яростно:

– Как можа? Със собствената ми сестра!

– И с пръст не съм я докосвал.

– Току-що я целуваше!

– Тя ме целуваше, магаре такава, и то очевидно с цел да те направи свидетел на тази покъртителна сцена. Та аз дори не я харесвам.

– Харесвал си я достатъчно, за да я прелъстиш. Е, сега ще се ожениш за нея, мътните те взели!

– Как не!

– Ще го направиш, по дяволите; в противен случай ще разговаряш със секундантите ми! Всъщност, и без това би трябвало да те извикам на дуел – знаеш, семейната чест и тям подобни.

– О, господи! – отчаяно възкликна Девлин. – Момичето лъже. Ако въобще е бременна – в което силно се съмнявам – детето не е от мен.

– Това ли е последната ти дума?

И тук вече Девлин беше достатъчно ядосан, за да отсече:

– Да, за бога.

– Тогава бъди готов да приемеш моите секунданти. Не ми оставяш никакъв друг избор, освен да те убия.

За разлика от своя приятел, Фреди бе много лош стрелец, но очевидно беше прекалено разярен, за да схване нелепостта на заплахата си. Девлин обаче едва не избухна в смях. Все пак се въздържа и предпочете да си тръгне, убеден, че младият маркиз ще се успокои, ще разбере абсурдността на обвиненията на Сабрина и сам ще дойде да му се извини.

Но Фреди не се беше успокоил, съвсем не. Несъмнено Сабрина бе доукрасила измислената си история с куп подробности, защото разгневеният ѝ брат още на следващия ден изпрати секундантите си в лондонската къща на дуковете Ротстън. Девлин, който нямаше никакво желание да се дуелира с най-добрия си приятел, „отсъстваше“ от къщи; нещо повече – побърза да се прибере в Шеринг Крос, за да даде на Фреди още време да се опомни. Но проклетите секунданти го последваха и там и когато той отново отказа да ги приеме, успяха да се вмъкнат при баба му, с което принудиха Девлин да ѝ обясни цялата нелепа ситуация.

Вдовстващата дукеса Ротстън съвсем не я сметна за толкова нелепа.

– Е, не можеш да застреляш горкото момче – заяви тя с характерния си нетърпящ възражение тон. – Самата аз съм много привързана към него.

– *Знам, Дъчи.* Но нима трябва да позволя да ми се понесе славата на страхливец, който се бои да се дуелира? Защото точно така ще стане, ако тези проклетите секунданти открият, че съм тук.

– Значи просто няма да бъдеш тук. Ако си спомняш, още когато скъса с Мариан ти предложих да си вземеш малка почивка, но тогава ти настоя, че случката изобщо не те е разстроила и че не виждаш смисъл да зарязваш работата си само защото годеницата ти се е оказала невярна.

– И продължавам да твърдя...

– Остави това, скъпо момче – прекъсна го тя с пренебрежително махване на ръката. – Уведомиха ме, че бившата ти годеница разпространява наляво и надясно мълвата, че тя била засегнатата страна.

– Предполагам, че според нея една такава дреболия като изневярата не е достатъчно основание за разваляне на годеж.

– Няма значение. Важното е, че тя изобщо не си мълчи. А ти, от своя страна, изобщо не си правиш труда да разясниш на хората истината.

– И да опозоря доброто ѝ име?

– Мариан сама го опозори. Но аз имах предвид друго: вероятно тя ще престане да петни *твое* добро име, ако изчезнеш от полезрението ѝ. А след като и нашият скъп Фреди жадува да те напълни с олово, вече нямаш оправдание да пренебрегваш моя съвет. Камарата на лордовете ще мине и без теб за известно време. А ти, от своя страна, ще запазиш главата си цяла. Затова ще изчезнеш за малко, момчето ми. Настоявам.

– *Няма да напусна страната, Дъчи, за нищо на света.* Не искам пак да умирам от проклетата морска болест, само за да не „умра“ от ръката

на Фреди. По дяволите, та аз ще го застрелям още преди...

– Не, няма. Кой казва, че ще напускаш страната? Трябва ти само място, където никой не те познава, промяна на самоличността и занятие, което не привлича вниманието на околните. Дай ми един-два часа да помисля.

Но по-късно, на вечеря, когато чу идеята за най-подходящия – според Дъчи – изход от ситуацията, Девлин избухна в неудържим смях.

– Мислех, че трябва да изчезна, а не да се погребя жив.

– Малко тих селски живот няма да ти навреди. Всъщност, дори ще ти се отрази много добре. Наистина имаш нужда от почивка.

– Въпрос на мнение.

– Е, ще се съобразим с моето, а не с твоето мнение – заяви тя. – Става дума само за няколко месеца. През това време Мариан, надявам се, ще спре да злослови срещу теб, а Фреди ще омъжи сестра си или поне ще разбере, че го е излъгала – не само за отношенията си с теб, но и за бременността си, защото не вярвам наистина да е бременна.

– Но, Дъчи... чак пък *ратай в конюшня*?

– Кога за последен път си обръщал внимание на някой от тези ратаи? – сръза го баба му. – Те са почти невидими – толкова сме свикнали да ги приемаме за даденост.

Девлин се беше примирил с всичко останало, но не и с избраното от нея занимание. Чистенето на обори бе прекалено унизително за достойнството му и той не можеше да го преглътне дори в името на приятелството. Но се съгласи, че не би имал нищо против да се занимава с коне, стига да притежава известна власт в конюшната.

И през ум не му беше минавало, че престоят в тихата провинция може да му донесе толкова проблеми и тревоги. Но, естествено, и през ум не му беше минавало, че може да съществува момиче като Мегън.

21

Девлин остави Мегън в ужасно настроение, което не я напусна до края на деня. Не беше изпитала удоволствие от утринната си езда, която бе очаквала с такова нетърпение. Не беше успяла да го нарани достатъчно в словесната битка помежду им – поне не толкова, колкото той бе наранил нея. И дори не беше получила целувка. Нямахше съмнение – този рунд също бе спечелен от Девлин, и то категорично.

Значи все пак искаше той да те целуне?

А ти как мислиш?

Тогава защо се дърпаше като магаре на мост?

Ако ще ме целува, не искам да е защото аз съм го предизвикала.

А според теб как стана първия път?

Тогава беше различно. Тогава не знаех, че го предизвиквам. Но ако тази сутрин се бях развикала, след като той изрично ме бе предупредил какво ще последва, щеше да излезе, че нарочно си го търся, нали? А аз определено не желая Девлин да знае, че искам да ме целуне.

Не виждам защо не. Това би било най-лесният начин да постигнеш целта си.

След като този човек вероятно не спи по цели нощи, мислейки единствено как да ме оскърби още повече? Представям си на какво би ме направил, ако знаеше, че може би искам целувките му.

Не „може би“. Ти каза, че ги искаш.

Хм, струва ми се, че съм на път да размисля.

Както често напоследък, разговорите между Мегън и нейната съвест по-скоро я ядосваха, вместо да ѝ помогнат. Откакто Девлин и сексуалните му подмятания бяха възбудили любопитството ѝ, здравият ѝ разум бе започнал да отстъпва на заден план. Ето че сега вътрешният ѝ глас, който би трябвало да е благоразумен, бе всичко друго, но не и такъв; докато любопитството ѝ триумфираше, усетило, че Мегън ще му се поддаде... поне донякъде.

Тя наистина искаше да изпита отново онова приятно усещане, което бе изпитала при целувката на Девлин. И не само него, но и нещо повече. Това „повече“ беше обвито в мъгла, неизвестно, но Мегън притежаваше достатъчно смелост – поне в повечето случаи. Разбира се, здравият ѝ разум не бе напълно победен. Тя знаеше до къде можеха да я доведат целувките, за които копнееше. До прелъстяване, до опозоряване за

цял живот. Беше ужасно да знае началото и края на нещо, без да има и най-малка представа за това, което лежи по средата. Всъщност, честно казано, не знаеше много и за края. Но все пак щеше да се наложи да постави някакви граници на онова, което искаше да научи от Девлин. Щеше да се наложи да го спре, преди да е научила *прекалено много*.

Мисля, че за такива като теб си има дума и тя не е много хубава.

Дори да е така, аз не я знам.

Знаеш я; просто се срамуваш да си признаеш.

Не е ли малко късничко да запяваш нова песен?

Не се и опитвам. Но ти не вземаш предвид чувствата и желанията на Девлин. Би трябвало да си готова да го последваш, по който и път да реши да те поведе. Вместо това ти вече обмисляш къде да сложиш край на пътуването.

Да, защото изчаквам първо да се омъжа, преди да предприема толкова дръзко приключение. Точка по въпроса.

Същата вечер, все още силно объркана и раздвоена, Мегън се отпрати към конюшната. Част от нея все още предупреждаваше, че не е особено мъдро от нейна страна да кара Девлин да я научи да се целува... и други неща; докато останалата част изгаряше от нетърпение да го стори. Първата „Мегън“ я бе накарала да се забави в стаята си с надеждата, че ще стане достатъчно късно и Девлин ще заключи вратата и ще си легне, като по този начин ще осуети плановете й... поне за днес. Другата обаче сега я караше да бърза с надеждата, че не е станало твърде късно. Но нито една от двете „Мегън“ не бе очаквала да съзре Девлин да напуска конюшната, възседнал Цезар.

Какво, по дяволите, означава това, помисли си тя, загледана след него – защото той не бе спрял, очевидно твърде зает със собствените си мисли, за да я забележи. След тежката целодневна битка със съвестта си по повод на това доколко е уместно да идва в конюшната, Мегън се почувства измамена, когато видя жертвата си да изчезва в нощта. И къде би могъл да отива, запита се раздразнено тя.

Веднага й хрумнаха няколко възможни отговора. Има среща с друга жена. Най-после се е ядосал на Мегън прекалено много и е побегнал, за да си потърси работа другаде. Той е разбойникът, който обикаля из енорията и сега е тръгнал да ограбва нищо неподозиращи закъснели пътници.

Тя се вкопчи в третия отговор, защото първите два изобщо не я устроиха. Освен това той звучеше напълно правдоподобно. До появата на Девлин в околността наистина не бе имало нито един грабеж. Часът

беше повече от подходящ за такова нечестиво занимание. А и за пръв път Девлин не носеше някоя от своите фини бели ленени ризи, които толкова обичаше и които нямаше как да си позволи да си купува, освен с нечестиво придобити средства, разбира се. Една бяла риза би го направила лесно забележим. За разлика от тъмните дрехи, които бе облякъл тази вечер.

Трябваше й само няколко секунди, за да реши да го последва, и още няколко – за да осъзнае, че ако иска да го настигне, няма да има време да оседлае Сър Амброуз. Идеята да язди без седло я стресна и Мегън едва не се разколеба. Може би бе по-добре да остане в конюшната и да изчака Девлин да се върне. Но негодникът сигурно криеше плячката си другаде и когато се прибереше, у него нямаше да има никакви доказателства за престъплението му и тя нямаше да може да го разобличи. Тъкмо това я накара да вземе окончателно решение. Дяволски много й се искаше да разполага с нещо, с което да държи Девлин в ръцете си; мисълта за това беше прекалено изкусителна. Така щеше да може да иска от него каквото й хрумне, да го постави на място, да го накара да се гърчи като червей, да сложи край на оскърбленията му.

Мегън не губи повече време, а се втурна да изведе Сър Амброуз, като все пак му сложи поне юзда – защото едно е да яздиш без седло, но съвсем друго – да не си в състояние да направляваш породиста кобила като тази. Но това кратко забавяне й струваше скъпо. Когато Мегън стигна до пътя, наоколо нямаше и следа от Девлин.

Но фактът, че нощта бе почти напълно безлунна и че всичко наоколо беше черно и страховито, не бе в състояние да я откаже от намеренията й. Тя смело пришпори коня си към имението на Такъри, в чийто район бяха извършени досегашните грабежи.

Ами да, сега си даваше сметка, че всички ограбени карета бяха принадлежали на гости на лейди Офелия, връщачи се от прием при нея. Този разбойник несъмнено причиняваше сума неприятности на дъртата кранта. При мисълта за това Мегън едва не се разсмя на глас, но все пак се въздържа и само се усмихна. Вероятно хората дори щяха да спрат да се отзовават на поканите на лейди О, поне докато крадецът не бъде хванат. Как не се сетих и аз за тази чудесна идея за грабежите, помисли си тя.

Внезапно погледът й долови някакво движение пред нея – беше просто една сянка, която изчезна зад следващото възвишение на пътя. Но Мегън не направи опит да настигне сянката. Познаваше прекрасно цялата околност, затова кривна встрани и препусна направо през

ливадите, докато не се озова пред малката горичка, през която минаваше пътят точно преди да стигне до имението на Такъри.

Едва ли можеше да съществува по-подходящо място за извършване на грабежи. Тук имаше предостатъчно дървета и храсти, зад които един разбойник да се скрие заедно с коня си, и многобройни тесни пътечки, по които да избяга и по които нямаше как да бъде преследван от карета – ако на жертвите му въобще им минеше през ума да го преследват.

Тези многобройни пътечки позволиха на Мегън да стигне до едно доста удобно за наблюдение място, което бе достатъчно далеч от пътя, за да не могат нито Девлин, нито жертвите му да я забележат, но и достатъчно близо, за да чуе, ако откъм имението се зададе някоя карета. Не се надяваше късметът ѝ да проработи чак дотолкова, че грабежът да се извърши пред собствените ѝ очи, макар и това да бе възможно, понеже мястото, където беше решила да чака, се намираше приблизително по средата на горичката. Но все пак вярваше, че ще успее да последва крадешком каретата и да не пропусне най-интересната част – ако въобще имаше такава.

Беше делничен ден, а лейди О организираше големи приеми само през уикендите, освен ако нямаше гости, отседнали у тях за по-дълго време. Но тя беше кралица на забавите. Дори когато нямаше такива гости, в дома ѝ се провеждаха увеселения и вечери, макар и в много по-тесен кръг. А на разбойника едва ли му трябваша повече от една-две жертви на нощ, за да си свърши добре работата.

Мегън се приготви да чака, като привърза Сър Амброуз към едно дърво и се премести малко по-близо до пътя. След непрогледната тъмнина в гората, сега очите ѝ различаваха пътя доста по-добре.

Мина повече от час без да се случи нищо. Но Мегън не скучаше. Мисълта как ще залови Девлин на местопрестъплението и ще разполага с оръжие, с което да заплашва красивата му глава, я забавляваше предостатъчно.

Най-после се чу тропот и тя съзря светлинка, идваща от фенера на една карета. Кочияшът караше прекалено бавно – или не му плащаха достатъчно, или беше посърбнал, докато господарят му се е забавлявал. Така или иначе, преди каретата да стигне до нея – след цяла вечност, както ѝ се стори, – Мегън вече беше успяла да обмисли положението и да реши, че ще ѝ бъде по-лесно да я последва пеша, прокрадвайки се между дърветата.

Така и стори. Броеше крачките си, за да може после да открие Сър Амброуз. Но краят на горичката изникна пред очите ѝ много по-скоро,

отколкото бе предполагала и за втори път тази нощ Мегън се почувства измамена. След секунди каретата щеше да излезе на открито и да бъде в безопасност. Проклятие! Или Девлин беше решил да пощади тези пътници, или...

– Стой! Давай парите!

Сърцето ѝ се качи в гърлото. Той бе изникнал от същата страна на гората, от която се намираше и тя, на не повече от три-четири метра от нея. Още секунда и можеш направо да се блъсна в него, помисли си слисано Мегън. А ако не я лъжеше погледът, Девлин на всичко отгоре размахваше пистолет – явно, за да изглежда по-страховито.

Кочияшът мигновено спря каретата. Но пътниците не бързаха да се подчинят; очевидно се мъчеха да се преборят с нежеланието си да се освободят от своите пари и скъпоценности. Самата Мегън се мъчеше два пъти повече да укроти сърцето си, което се бе разтуптяло от уплаха при звука на този писклив глас. Писклив ли?

Мерзавец такъв, значи си преправяше и гласа. Е, тя и без това се нуждаеше от по-сериозни улики срещу него. Трябваше да го изчака да вземе плячката си и едва тогава да го разобличи. Но как? Не искаше да сваля маската му пред неговите жертви. Това нямаше да ѝ помогне. Просто щеше да доведе до арестуването му, а Мегън с изненада установи, че в действителност това е последното нещо, което би желала да се случи.

Разбира се, че няма да го желае. Той трябваше да я научи на много неща, а нямаше как да го стори, ако го тикнеха в затвора. Но това ли бе единствената причина? Е, не беше сега моментът да търси обяснение на желанията си. По-важно бе да измисли как да попречи на Девлин да побегне с Цезар след като получи плячката си. На първо време трябваше да се приближи още повече и да бъде готова за действие.

Мегън изпълни решението си и сега можеше да чува по-добре какво става на пътя, макар че нямаше кой знае какво за чуване: само недоволното ръмжене на пътниците и отблъскващия кикот на Девлин, който изглежда наистина изпитваше удоволствие да сплашва клетите хора.

Но не след дълго той стана нетърпелив.

– Хвърлете всичко. И по-живо. После можете да си вървите по пътя, и то бързо, защото иначе има опасност да решат, че трябва да се поупражнявам малко с този пистолет.

– Това няма да ти се размине безнаказано.

– Естествено, че ще ми се размине. Да не би да смяташ *ти* да ми попречиш?

Отговорът беше отрицателен. Мегън усещаше как гневът ѝ към Девлин се разгаря все по-силно. Не стига, че ограбваше горкия човечец, ами трябваше и да го унижава и да му се подиграва.

Непременно щеше да му го каже, когато останеха насаме. И понеже той бе наредил да хвърлят плячката му на земята и следователно трябваше да слезе от коня си, за да я вземе, Мегън престана да се безпокои, че Девлин може да ѝ избяга. След като каретата отпътуваше – а точно в този момент кочияшът вече подвикваше на конете да тръгват – щеше да има достатъчно време, за да се изправи срещу него и да го изобличи.

И двамата изчакаха каретата да се отдалечи достатъчно – естествено, по различни съображения. В мига, в който Девлин скочи от седлото, Мегън пристъпи крачка напред. Но същото стори и някой друг, само че от отсрещната страна на пътя.

Тя се дръпна рязко назад. Сърцето ѝ отново се разтуптя като обезумяло. Значи бяха двама? Нима Девлин бе въвлякъл и симпатичния господин Браун в престъпните си занимания? Не, новопоявилият се мъж беше твърде висок, за да е Мортимър Браун. А и шом го съзря, Девлин остана не по-малко сащисан от самата Мегън.

– Мили боже, как ме изплашихте!

– Ще направя нещо повече, Сандерсън, ако веднага не ми дадете задоволително обяснение за това, което вършите.

Очите на Мегън се опулиха от изненада. *Това* беше гласът на Девлин, без съмнение. Какво, по дяволите, ставаше тук? Едва сега тя се вгледа по-внимателно в коня и видя, че не е Цезар. Ако не беше толкова тъмно, можех и по-рано да забележа тази подробност, помисли си Мегън ядосано. Но пък тогава нямаше да остане тук достатъчно дълго и нямаше да разбере, че Девлин все пак *познава* разбойника, нищо че самият той, за съжаление, явно бе невинен.

Отговорът на Сандерсън потвърди това.

– Девлин, вие ли сте? Божичко, човече, какво правите *вие* тук?

– *Аз не съм тук* – отвърна Девлин с неприкрито раздражение. – Никога не съм бил тук. Не сте ме виждал тук. Ясно ли е?

– О, разбира се, разбира се – побърза да се съгласи Сандерсън, като свали кърпата, която бе вързал пред лицето си и я напъха в един джоб. – Надявам се, че и вие не сте ме виждал.

– Вие, скъпо момче, нямате такъв късмет. Обяснете ми поведението си, ако можете.

Разбойникът сви рамене с престорено безгрижие.

– Просто се забавлявам, Ваша...

– Грабежите не са забавление, магаре такава. Измислете нещо правдоподобно.

– Ами, всъщност, имах дяволски лош късмет. Истината е, че тези пари ми трябват.

– И не ви хрумна да поискате от баща си? Графът не се слави като скъперник.

– Естествено, че ми хрумна, но той е ужасно далеч, по дяволите, а аз съм принуден да стоя тук, защото ухажвам една от дъщерите на граф Уеджууд, и то тъкмо по настояване на татко. Той смята, че ми е време да се задомя. Е, какво можех да направя? Изпратих му писмо, но още не съм получил отговор. Отседнал съм у Такъри и проклетата господарка на имението си мисли, че е длъжна всеки божи ден да ме забавлява с „лондонски развлечения“, а вие знаете какво означава това. Още първата седмица загубих малкото пари, с които бях пристигнал. А не мога да заявя на лейди Офелия, че съм разорен, след като съм дошъл да искам ръката на дъщеря ѝ.

– Но можехте да предложите други „развлечения“ вместо хазарт. И точно това ви съветвам да направите, защото вашите упражнения по разбойничество приключват още тази нощ.

– Но това наистина ме забавляваше.

– Не смятате да спорите с мен, нали, скъпо момче? – Въпросът прозвуча толкова заплашително, че Мегън не можеше да вини Сандерсън, задето побърза да увери Девлин:

– Не, не, не бих си и помислил.

– Освен това ще върнете всичко, което сте откраднал от тези добри хора.

– Но аз... *не мога*.

– Можете и ще го направите.

– Разберете, не всичко е у мен. Дрънкулките – да, но снощи пак играхме и... хм... късметът ми още не беше проработил.

– Колко?

– Осемдесет лири.

Девлин изсумтя възмутено, сетне извади от джоба си пачка банкноти и ги тикна в ръцете на Сандерсън. Младежът ги прибра охотно, докато Мегън стоеше като гръмната и се чудеше откъде един коняр може да разполага с толкова пари, та да си позволи да ги раздава ей-така.

– Ще занесете парите и всичко останало при мировия съдия още тази нощ. Просто ги оставете в дома му заедно с бележка, че се разкайвате за стореното. Не вярвам това да представлява особен проблем.

– Не, не, още тази нощ ще го направя.

– Добре, защото ако до слуха ми не достигне мълвата, че всичко е било върнато – чуйте добре какво ви казвам, *всичко* – ще посетя баща ви. Не ми се иска да го правя, на него още по-малко би му се искало да чуе разказа ми, а на вас съвсем няма да ви се иска да понесете последствията. Вярвам, че ме разбирате.

– Напълно. Съжалявам, че ви създадох грижи. Няма да се повтори, кълна се... аз...

Думите замряха в гърлото му, защото Девлин се бе скрил в гората също толкова безшумно, колкото се бе появил. Мегън също побърза да се отправи към мястото, където беше оставила Сър Амброуз. Но през цялото време лицето ѝ бе намръщено. Защо синът на един граф се бе уплашил толкова от един коняр?

22

Сцената между Девлин и младия лорд, превърнал се временно в разбойник, на която Мегън бе станала неволен свидетел, продължи да тормози мислите ѝ по целия път до къщи. Разбира се, лорд Сандерсън би могъл да познава Девлин от къде ли не. Най-близко до ума беше да се предположи, че са се запознали в Шеринг Крос, откъдето идваше Девлин. Но това, че бе работил за дук Ротстън, не обясняваше страхопочитанието, с което се бе държал графският син спрямо него. Нормално бе Сандерсън да сплаши Девлин и да го постави на място, а не обратното.

Естествено, заплахата за разговор с бащата на младежа беше нещо доста сериозно, но Девлин бе прибягнал до нея чак накрая. А може би Сандерсън смяташе, че Девлин още работи в Шеринг Крос и се боеше да не би да разкаже всичко на дука. В крайна сметка, момчето *наистина* се бе изненадало да го срещне тук, в Девъншър. Освен това Мегън трябваше да признае, че Девлин, коняр или не, притежаваше много властно излъчване, което можеше да бъде доста внушително и дяволски страховито. Самата тя го бе изпитала на собствения си гръб.

И въпреки това в разговора между двамата имаше нещо смущаващо. Мегън бе стигнала вече почти до къщи, когато най-после си даде сметка какво беше то. Сандерсън се бе държал почтително още от самото начало; Девлин се бе държал властно още от самото начало – сякаш ролите им бяха разменени, сякаш Девлин беше господарят, а Сандерсън – слугата. Но това бе напълно необяснимо. Никой не можеше да заема изтъкната позиция в обществото единствено благодарение на службата си в двора на дук, колкото и да е била продължителна. Би могъл да придобие известна надменност и арогантност, но слугата си беше слуга и трябваше да си знае мястото, особено когато се изправеше срещу потомствен лорд.

Пак ставаш снобка.

Но съм права.

Не, просто си дяволски ядосана, защото се оказа, че не той е разбойникът.

Това беше напълно вярно. Мегън наистина бе предвкусвала огромната наслада, с която щеше да разобличи Девлин. Вместо това сега най-вероятно ѝ предстоеше поредното конско за опасностите на нощната

езда. Проклетник, защо не можеше да се държи като всеки нормален слуга и да не разпитва по-високостоящите от него?

Ето, пак същото.

Просто се опитвам да се настроя както трябва за срещата със своя мъчител.

Той не е мъчител. Не ти ли е хрумвало, че подобно „конско“ четат само хората, които са загрижени – загрижени за теб и твоето добро?

Ха!

Все едно, най-добре ще е да измислиш подходящо обяснение за излизането си. Или ще му кажеш истината?

Знаеш, че няма. Но може би той още не се е върнал и аз ще мога да прибера Сър Амброуз в обора и да се измъкна незабелязано.

Аз лично не бих разчитала на това.

И беше права. Девлин не само се бе върнал, но и стоеше на вратата на конюшната с ръце на хълбоците и с едно от най-суровите изражения, които Мегън изобщо бе виждала върху човешко лице. Знаеше какво ще последва, но все пак направи опит да се измъкне с нахалство.

– Значи си се прибрал? – попита тя, преди той да успее да отвори уста. – Щях да те помоля да ме придружиш, но не можах да те намеря никъде.

– До къде да те придружа?

– Един от арендаторите на татко не е добре. Обещах да посетя семейството му днес следобед, за да видя дали имат нужда от нещо, но се улисах в друга работа и забравих... Все пак, реших, че е по-добре късно, отколкото...

– Глупости, пълни глупости – каза Девлин, като я свали от Сър Амброуз. – На всичко отгоре без седло! – възкликна той, щом забеляза голия гръб на коня. Очите му се взряха в нея. – Наистина ли си яздила това животно без седло?

Мегън изпъшка наум. Съвсем бе забравила за това. Но нахалството явно помагаше – ако не друго, Девлин поне не изглеждаше толкова ужасяващо суров, затова тя продължи в същия дух:

– Като те слуша човек, ще рече, че никога досега не съм го правила. Не е много трудно, уверявам те. И не знам защо въобще вдигаш толкова врява. Единствената причина да искам да ме придружиш, беше желанието ми да предотвратя точно това – този твой ужасен навик да се бъркаш в работите ми. В действителност няха *никаква* нужда от ескорт, защото дори не съм напускала земите на баща ми. Но тъй като, изглежда, е дошло време за разпити, би ли ми казал къде беше *ти*?

– По петите на нашия разбойник.

Признанието му я изненада.

– Провървя ли ти?

– Не – излъга той.

Мегън знаеше, че лъже, но ако му го кажеше, трябваше да признае, че го е проследила.

– Много жалко. Може би когато го заловят най-после ще престанеш да се занимаваш с това какво върша и кога го върша.

– Кога го вър...? Съмнявам се. Някой трябва да налее малко здрав разум в дебелията ти глава, а като си помисля, едва ли има по-подходящ момент за това от сегашния.

Той я сграбчи за ръката и я повлече към големия камък за възсядане. Мегън зяпна и ококори невярващо очи. Прекрасно знаеше какво възнамерява да прави този мъж и беше шокирана.

– Почакай, Девлин, не можеш да... Ще накарам да те арестуват. Ще те...

Девлин седна върху камъка и я преметна грубо през коленете си. Тя отвори уста, за да се разкрещи, но той я изпревари:

– Олелията няма да ме спре, зверче. Просто ще привлече публика.

Това беше съвършено вярно и съвършено неприемливо. Мегън стисна устни. За нищо на света нямаше да издаде и звук. Но, за бога, този човек щеше да съжалява за това. Все щеше да намери начин да му го върне тъпкано, каквото и да й струваше, и тогава...

При първия удар тя изпита истинско облекчение, защото не усети никаква болка, макар че ръката му изплющя върху задните ѝ части доста силно. Едва сега Мегън си даде сметка, че е облечена в една от най-плътните си рокли за езда. Прииска ѝ се да му се надсмее, но се въздържа. Не биваше да му казва, че не я боли. Пък и това бе едва първият удар. Когато Девлин свърши – а той свърши след доста време – Мегън имаше чувството, че дебелията вълна се е превърнала във фина коприна и съвсем не ѝ бе до смях. Напротив, беше разярена. Как се бе осмелил!

Когато той я изправи на крака, тя не се и опита да разсъждава – просто замахна срещу него със стиснат юмрук... и не го улучи. Не стига, че това само по себе си бе достатъчно да я накара да избухне, ами и устните му се извиха в съвсем лекичка усмивка. Очевидно намираше безсилната ѝ ярост за много забавна.

– Ти си най-ужасното копеле, което съм срещала! – процеди през зъби Мегън.

– А колко си срещала?

Спокойният му глас я смая и след кратка пауза тя попита искрено заинтригувана:

– Има ли въобще обида, която не би могъл да преглътнеш?

– Защо да се обиждам? – попита Девлин небрежно. – Ти винаги дрънкаш празни приказки, зверче, просто обожаваш да го правиш. Освен когато си в прегръдките ми – тогава обожаваш само мен.

Мегън не можеше да повярва на ушите си.

– Ти си уволнен! Изхвърлен! Мъртъв!

При последната дума той насмешливо вдигна вежда.

– Не ставай мечтателка, Мегън.

– Знаеш какво имах предвид.

– Да, наистина. Ти ли ще кажеш на баща си или аз?

Не ѝ отне кой знае колко време, за да разбере, че проклетникът беше спечелил – отново. Защото Мегън нямаше да каже нито на баща си, нито на когото и да било друг за унижителното си преживяване.

– Защо просто не се махнеш от живота ми? – горчиво попита тя.

– Какво? Да напусна полесражението? Да дезертирам? Не бих си го и помислил, скъпо момиче.

Нелепата му реакция я накара да се огледа за нещо тежко, за да го метне по него. Прозрял очевидното ѝ намерение, Девлин се изправи и я хвана за раменете.

– Тази сутрин те предупредих най-добронамерено да не се излагаш толкова глупаво на опасности – каза той. Вече беше напълно сериозен. – Наплясках те просто за да проумееш по-добре предупреждението ми. Но може би трябва и да разбереш какво се случва с неразумните жени, които се шляят навън в такъв неприличен час.

Неговото намерение също беше очевидно и Мегън заотстъпва назад, възмутена от това, че той можеше да мисли за целувки *sega*. Но беше безполезно да се мъчи да избяга. Ръцете му я сграбчиха и я придърпа към него, а устните му докоснаха здраво стиснатите и устни преди тя изобщо да успее да каже и дума, за да го спре.

Но веднага щом осъзна, че Девлин ѝ е паднал право в ръчичките, защото си мислеше, че ще ѝ даде урок, без да знае, че тя всъщност желае точно такъв урок, Мегън се отпусна и моментално усети тръпка на опияняваща наслада. Той я притисна към себе си и насладата сякаш се удвои. Пулсът ѝ се ускори, дишането ѝ – също. Заедно с това нарасна и удивлението ѝ. Допирът до тялото му беше толкова прекрасен. Кой би си помислил? При това урокът още не бе свършил. Искаше ѝ се никога да не свършва.

Когато Девлин спря да я целува, Мегън си помисли, че това е всичко, но той нежно прокара устни по бузата ѝ и стигна до ухото ѝ, дарявайки я с ново неизмеримо удоволствие. Цялото ѝ тяло настърхна.

– Научи ме – простена тя, когато устните му се плъзнаха по шията ѝ.

– На какво?

– Как да се целувам.

Девлин изпъшка и отпусна глава на рамото ѝ.

– Не мисля, че бих искал да знаеш как.

Но това е дяволски нечестно от негова страна, помисли си възмутено Мегън.

– Защо?

– И така ми е достатъчно трудно да овладее онова, което ме караш да изпитвам.

– Тогава ме пусни.

Той вдигна отново глава и се взря в очите и толкова напрегнато, че тя потръпна.

– Не още. Забрави ли, че в момента ти давам урок за това какво може да се случи с момичетата, които яздят сами нощем? И ще го свърша, каквото и да ми струва.

– Разбирам.

– Не, не разбираш. – И тогава дланта му се плъзна по гърдата ѝ.

Дъхът ѝ секна. И насън не си бе представяла, че едно тъй просто докосване може да пробуди в нея толкова силни, сладостни усещания. Разбира се, тя знаеше, че не би трябвало да му позволява да я докосва там. Но това бе част от урока, а Мегън се досещаше, че е част и от онова „повече“, което искаше да научи.

Девлин сигурно възнамеряваше, или поне се надяваше да я стресне и тя не искаше да го разочарова, за да не реши да спре. Затова затвори очи, страхувайки се да не би той да прочете в тях истината. А истината бе, че Мегън не беше стресната; просто бе изумена от това как нежните ласки на ръката му изпращаха горещи вълни към всички други части на тялото ѝ, които вече пулсираха пламнали.

Започваше да изпитва копнежи, които не можеше да си обясни. Искеше устните му отново да се слеят с нейните. Искеше да го докосва така, както я докосваше той. Искеше Девлин да прави всичко това по собствено желание, а не заради някакъв си проклет урок.

И тогава устните му наистина се върнаха върху нейните, но този път много по-страстни, а ръцете му се впиха в хълбоците ѝ, за да я

притиснат към слабините му. Мегън изстена – отчасти защото бе зашеметена от огъня, пламнал в собствените ѝ слабини; отчасти заради силата, с която я бе сграбчил. Но звукът го накара да свали рязко ръце и след миг тя осъзна, че я е пуснал, че урокът е свършил.

– Мегън, целият горя и всеки момент ще се превърна на пепел – промълви дрезгаво Девлин и наистина имаше ужасно измъчен вид. – Изчезвай отгук, по дяволите, докато все още можеш.

Мегън не искаше да си отива. Искеше ръцете му отново да я обгърнат, искаше устните му... Но благоразумието ѝ и това „докато все още можеш“ позволиха на здравия ѝ разум да вземе връх. Само че преди да си тръгне тя му отправи един последен поглед, който бе изпълнен с толкова копнеж, че Девлин изстена и отново протегна ръка към нея. Това помогна на Мегън да се изтръгне от замаяното си вцепенение и тя побягна като обезумяла.

23

Едва на следващия ден, и то едва след като осмисли внимателно последните събития, Мегън призна пред себе си, че поведението ѝ от предишната нощ може би е било малко безразсъдно и че е заслужавала да бъде нахокана – *не* напердасена, но нахокана. Не биваше да се поддава на импулса си да проследи Девлин, нито пък да прави прибързани изводи за целта на излизането му. Истината бе, че ако самият Девлин не беше тръгнал по петите на крадеца, нямаше да изскочи на пътя миг преди Мегън да стори същото. И тя щеше да се озове лице в лице с един напълно непознат мъж, който изобщо нямаше да се уплаши от нея така, както се бе уплашил от Девлин. При това двамата с разбойника щяха да са съвсем сами наред тъмния път, обградени от всички страни от още по-тъмната гора.

И тогава онова, за което Девлин я бе предупредил, че може да се случи, наистина *можеше* да се случи. Едва ли фактът, че крадецът бе син на граф и следователно се предполагаше да е джентълмен, щеше да я спаси. Един лорд, който се прави на разбойник, вероятно зарязваше всичките си принципи у дома, нали? Сигурно дори разкриването на самоличността ѝ нямаше да ѝ помогне. В края на краищата, беше излязла късно през нощта, при това без придружител. Защо някой трябваше да вярва, че наистина е тази, за която се представя?

Колкото и да бе унижително, Мегън трябваше да си признае: Девлин имаше право. Бе се държала безразсъдно, глупаво, без да ѝ хрумне на каква опасност се излага. Самата мисъл някой непознат мъж да прави с нея онова, което бе направил вчера Девлин, караше кожата ѝ да настърхва. Освен това, за бога, можеше сериозно да пострада.

Дали не трябва да му кажеш, че си сбъркала и че това никога вече няма да се повтори?

И да подхраня колосалното му злорадство? А и Девлин все пак нямаше право да наранява крехкото ми тяло. Трябваше да разговаря с татко за поведението ми, вместо да се заема лично да го коригира. Не че щях да съм доволна, но беше редно да направи именно това.

Ами кажи му го.

Мисля, че ще му го кажа.

Когато на сутринта Мегън отиде в конюшната, Девлин не се появи никакъв, въпреки че часът бе повече от приличен. След връщането си от

езда тя дори нарочно отдели на Сър Амброуз повече време от обикновено, но него все така го нямаше. За сметка на това точно преди Мегън да си тръгне от конюшната, се появи Мортимър, който отговори на въпроса ѝ къде е конярят с думите, че спял, повален от „ужасно тежко главоболие“. Сигурно не беше нещо сериозно, но Мегън все пак се разтревожи, и то доста повече, отколкото бе редно.

Успокои я мисълта, че въпросното главоболие бе чудесна тема за разговор в случай, че смелостта ѝ да укори Девлин за снощното му поведение се изпарише. Но когато по-късно същия ден тя за втори път отиде в конюшната, от него пак нямаше и следа. Вътре отново бе само Мортимър, който тъкмо извеждаше една от новите кобили.

Мегън се спря, за да се порадва на красивото животно и за да попита с тон, за който се надяваше да не издава загрижеността ѝ:

– Господин Джефрис още ли страда от това главоболие?

Дребният мъж се засмя. За бога, засмя се!

– Не, в момента тъкмо започва ново. Тя се намръщи.

– Ново ли? Как се „започва“ ново главоболие?

– С бутилка, госпожице. С две-три бутилки, ако трябва да бъда точен.

Мегън не беше напълно сигурна как трябва да приеме тази шокираща информация. Девлин да се напива? И то явно още от снощи, след като на сутринта вече имаше „ужасно тежко главоболие“. А развеселеното изражение на Мортимър ѝ подсказваше, че причината вероятно е у нея. У нея? Мисълта, че е способна да накара един мъж да пие заради нея, беше вълнуваща. Нима наистина бе възможно да му оказва толкова силно въздействие?

Не бъди толкова самодоволна. Вероятно пианството му няма нищо общо с теб.

Знам, но мисълта беше приятна.

Все едно, ти не искаш да се срещаш с този мъж, когато е пиан.

И това го знам, и то много по-добре от теб. Достатъчно ужасен е, когато е трезвен.

Права си, но аз имах предвид друго: пиенето кара хората да губят контрол върху емоциите си. А тъй като неговите емоции без друго стават доста неконтролируеми в твое присъствие...

– Ясно, ясно – раздразнено измърмори Мегън.

– Моля?

– Нищо, господин Браун. – Тя въздъхна. – Току-що реших да посетя моята приятелка Тифани. Ще взема кобилата, ако нямате нищо

против.

– Разбира се, че нямам. Тъкмо ще ми спестите усилията да изпитвам уменията ѝ сам, а и тя е достатъчно кротка. Почакайте само да сменя седлото.

Мегън кимна, но докато чакаше, погледът ѝ непрекъснато бягаше към дъното на конюшнитея.

Не си го и помисляй.

Тя се изчерви виновно.

Хм, а ти не си ли любопитна да узнаеш как изглежда, когато е пиян?

Вероятно отблъскващо.

Или глупаво. Виж това е нещо, което си заслужава да се види.

Търсиш си белята.

А-ха, значи изведнъж стана разумна? Сигурно защото отивам при Тифани. Тя винаги ти е оказвала благотворно въздействие.

И на теб. Ще видиш, че ще ти каже да стоиш настрана от пияни мъже.

Божичко, нали не смяташ, че ще разкаже на Тифани за това, което се случи?

Вероятно ще ѝ разкажеш.

Мегън нямаше никакво намерение да прави подобно нещо, не и когато собствените ѝ чувства бяха толкова объркани и... да, неприлични. Но преди да са минали и десет минути от влизането ѝ в стаята на Тифани, въпросът сам се изплъзна от устата ѝ.

– Какво би си помислила, ако се омъжа за човек, който стои по-долу от мен?

Тифани реагира прагматично.

– Колко по-долу?

– Виж, това е само предположение – благоразумно реши да изтъкне Мегън. – Всъщност изобщо не възнамерявам да правя нещо толкова нелепо...

– Колко по-долу?

– Ами, да кажем, че въобще не е благородник. Ще бъдеш ли шокирана? Това ще предизвика ли скандал, според теб?

Тифани задържа поглед върху нея доста дълго, преди да избухне:

– Мегън Пенуърти, не си се влюбила в онзи коняр, нали?

– Разбира се, че не – троснато каза Мегън, въпреки че бузите ѝ започваха да се изчервяват. – Единственото, което правим с този човек, е да се караме непрекъснато. Не мисля, че изобщо можем да се понасяме

един друг.

– Радвам се да го чуя.

Мегън не обърна внимание на това и се отпусна в едно от креслата в стаята на Тифани, която съвсем наскоро беше премебелирана и пребо-ядисана. После изпусна дълга въздишка.

– Но трябва да си призная, че... че го намирам за много вълнуващ, Тиф. Когато съм до него, се чувствам толкова... ох, не знам... сякаш вътре в мен нещо започва да бълбука. Сигурна съм, че е заради свадите помежду ни, които са тъй възбуждащи. А те наистина са, Тиф. Не знам дали ще ми повярваш, но този човек ме кара да крещя.

Тифани започваше да се усмихва.

– Не може да бъде.

– Напротив – увери я Мегън. – Но и той се вбесява не по-малко от мен.

– С основание ли?

– Обикновено да. Но започвам да си мисля, че словесните ни двубои всъщност биха могли да бъдат доста забавни, макар че когато наистина се караме, далеч не съм толкова убедена в това.

– Вероятно просто си отегчена от еднообразието тук. А и той е красив мъж, невероятно красив мъж. Напълно те разбирам. Но има ли въобще някакви добри черти?

– Нито една. Е, всъщност, изглежда прекалено загрижен за мен. Определено мога да кажа, че побеснява, когато направя нещо, което според него ме излага на опасност.

Тифани се ококори.

– Мегън, *какво* си правила след връщането ни от бала?

Мегън вдигна рамене и каза небрежно:

– Просто реших, че Девлин може да е нашият разбойник.

– Нима не си чула? Съвестта на този човек явно е проговорила. Върнал е всичко ограбено, кълнейки се, че никога повече няма да се подава на нечестиви изкушения. Пишело го в писмо, оставено при мировия съдия.

– Значи *наистина* го направи.

Тифани премигна объркано.

– Какво искаш да кажеш с това? Звучи ми така, сякаш си знаела...

– Знаех.

– Мегън!

– Е, няма как да не зная, след като по една случайност станах свидетел как му беше заповядано да върне всичко. *Казах* ти, че подозирах

Девлин.

– Искаш да кажеш, че наистина е бил той? – недоверчиво попита Тифани.

– Не, за мое огромно съжаление – недоволно изръмжа Мегън. – Той сам бе тръгнал по петите на разбойника и успя да го хване. А аз го проследих.

– Надявайки се да го заловиш на местопрестъплението?

– Нещо такова. – Мегън разказа накратко среднощното си приключение, като завърши с думите: – Когато се прибрах, той беше побеснял от ярост. Не че му казах къде наистина съм била. Просто ме е страх да си помисля как би реагирал, ако разбере.

– Мегън, *трябва* да престанеш да действаш толкова импулсивно. Имаш ли въобще представа какво е можело да ти се случи?

Да, Мегън вече имаше представа, но не намери смелост да признае и за останалата част от приключението, дори пред най-добрата си приятелка.

– Знам, и те уверявам, че няма да се повтори. Дори ще помоля някой от вашите ратаи довечера да ме придружи до къщи. Така ще избегна поредния скандал с Девлин, защото самотните ми обиколки из района са едно от нещата, срещу които той възразява категорично.

– Най-добре е да свикваш отсега. В Лондон няма да ходим *никъде* без подобаващ ескорт. О, но аз още не съм ти казала! Майката на Тайлър предложи да бъдем под нейна опека, докато сме в Лондон. Освен това каза, че можем да отседнем у тях.

– Но това е чудесно!. – възкликна Мегън. – Знам, че майорът и жена му са сладури, а и познават баща ми от години – иначе не биха се съгласили да ни подслонят. Но, честно казано, те не *познават* никого. А лейди Уейтли познава всички, нали?

– Приблизително. Според мен все пак ще те омъжим до края на годината.

– Надявам се, защото напоследък направо се побърквам от любопитство по въпроса за секса. Нямам търпение да се омъжа и най-сетне да разбера какво толкова може да представлява.

– Вярвам, че *все пак* възнамеряваш да изчакаш първо да се омъжиш.

– О, разбира се. Може и да мисля много за това напоследък... – Доста слабо казано – ... но нищо повече.

– Може би все пак е по-добре да стоиш настрана от вашия коняр – благоразумно каза Тифани.

Мегън се засмя.

– Ето *това* вече е съветът, който очаквах от моята Тифани. Но няма защо да се тревожиш по този въпрос. Нямам намерение да разруша бъдещето си, като се забъркам с един негодник с долно потекло, колкото и да е красив.

– И вълнуващ.

– Да, колкото и да е вълнуващ.

– И възбуждащ.

– Достатъчно ясно се изрази, Тифани. Никога повече няма дори да се доближа до него.

24

Каза го, но знаеше, че няма да го изпълни. Да стои настрана от Девлин бе невъзможно. Не че Мегън не можеше да се погрижи за това. Не бе никак трудно да не стъпва въобще в конюшната – трябваше само да накара някой от ратаите да извежда коня ѝ, когато пожелаеше да отиде на езда и да го прибира след завръщането ѝ. Всеки от слугите би сторил това с удоволствие. Вярно, че тя имаше необичайния навик да се грижи сама за Сър Амброуз, но ако се налагаше, можеше да се откаже от него.

Не, проблемът бе друг – Мегън не искаше да стои настрана от Девлин.

Време беше да си го признаеш.

Но кажи ми, защо е така?

Може би все пак се влюбваш в него.

Не говори глупости. У него няма нищо, заради което да си заслужава да го обичам.

Ами неговата загриженост за теб?

Не е достатъчно основателна причина.

А целувките му? Не можеш да отречеш, че ги обожаваш.

Едва ли е единственият мъж, който се целува добре.

А какво ще кажеш за неповторимия му чар?

Какъв чар? Той въобще не притежава такъв. Той е един проклет мърморко.

Ами да. Човекът е нещастен. Трябва му жена, за да го обуздае.

Аз не съм звероукротителка.

А начинът, по който те кара да се чувстваш?

Не мога да го проумея, както, впрочем, и ти. Стига, забрави за това. Аз не се влюбвам в този мъж. Да не мислиш, че искам да прекарам остатъка от живота си в конюшния?

С мъж като него се съмнявам, че би била кой знае колко против. В края на краищата, има ли нещо, което да обичаш повече от конете – освен неговите целувки?

Това не означава, че искам да живея сред коне. Божичко, чуваш ли се въобще какво ми предлагаш?

Да.

Мегън се огледа почти виновно, но ратаят, който я придружаваше по пътя към дома, не ѝ обръщаше никакво внимание. Пък и нямаше как

да разбере, че господарката му води ожесточена борба със собствената си съвест.

Не знам защо изобищо продължавам да разговарям с теб. Тифани ми оправя настроението, а ти бързаеш да ми го вкиснеш отново. Това, че съм се съгласила да позволя на Девлин да ме научи как да се целувам...

Той не ти го е предлагал.

...няма значение – не означава, че възнамерявам да се омъжа за него. Не възнамерявам. Ще се омъжа поне за граф.

Ах, значи вече стъпваме по земята, така ли?

Просто разсъждавам малко по-реалистично. Няма чак толкова голям избор на дукове, поне не на млади дукове.

Нима за теб все още е толкова важно да се издигнеш над лейди О?

Да.

Ама че си инат. Той сам ти го каза. Значи дори започваш да се съгласяваш с него? Сигурно и ти ме смяташ за разглезена?

А не си ли?

Кипнала от гняв, Мегън не каза нито дума повече на проклетия си вътрешен глас. Когато стигнаха до къщи, тя поблагодари на ратая, който я бе придружил и го изпрати да си върви. Едва след това слезе от седлото и поведе Сър Амброуз към конюшната. За нейна собствена изненада, въпреки разговора със съвестта си Мегън не мислеше за Девлин, нито пък за възможната среща с него.

Но той беше в конюшната и не беше сам.

– ... но мама се притесни, когато ти не дойде да вечеряш – казваше Кора. – Затова ти нося тази кошница. Такъв голям мъж като тебе трябва да яде, нали?

– Много мило от твоя страна, но точно в момента това, от което се нуждая, не е храна. – Кора се изкикоти и кикотът ѝ накара Девлин да възкликне: – Божичко, откога и ти си започнала?

– Какво?

– Няма значение. Ела тук.

Мегън застина като вкаменена до вратата. Не виждаше разговарящите, но познаваше прекрасно гласовете им. До преди малко беше смятала, че чувството, което изпитва към самата себе си, е гняв, но то бе нищо в сравнение с това, което я обземаше сега, когато си представи как Девлин целува кухненската прислужница.

– Кора Лам – строго извика тя. – Би ли ми казала какво правиш?

Чу се приглушен писък и миг след това Кора се показва залитайки

иззад една купа слама, като припряно оправяше униформата си.

– О, това сте била вие, госпожице – каза тя, останала без дъх. – Кълна се, че ви помислих за мама.

– Може би майка ти наистина трябва да бъде уведомена за това което вършиш.

– Не е необходимо, госпожице Мегън. Аз само донесох на господин Джефрис нещичко за ядене, това е всичко. Вече си тръгнах.

– Изчезвай веднага отгук. И не забравяй, че задълженията ти не се простират извън рамките на къщата. Ако господин Джефрис иска да яде, може и сам да намери пътя до кухнята. Да не съм те видяла повече да му слугуваш, Кора.

Със скован реверанс и едно задъхано „Няма, госпожице, обещавам“, Кора побягна навън.

– Не биваше да правиш това – каза Девлин зад гърба на Мегън.

Тя се извърна и го изгледа свирепо.

– Нима? Да не би да се предполага, че трябва да си затварям очите, докато прелъстяваш слугините? Не съм съгласна.

– Не е твоя работа, ако те желаят да бъдат прелъстени, нали?

Едва сега Мегън обърна внимание на леко заваления му говор и на ужасния му външен вид. По дрехите и косата му имаше слама. Бялата му риза беше разкопчана до кръста и полуизвадена от панталоните. Краката му бяха боси. И на всичко отгоре очевидно не беше в състояние да стои изправен без да се олюлява лекичко.

– Изглеждаш отвратително – каза тя погнусено.

– Бях заспал, когато тази жена дойде да писка под прозореца ми. Излязох, защото помислих, че си ти.

– Аз не пискам, проклетнико.

– Нито пък се кикотиш, слава богу. Само дето принуждаваш мъжете да се напиват до забрава. – Вниманието му бе привлечено от кобилата, която бавно пристъпваше към дъното на конюшнята. – И какво правиш с тази кобила?

Тя отбранително вирна нос.

– Упражнявах я в езда. С позволението на господин Браун.

Той завъртя глава към отворената врата и забеляза, че навън е тъмно. За Мегън не бе трудно да прочете мислите му, още повече след като тези синьо-зелени очи се, взряха отново в нея, присвити и изпълнени с растяща ярост.

Тя побърза да предотврати избухването му, като заяви хладно:

– Прекарах почти целия ден у Тифани, но се прибрах с

придружител, така че няма защо да се нахвърляш върху мен. Мисля, че тук има само един човек, който трябва да се чувства гузен. Не аз се въртям в сламата с неподходящи жени.

Вероятно презрението в гласа ѝ беше капката, която накара чашата да прелее, защото Девлин внезапно кипна:

– Неподходящи? Трябва да те информирам, че благодарение на теб съм стигнал до състояние на такава нужда, че *всяка* жена би била подходяща!

– Обвиняваш *мен* за лъстивото си поведение?

– Точно така, по дяволите!

След като изрече, или по-точно изрева тези думи, той изненада Мегън, като ѝ обърна гръб. Но го направи прекалено бързо и отново залитна, а походката, с която се отправи към входната врата на конюшната, далеч не бе от най-стабилните.

Още е тиян, помисли си самодоволно тя и едва не се разсмя, питайки се дали да му каже, че е объркал посоките. Но в този момент Девлин спря сам и под слисания ѝ поглед затвори вратата и спусна резето.

Веселието ѝ се изпари и се замени с тревога. Мегън прекрасно си спомняше какво ѝ се бе случило последния път, когато Девлин беше толкова ядосан, тоест, предишната нощ. Вярно, че на сутринта не чувстваше никакви следи от гнева му, но снощи си бе легнала с изтръпнали от болка задни части. А и сега този човек очевидно не бе на себе си. Ако можеше да се вярва на Мортимър, беше се наливал с алкохол цял ден. Явно не бе в състояние да разсъждава нормално, след като я бе взел за *Кора*. За бога, ако беше намислил да я пердаши за това, че е осуетила развратните му намерения, тя щеше... щеше да го застреля!

– Какво правиш? – попита Мегън, като заотстъпва назад, защото Девлин бе тръгнал отново към нея.

– Трябваше да се върнеш в къщи и да не ми се месиш. Изобщо, днес трябваше да стоиш настрана от мен. Е, може би все пак съм длъжен да ти благодаря, защото в действителност аз не я желяех. Но след като ти я отпрати, би могла да заемеш нейното място.

Мегън отстъпи още крачка назад, но се спъна и се облегна на копатата слама. Това позволи на Девлин да се надвеси над нея и да постави ръце на раменете ѝ. Тя поклати глава безмълвно. Той ѝ се усмихна.

– Какво, да не би вече да не искаш урок по целуване? Или съм сънувал, че снощи ме помоли да те науча?

Само дотам ли се простираха намеренията му? Неочаквано ситуацията разкриваше пред Мегън нови възможности и самата мисъл за това

предизвика гореща тръпка в стомаха ѝ.

– Наистина ли вече искаш да ме научиш?

– Ако ми кажеш защо толкова много желаеш да се научиш?

– Не искам бъдещият ми съпруг да остане разочарован от мен – чистосърдечно обясни тя.

За миг ѝ се стори, че Девлин ще се разсмее. Вместо това обаче, той се наведе толкова близо до нея, че устните му се озоваха на милиметри от нейните. Мегън усети мирис на бренди, но не ѝ стана неприятно, защото бе примесен с дъх на слама и мускус.

– Отвори уста, зверче.

За пръв път Мегън нямаше нищо против това обръщение, защото сега то бе произнесено нежно и прозвуча почти ласкаво. А и не можеше да се занимава с това точно в този момент, когато устните му почти докосваха нейните.

– Бавно ли да започнем или искаш да узнаеш какво е истинска целувка?

Сигурно се шегуваше. Какво бяха онези, предишните целувки, ако не са били истински?

– Искам да узная всичко – каза тя.

– Не забравяй, че си го казала, ако това те шокира – предупреди я той миг преди езикът му да проникне между устните ѝ.

Ако не беше останала без дъх, Мегън щеше да извика – не от шок, а заради пороя от неочаквани усещания, които я заляха изневиделица. Кръвта ѝ сякаш кипеше, краката ѝ се разтапяха, вътрешностите ѝ се разпадаха. Беше същото приятно чувство, което бе изпитала и преди, само че стократно по-силно, и тя не знаеше дали ще е способна да го понесе. А после стана още по-лошо.

Тялото му се притисна бавно към нейното и в слабините ѝ потече разтопена лава. От гърлото му се изтръгна дълбок стон и гърдите ѝ откликнаха мигновено, като се втвърдиха. Тогава ръката му се плъзна нежно по тях и сърцето ѝ заби като обезумяло.

– Недей да криеш езика си от мен – промълви Девлин, опрял устни до нейните. – Дай ми го, Мегън. Опитай вкуса ми.

Мегън се подчини покорно, сякаш не притежаваше собствена воля. Но не, всъщност тя искаше да го вкуси. Просто не си беше дала сметка за това преди той да ѝ заповяда да го направи. Но щом можеше да му подражава в целувките, не можеше ли да му подражава и в докосването? Защото Мегън копнееше и за това и този път не дочака Девлин да я подкани.

Когато ръката ѝ се провря помежду им точно както бе сторила неговата преди малко, той се отмести съвсем лекичко встрани, за да я улесни. Това улесняваше и самия него, и Девлин бързо се възползва. Внезапно между ръката му и нейните гърди вече нямаше никакъв плат. Незнайно как, той бе успял да разкопчее блузата ѝ и да плъзне пръсти под камизолата ѝ и на Мегън ѝ се стори, че за пръв път в живота си разбира какво е това огън. Господи, невъзможно бе ръката му да е толкова топла, но тя беше. Невъзможно бе гърдите му под собствената ѝ ръка да са толкова горещи, но те бяха. Снощи Девлин беше казал, че гори и че ще се превърне на пепел. Нима бе говорил истината?

В момента тази опасност не я вълнуваше ни най-малко. Беше замайна, сякаш падаше, падаше... Божичко, *наистина* падаха!

Девлин откъсна устни от нейните.

– Проклятие, ние... – Той се стовари по гръб и изръмжа – вероятно защото Мегън се бе стоварила отгоре му. Сетне дообясни ненужно: – ...падаме.

И избухна в смях, каквото тя никога не бе чувала от него – дълбок, гърлен, заразителен. Ситуацията наистина беше повече от смешна. Да паднат на земята в такъв момент! За щастие, бяха се приземили върху купчина все още несъбрана слама. И все пак Мегън не си беше представяла, че един урок по целуване би могъл да завърши по този начин.

Собственият ѝ смях беше не по-малко весел от неговия, а после, когато Девлин се размърда и тя се плъзна от тялото му, избухна с нова сила. Мегън се претърколи по гръб и се хвана за корема. Най-накрая смехът ѝ утихна, но очите ѝ се бяха насълзили и тя започна да рови из джобовете си за кърпичка, с която да ги изтрие. Девлин обаче я изпревари и ѝ подаде своята.

Мегън се възползва от нея и когато я свали от очите си, видя че той се е надигнал на лакът и я гледа усмихнато.

– Това падане не беше част от урока.

Тя също му се усмихна.

– Благодаря, че ми каза. Тъкмо се чудех.

Девлин се засмя, но в същия миг погледът му попадна на разтворената ѝ блуза и в очите му отново блесна пламък.

– В действителност – каза той с омагьосващ глас, – сега позата ни е много по-удобна за целувки. Искаш ли да научиш още?

– Има ли още? – учудено попита Мегън.

– Определено.

– Покажи ми.

Девлин се наведе над нея, но внезапно се спря и тръсна глава, сякаш искаше да избистри съзнанието си. Изведнъж се беше намръщил. – Не, аз... Божичко, трябва да съм полудял. Върви си, Мегън, и то веднага. Урокът свърши.

– Защо? – прошепна тя. Разочарованието ѝ го прониза като острие.

– Защото тази целувка ме зашемети. За момент забравих, че ти си само една целомъдрена и прекалено любопитна госпожичка.

– Да не искаш да кажеш, че си щял да правиш любов с мен? – колебливо попита Мегън.

– Да, по дяволите.

Тя се надяваше това да е единствената причина за отдръпването му.

– Но аз нямаше да ти позволя. Щях да те спра. Ти би спрял, ако те накарам, нали?

– Естествено – надменно заяви Девлин.

– Тогавя не съзирам никакъв проблем.

– Така ли? Виж, аз не съм съвсем трезвен – каза той. Сякаш Мегън не бе забелязала.

– Няма значение. – Тя се наведе над него и помоли меко: – Покажи ми.

Девлин изпъшка и я сграбчи в обятията си.

– Дай ми отново езика си. – Мегън се подчини, но този път той не я остави да използва езика си, а го засмука лекичко. После каза: – Това може да се прави и на други места.

– Къде?

Девлин захапа нежно с устни меката част на ухото ѝ и стори с нея същото, което бе сторил преди миг с езика ѝ. Мегън потръпна от удоволствие и промълви:

– Къде още?

Тя се опита да съсредоточи вниманието си върху леките, замайващи движения на устните му, за да предусети посоката им, но не успя, защото бе прекалено погълната от сладостната възбуда, която ѝ причиняваха тези движения. Изведнъж дъхът ѝ секна. Зърното на гърдата ѝ се озова в горещия обръч на устните му, засмукано дълбоко. Нима и това е част от целувката, запита се изумена и леко стресната Мегън. Но не му каза да спре. Господи, не, не искаше да го спира... не още.

Когато след малко почувства по краката си хлад, тя не осъзна, че полата ѝ се вдига. Не обърна особено внимание и когато усети, че долните ѝ гащи се смъкват. Но все пак попита:

– Какво правиш сега?

Устните му отново се впиха в нейните в продължителна, дълбока целувка. Сетне Девлин отвърна:

– Показвам ти всичко. Нали това искаше? Или вече се страхуваш?

– Малко.

– И има защо.

Не беше сигурна какво означават тези думи, но те бяха предизвикателство както към ината, така и към любопитството ѝ.

– Не спирай, Девлин, не още.

Той я целуна отново, и то така, че Мегън изобщо на забеляза кога краката ѝ са останали напълно голи. Но нямаше как да не усети горещите пръсти, промъкнали се между бедрата ѝ. Тя извика изненадано, но устните му заглушиха вика ѝ. И в следващия момент Мегън вече стенеше и го притискаше към себе си, обзета от чувство на неопишуема, неизпитвана наслада. Бедрата ѝ се разтвориха сами. Тялото ѝ откликваше на ласките му, без да е способна вече да го контролира. Но не я беше грижа.

– Това... това също ли е част от целувката? – прошепна тя, когато устните му се върнаха първо на шията ѝ, после на гърдите ѝ.

– Да – излъга Девлин без капчица угризение.

– Тогава и аз ли трябва да направя същото?

– Не! – изпъшка той. Знаеше, че няма да може да го понесе.

– Но аз искам.

– Ако го направиш, ще умра.

Мегън също имаше чувството, че ще умре, особено когато Девлин легна върху нея, когато бедрата му разтвориха нейните още повече и когато онези корава част на тялото му се притисна към мястото, което преди малко беше възпламенил с пръсти, и ѝ достави същото прекрасно, неизмеримо удоволствие.

Но изведнъж я прониза остра болка и в това вече нямаше нищо прекрасно. Очите ѝ се отвориха слисано. Как?! Не, не беше възможно. Сигурно тази болка бе причинена от пръстите му, сигурно те я изпълваха така. Но Мегън усещаше ръцете му – и двете му ръце! – върху гърба си, притискащи я силно към тялото му. Господи! Това не беше предвидено!

– Каж ми, че не правиш любов с мен – извика тя в паника.

Девлин се вкамени, очевидно не по-малко слисан.

– Боя се, че вече е твърде късно.

– Но... не, не можеш!

– Съжалявам, Мегън, но непоправимото вече е факт.

Мисълта за всички ужасяващи последствия светкавично превърна шока ѝ в ярост.

– Няма да се омъжа за теб.

Едва ли това бе най-подходящото нещо, което можеше да каже на човек, току-що плюл на всичките си принципи и скрупули.

– По дяволите, и без това не смятах да те моля...

– Чудесно!

– ...но сега се налага.

– Е, какъв късмет за теб, че вече имаш отговора ми – жлъчно отвърна тя. – А сега се махни от мен.

Главата му се отпусна върху гърдите ѝ със стон.

– Не мога, Мегън.

Неговите проблеми изобщо не я вълнуваха.

– Разбира се, че можеш. Каза, че ще го направиш.

– Тогава все още можеш. Но сега... О, господи! – Тя усети силен тласък, после още един. Сетне Девлин отново застина напълно неподвижно.

Този път не я беше заболяло, но Мегън бе твърде разярена, за да обърне внимание.

– Започвам да изпадам в истерия, Девлин. Ако не искаш да си имаш работа с една плачеща и крещяща жена, то...

– В името на справедливостта, дължа ти оргазъм, Мегън. След като стигнахме толкова далеч, би могла поне...

– Нямах намерение да стигаме толкова далеч и ти го знаеш! – изсъска тя.

Той се надигна, все още наведен над нея и Мегън най-после имаше щастието да го види разстроен. Собствените му угризения го разкъсваха по-жестоко и от нейните оскърбителни обвинения, а и беше прекалено пиан, за да е способен да се овладее.

– Тогава трябваше да си отидеш, когато те предупредих да го направиш!

– Точно така! – възкликна Мегън. – Прехвърли цялата вина върху мен!

– Ако исках да го сторя, нямаше да ти предлагам да се омъжиш за мен.

– Много добре знаеш, че не мога да се омъжа за коняр! Пък и баща ми никога не би го допуснал.

– Напротив – заяви Девлин вече с тъй добре познатата ѝ арогантност. – Когато разбере какво е станало, баща ти ще се съгласи на драго

сърце, уверявам те. Така че недей да оправдаваш отказа си с него.

– Да не си посмял да му кажеш какво ми причини! Да не си посмял да кажеш на когото и да било. Това просто не се е случило и толкова.

– Мегън, не можеш да се преструваш, че...

– Мога да правя каквото си искам и ако искам да продължа живота си все едно, че нищо не се е случило, ще го сторя, по дяволите.

– Чудесно! Стори го!

Той се отдръпна от нея и се изправи, вече без да залита. Мегън също стана. От устните ѝ се отрони тихо, поразено възклицание пред доказателствата за ужасното му престъпление, които виждаше... и усещаше по тялото си. Бяха правили любов, а тя беше напълно облечена – е, почти. Мегън вдигна долните си гащи, отправи се към вратата и отмахна рязко резето, без да благоволи дори да погледне към Девлин. Той обаче я наблюдаваше мрачно.

– Когато ти дойде умът в главата, зверче – извика негодникът зад гърба ѝ, – знаеш къде съм.

– Ще бъдеш в ада, преди да дойда да те потърся за каквото и да било – отвърна Мегън и напусна конюшната без изобщо да се обръща назад.

Девлин изръмжа и стовари юмука си с все сила върху най-близката стена. После се върна в стаята си и строши всички останали пълни бутилки с бренди.

25

Мегън прекара в стаята си цели три дни, потънала в мрачни мисли, като обяви пред домашните си, че не се чувства добре. Но за човек с нейната темпераментна натура дори три дни лошо настроение и горчиви размисли бяха твърде много. Да, беше направила грешка. Но това не означаваше, че е дошъл краят на света, поне не още. Съдбата не би могла да се окаже тъй жестока, че да я опозори завинаги заради едничкото прегрешение, което бе извършила в живота си. Мегън вярваше в това с цялото си сърце... но все пак трябваше да изчака, докато се увери напълно, преди да си позволи да се успокоява.

Затова тя се върна към обичайните си всекидневни занимания. С едно голямо изключение: отказа се временно от ездата и от всичко, което би я накарало да припари до конюшната. Разбира се, по този повод бе принудена да си стои в къщи, а това също не беше нещо, на което Мегън можеше да издържи дълго.

Най-накрая тя събра малко багаж и отиде да погостува на Тифани, като обясни на баща си, че се налага да планират безброй неща във връзка с предстоящото си заминаване за Лондон и че би им било много по-лесно, ако са заедно. А и в това нямаше нищо необичайно. Момичетата се познаваха от години и често прекарваха по цели седмици заедно в едната или другата къща. Затова решението ѝ не можеше да предизвика подозрения, още по-малко пък – да накара някого да се усъмни, че Мегън бяга от нещо. С такова впечатление би могъл да остане само един нагъл коняр, но тя изобщо не се интересуваше от това.

Поне докато той не се появи в дома на семейство Робъртс още на втория ден от визитата ѝ и не поиска да разговаря с нея. Очевидно отсъствието ѝ от конюшната не го бе разтревожило особено, но сега, когато Мегън не си беше в къщи и следователно не му беше под ръка, Девлин бе променил мнението си.

Разбира се, тя отказа да се срещне с него. И той си отиде – какво друго би могъл да стори, – без да остави никакво съобщение за нея, което ѝ подсказва, че поводът за пристигането му едва ли е бил важен. Но на следващия ден Девлин дойде отново, на по-следващия – също, и това вече ѝ подсказва нещо друго: този човек нямаше да се предаде, докато не постигнеше своето. Но Мегън бе не по-малко упорита от него. Не желаше да го вижда.

Проблемът бе, че тази нова, безмълвна война помежду им не можеше да остане незабелязана. Слугите у Тифани вече започваха да шушукат, самата Тифани умираше от любопитство, а икономът – нали е мъж – дори си позволяваше да хвърля на Мегън укорителни погледи.

Но тя можеше да понесе всичко това, и то без усилие. Твърдоглавието си има и положителни страни, а Мегън бе повече от твърдоглава. Онова, с което ѝ беше трудно да се справи, бяха собствените ѝ желаниа и копнежи. Защото колкото и да ѝ се струваше нелепо, независимо от всичко, което се бе случило, тя усещаше, че Девлин ѝ липсва. Липсваха ѝ словесните схватки с него. Липсваха ѝ красивото му лице и тяло, които толкова обичаше да съзерцава, независимо колко я бе разярил.

И въпреки това Мегън отказваше да го приеме. Отказваше и да се върне у дома, където той лесно можеше да се добере до нея, защото имаше достъп до къщата. Не и преди да е в състояние да го увери, че няма за какво да се безпокои, че прегрешението им няма да доведе до нежелани последствия.

Тя вече дори не го обвиняваше за случилото се. Обвиняваше собственото си любопитство. Обвиняваше тялото си, задето толкова харесваше всичко, което Девлин правеше с него. Обвиняваше и онази част от себе си, която въпреки съпротивата на здравия ѝ разум я бе подмамил да го накара да я научи да се целува.

– Ще ми кажеш ли някога защо си му толкова ядосана? – попита един ден на обяд Тифани, малко след като Мегън за девети път бе наредила да кажат на Девлин, че я няма.

– Нима ти изглеждам ядосана?

– Е, не... но сигурно си. Защо иначе няма да искаш да разговаряш с него?

Мегън се опита да се измъкне.

– Не помниш ли, че самата ти ме посъветва да стоя настрана от него?

– И откога си започнала да се съобразяваш със съветите ми? – сопна се Тифани. – Хайде, стига, защо се криеш тук?

– Не се крия.

– Хей, разговаряш с най-добрата си приятелка.

Мегън въздъхна. Чудно как най-добрата ѝ приятелка бе успяла да си мълчи толкова дълго. Слава богу, поне разполагаше с две позорни преживявания и можеше да избира кое да разкаже. А първото вече далеч не ѝ се струваше толкова уничително.

– Този човек си мисли, че ми е баща.

– О, хайде – сърдито извика Тифани. – Интересът му към теб *не може* да е бащински.

– В дадения случай може – настоя Мегън. – Той твърди, че имам нужда от пазач и за да не е голословен, реши сам да поеме тази роля, като предприеме дисциплинарни мерки. Той... той...

– Какво той? – попита нетърпеливо Тифани.

Мегън сведе поглед към чинията си. Бузите ѝ бяха станали тъмнорозови.

– Той ме напердаши.

– *Какво направи?!*

– Преметна ме през коленете си и...

– Знам как става! Но той е... той е само един... Как е могъл да се осмели?

– Лесно. Девлин не се държи така, както би трябвало да се държи. Никога не го е правил. Истината е, че у него няма и капчица чувство за подчинение или страхопочитание. Предполагам, че това е една от причините да е толкова привлекателен. Девлин просто не се вмести в стандартните човешки представи за нещата. Той е слуга, но слуга, който отказва да се подчинява на заповеди, който не може да бъде уволнен, който притежава повече високомерие и арогантност от десет надуте лорда.

– Нима го защитаваш?

Мегън вдигна поглед и видя, че Тифани я наблюдава с нарастващо изумление.

– Съвсем не – увери тя своята приятелка, после сви рамене. – Попита ме как е могъл да се осмели и аз ти обясних.

– Значи сигурно е останал изненадан, когато въпреки онази безумна клауза в договора е бил уволнен – каза Тифани, която явно си бе направила погрешен извод от чутото. – Затова ли се опитва да се срещне с теб? За да те помоли за прошка и да получи пак работата си?

Идеята беше толкова нелепа, че Мегън не можа да съдържи смеха си.

– Девлин да моли? Вероятно дори не знае как.

– Но не би могъл да те *принуди* да го върнеш на работа, нали?

Мегън се размърда неспокойно на стола. Нямахше начин да не признае истината.

– Той не е у...

Обясненията ѝ бяха спестени, поне засега, защото в този момент на вратата се почука и в стаята влезе икономът, за да съобщи с тъжен глас:

– Той пак е тук, госпожице Мегън. Казва, че този път няма да си

тръгне, преди да се е срещнал с вас.

Тифани светкавично скочи на крака.

– Мътните да го... *Аз* ще се погрижа за това.

Мегън също се изправи.

– Тиф, недей...

Но приятелката ѝ вече беше излязла и след миг откъм салона долея сърдитият ѝ глас:

– Вашето безочие е изумително, господин Джефрис. Как се осмелявате да идвате тук, след като онова, което сте сторили, надминава всякакви граници! Дори ако Мегън искаше да се срещне с вас, аз нямаше да ѝ позволя, така че напуснете тази къща и никога... Почакайте малко... Не можете да...

Мегън изтръпна, убедена, че Девлин ей-сега ще нахълта в трапезарията. И Девлин не я разочарова. Само с няколко крачки той стигна до нея и се надвеси заплашително над главата ѝ. И въпреки отчаяното си желание да избегне тази среща, тя трепна радостно и жадно впи поглед в него.

– *Казала си ѝ?*

Мегън разбра.

– Не за *това* – отвърна тя с яростен шепот. – За другото.

– Кое друго?

– За това как ме... напердаши по задника.

– Ох! – възкликна Девлин. Гневът се изпари от изражението му и – невероятно, но факт – се замени с неподправена загриженост. – Добре ли си, Мегън?

– Разбира се – смутено отговори тя.

– Трябва да поговорим.

– Не.

– Не можеш да ме отбягваш вечно.

Тези думи бяха произнесени с такава категорична увереност, че Мегън вдигна глава и каза с цялото упорство, на което бе способна:

– В действителност мога – поне докато се омъжа... За някой друг.

Отговорът ѝ никак не му допадна; нещо повече – толкова го разяри, че Мегън потръпна. Но Девлин не каза нищо. Вместо това си тръгна, като се спря само за миг, за да изръмжи на вкаменената до вратата Тифани:

– Тя си го заслужаваше.

– Господи, не мога да повярвам! – изпъшка Тифани, когато затръшна вратата зад гърба му. – Това ли е поведението, което си била

принудена да търпиш?

– Непрекъсната.

– Трябвало е да го уволните по-рано, независимо от всички клаузи в договора.

Мегън седна, обзета от някакво странно униние, което я караше да се чувства така, сякаш всеки миг ще избухне в плач.

– Той не е уволнен – промълви тя безизразно.

– Не говориш сериозно! *Какво*, за бога, си мисли баща ти?

– Баща ми не знае нищо. Не съм му казвала.

– Мегън! Какво си мислиш *ти*, тогава? Ако това не е достатъчно основание за уволнение, че и за нещо повече...

– Дори ако наистина съм си го заслужила?

– Да, дори да е било така. Не е *негова* работа да те наказ... Наистина ли си го заслужаваше?

– Донякъде... да. Вече ти казах, че той е много загрижен за мен и че побесня, когато разбра на каква опасност съм се изложила в онази нощ.

– В онази нощ? Нощта, когато си го проследила, така ли?

– Същата.

– И не ми спомена нищо за това, когато ми разказа какво се е случило? – укорително възкликна Тифани.

Мегън се чувстваше все по-зле и по-зле. Накрая не издържа и заплака.

– И сега не исках да го споменавам – злостанно изхлипа тя. – Не се гордея с това, че са се отнесли с мен като с дете.

– О, Мег, недей – разкайно каза Тифани. – Не биваше да си пъхам носа в тази работа.

– Не ставай глупава – тросна се Мегън. – За какво друго са приятелите, ако не да си пъхат в носовете в тези работи?

Минаха няколко секунди, преди двете да се разсмеят на тази глупост. Мегън избърса с ръка сълзите си и добави:

– Девлин просто се опита да ми отвори очите за това какви ужасни неща могат да се случат, когато човек безразсъдно пренебрегва добрия стар здрав разум.

И защо не му обърнах по голямо внимание, запита се тя горчиво. Но вътрешният ѝ глас беше потънал в подозрително мълчание. А седмица по-късно Мегън не можеше повече да си затваря очите пред истината. В крайна сметка съдбата все пак се беше оказала жестока.

Девлин се гмурна под водата и преплува цели два пъти малкото езерце, преди отново да покаже глава, за да си поеме въздух. Беше придобил навика да идва тук всяка сутрин, защото откакто Мегън бе престанала да ходи на езда, по това време на деня просто не можеше да стои в конюшната. Не понасяше мисълта, че бе пропъдил Мегън не само от собствената ѝ конюшня, но и от дома ѝ. Не понасяше угризенията, които тя го караше да изпитва, без всъщност да е чак толкова виновен. Но най-вече не понасяше това, че съвсем бегло си спомняше какво изобщо се бе случило. Ако самата Мегън не бе потвърдила смътните му спомени онзи единствен път, когато успя да се срещне с нея в дома на приятелката ѝ, Девлин можеше все още да е убеден, че е сънувал всичко.

Но не беше сънувал. Бе правил любов с Мегън Пенуърти. Беше неземно хубаво... докато не проникна в нея и не осъзна какво върши, както, впрочем, бе осъзнала и тя. Шокът бе разрушил прекрасното изживяване и за двамата им. Дори оргазмът на Девлин – неконтролируем и вече нежелан, – беше ужасен, най-лошият, който някога бе имал. А би могъл да бъде най-хубавият, усещаше го инстинктивно.

Но това изобщо не биваше да се случва. Беше се борил с чувствата си още от мига, в който я видя за пръв път, и то с възхитителен успех, или поне така си мислеше. И ако в онзи ден не бе отровил кръвта си с толкова бренди, със сигурност щеше да настоява Мегън да напусне конюшната, вместо просто да ѝ го предлага. Но, разбира се, той нямаше да се опита да се удави в алкохол, ако самата тя не го бе побъркала от желание предишната нощ.

А сега дори не искаше да му позволи да прояви почтеност. Не че Девлин копнееше да се ожени за една темпераментна, разглезена червенокоска. Естествено, че не копнееше. Защо тогава отказът ѝ го изпълваше с такава ярост? Може би просто честолюбието му бе наранено от мисълта, че би предпочела всеки друг, но не и него? Може би.

Той се гмурна отново, като се помъчи този път да преплува езерото под вода три пъти, но не успя и с пламнали дробове изскочи над повърхността за глътка въздух. Едно тръсване на главата му бе достатъчно, за да отмахне косата и водата от очите си, но гледката, която се разкри пред тях, го накара да се усъмни в зрението си: Мегън – слизаща от Сър Амброуз, пристъпваща до брега на езерото... и във водата, ей-така, с

дрехите. Спря се чак когато стигна до него и в същия миг дланта ѝ изплющя върху бузата му; сетне и двата ѝ юмука заудряха по голите му гърди.

Девлин почака търпеливо да спре, но когато видя, че тя няма подобно намерение, попита съвсем основателно:

– Какво, по дяволите, правиш?

– Проклето копеле – изкрещя Мегън. – Ако не беше толкова висок, бих те удавила!

– Защо?

– Защото искам да те убия! – Тя го удари още веднъж, сякаш за да подчертае, че наистина би го убила, после каза: – Защо просто не ме целуна, както те бях помолила?

– Кога?

– Знаеш кога! Защо трябваше да развалиш всичко, като реши да правиш любов с мен?

Девлин едва не избухна в смях. Ама че абсурд! Всяка от жените, които бе целувал така, както бе целувал Мегън, би го убила, ако след това *не беше* правил любов с нея. Но, естествено, нито една от тези жени не беше девствена.

– Този вид целувки обикновено водят точно до правене на любов, зверче – обясни той. – И защо изведнъж побесня толкова? Когато това се случи, не беше тъй освирепяла.

– Бях – тросна се Мегън. – Но тогава все още бях шокирана. Сърдитият ѝ тон го накара да вдигне вежди.

– Нима ти трябваша цели три седмици, за да излезеш от шока?

Тя отново го удари.

– Трябваше ми толкова време, за да разбере, че си ме погубил! Ще бъда опозорена! – В гласа ѝ трепна истерична нотка. – Ще стане скандал!

Внезапно всичко му стана ясно. Бе очаквал това. Мегън очевидно не беше.

– Да не би да се опитваш най-мило да ме уведомиш, че си бременна?

– Да, глупако, това...

– Откъде да знам, че казваш истината? – попита той сериозно.

Мегън го зяпна невярващо, после се обърна и тръгна обратно към брега отвратена. Но ѝ беше трудно да се движи бързо през водата и Девлин трябваше само да протегне ръка, за да я сграбчи и да я завърти отново с лице към себе си. И той стори точно това.

– Съжалявам, Мегън, но и друг път се е случвало разни жени да ме обявяват за баща на децата си, без въобще да съм ги докосвал.

Очите ѝ се присвиха.

– Да не се опитваш да ми кажеш, че не е възможно да съм бременна?

– Съвсем не. Ако си бременна, детето със сигурност е от мен и аз ще поема цялата отговорност за това. Просто те питам дали си сигурна.

– Не, не съм! – извика тя. – Как мога да бъда сигурна толкова скоро? Но вече мина цяла седмица, откакто трябваше да ми... Цяла седмица! Никога не ми е закъснявало!

– Няма защо да изпадаш в истерия. Ако не си забравила, аз и без това ти предложих да се омъжиш за мен, бременна или не. – Девлин се намръщи. – Предложих ли ти наистина?

Въпросът я стресна и очите ѝ се разшириха.

– Не си ли спомняш?

– Докато не те видях у Робъртсови, въобще не бях сигурен дали не съм сънувал всичко. Очевидно не съм, но все още не помня съвсем ясно подробностите.

– Е, не очаквай аз да ти ги припомня. Самата аз се опитвам да ги забравя.

До този момент Девлин я държеше само с една ръка, но сега я хвана и с другата и я разтърси.

– В едно поне съм сигурен, и то е, че когато те посъветвах да си тръгнеш, ти отказа, защото всичко това ти доставяше твърде голямо удоволствие. Единственото, което се опитваш да забравиш, е краят и, честно казано, аз също бих искал да го забравя. Но тъй като това е невъзможно, няма смисъл да продължаваш да се оплакваш.

– Ще се оплаквам колкото си ис...

Той я разтърси отново.

– Мегън, не ме предизвиквай. Мислиш ли, че аз имам желание да се женя за едно разглезено зверче, на което изобщо не му пука за мен? Но нямам друг избор. Ти също.

– Но това не е честно! – извика Мегън. – Ти не можеш да ми дадеш голямата къща, с която исках да запуша устата на лейди О. Единственото, което можеш да ми предложиш, е собствената ми конюшня. Освен това ти също не ме обичаш. Вероятно искаш да се ожениш за мен само защото смяташ, че така ще се издигнеш в обществото. Но няма да можеш. Това няма да те направи джентълмен. Необходимо е нещо много по...

– Вече каза достатъчно, зверче – прекъсна я хладно Девлин. – Цялото това самосъжаление ми действа на нервите. Хрумвало ли ти е поне за миг, че и аз може да съм имал други планове за живота си, които не включват теб? Случвало ли ти се е някога да мислиш за някой друг, освен за себе си и за това какво *ти* искаш?

Беше несправедлив и го знаеше. Онова, което му бе казал Тайлър за нея, показваше че Мегън също е способна да зачита чувствата на другите. Но фактът, че възможността да се омъжи за него я докарваше почти до истерия, разбиваше гордостта му на късчета. Разбира се, от нейна гледна точка той стоеше по-долу и от благородниците без титла и следователно бе повече от неподходящ за жених. И ако действително беше този, за когото се представяше, тя би била напълно права.

Девлин знаеше, че би трябвало да ѝ каже истината, която би превърнала нещастieto ѝ в радост. Как не! Мегън бе поискала да задоволи сексуалното си любопитство тъкмо чрез коняря. И тъкмо за него трябваше да се омъжи, по дяволите.

Това, че беше дръзнал да я критикува, я бе накарало да впери в него сърдит поглед и да се зачерви от гняв.

– Кой казва, че ще се омъжа за теб? – попита тя. – Имаш ли представа колко джентълмени от тази енория са искали ръката ми?

– Да, а ти си ги отблъснала до един.

– Което не означава, че не мога да променя решението си, нали? Така че спокойно можеш да осъществиш великите планове за живота си. Нямам намерение да ти създавам спънки.

Изглеждаше толкова искрена, че Девлин се ядоса достатъчно, за да я сграбчи и да я разтърси отново.

– Изобщо не ти отива да се правиш на самопожертвователна, зверче. Освен това няма да се омъжиш за никой друг, след като носиш *мое* дете. Ще отидем в Гретна Грийн.

– Какво?!

– Баща ти ще ни даде благословията си, когато поговоря с него.

– Не, няма. Ти си полудял!

– Това ще придаде на брака ни известна романтика. Трябва, зверче. В противен случай ще влезеш в устата на всички.

– Така или иначе ще вляза, задето съм се омъжила за коняр.

– Значи си съгласна?

– Не съм казала това – изпъшка Мегън. – Не искам да живея в конюшня.

– Ще живееш там, където живея аз.

– Предполагам, че бихме могли да се съберем в моята стая.

– Няма да се преместя в къщата на баща ти! – отсече той с тон, който не търпеше никакви възражения.

Но Мегън продължи, сякаш не бе чула и дума.

– Освен това, хм, ще ни излезе доста скъпо, но можем да оправим облеклото ти. И... о, какъв е смисълът? Никоой не би се заблудил чак толкова, че да те помисли за благородник. Та ти си такъв грубиян. Чуваш ли се въобще какво говориш?

– Вече започвах да си мисля, че съм единственият, който го прави – сухо отвърна Девлин.

– Аз само се опитвам да намеря някакъв компромис, а ти не ми позволяваш.

– Не, ти просто се придържаш към отвратителния си навик да смяташ, че всичко може да стане така, както ти се иска. Мъчно ми е да ти го кажа, Мегън – Гласът му обаче изобщо не звучеше наскърбено, – но съпругата върши онова, което ѝ нареди мъжът, а не обратно.

– Което е достатъчно основание да не мога да се омъжа за теб. Ако ме обичаше, би правил всичко възможно, за да съм щастлива. Но ти не ме обичаш и ще ме направиш нещастна.

– Няма да те направя нещастна – изръмжа Девлин, стиснал здраво зъби. – Ще те направя своя съпруга. *Не е* едно и също!

– В твой случай ще бъде – заяви Мегън с въбесяващо упорство.

Той свали ръце от нея преди *наистина* да е сторил нещо разтърсващо.

– Прибери се у вас, Мегън. Пригответи си багажа. Ще отпътуваме веднага след като се срещна с баща ти.

– Значи *наистина* говориш сериозно? – възкликна тя някак изненадано. – *Наистина* мислиш, че можеш да получиш позволенията на баща ми да се ожениш за мен? Ти си мечтател, Девлин. Татко ще се съгласи само ако аз му кажа, че искам да стана твоя съпруга. Детето няма да повлияе на решението му, ако разчиташ на това. Той ще ми намери друг съпруг.

– Тогава защо не оставим въпроса в неговите ръце? Ако той се съгласи, ще се омъжиш за мен.

Очите ѝ се присвиха подозрително.

– Нали не си намислил някак си да го принудиш да се съгласи, както принуждаваш мен?

– Не те принуждавам, дявол да те вземе! – Мегън изсумтя презрително, сякаш искаше да каже, че думите му само потвърждават нейните,

затова Девлин продължи по-спокойно: – Нямам намерение да насилвам баща ти. Е, споразумяхме ли се?

– Да – процеди тя с ненавист, след което добави надменно: – Но няма смисъл да си приготвям багажа. Ти няма да получиш съгласието му без моя помощ, а аз все още не смятам, че искам да се омъжа за теб.

– Но ако той все пак се съгласи? – настоя той. Искаше да е сигурен, че Мегън няма да се отметне.

– Вече отговорих на този въпрос.

– Добре. Тогава се смятай за сгодена. – Девлин я вдигна на ръце и я целуна бързо. После отново я пусна във водата, завъртя я и я побутна лекичко към брега.

Тя тръгна напред, но едва направила няколко крачки се извърна, за да каже още нещо. И чак сега забеляза.

– Божичко, Девлин, ти си гол!

Потресената ѝ физиономия беше неповторима гледка. Значи е била толкова ядосана, че дори не е забелязала тялото, което преди бе омъгосвало погледа ѝ. Девлин избухна в смях, и то толкова неудържим, че не успя да се спре, дори за да ѝ каже: „А ти газиш в езерото напълно облечена“.

Все едно. Смахът му и без друго я беше вбесил достатъчно.

Не е възможно да пътувам към Шотландия, и то за да се омъжа. Сигурно трябваше само да си повтаря това упорито и накрая то щеше да се сбъдне. Но гледката през прозореца на каретата продължаваше да се мени. Зад гърба им продължаваха да остават миля след миля. Пътуваха право на север. Към Шотландия. За да се оженят.

Бяха тръгнали заедно с един ратай, който трябваше да върне каретата обратно, защото Девлин възнамеряваше да потърси и наеме „приличен“ файтон. И в Съмърсет наистина бе намерил кола, при това повече от прилична. Беше оставил Мегън да го чака в една странноприемница и не след дълго се бе върнал с разкошния файтон на граф Седжмиър, чийто герб украсяваше вратите, както и с личния кочияш на графа.

Мегън беше погледнала подозрително файтона, принуждавайки Девлин да обясни:

– Казах на графа, че сме били нападнати от крадци, които са откъснали всичките ни пари и дрехи, заедно с каретата ни.

– И той най-добродушно и услужливо ти е предоставел собствения си файтон? – недоверчиво бе попитала тя.

– Казах му също, че съм дук Ротстън и човекът направо се чудеше как да ми угоди. Даже ми пробута и кочияша. Виж, аз наистина приличам на Сейнт Джеймз.

– Изглежда си забравил, че аз все пак се запознах с дука. И те уверявам, че изобщо не приличаш на него. – Което трябваше да подсказе на Девлин, че ако според него небето е синьо, Мегън би настоявала, че е зелено.

Но ако не друго, луксозният файтон поне правеше пътуването по-поносимо – за разлика от спътника ѝ. Това, че бяха взели Цезар, също помагаше, защото Девлин често предпочиташе да язди коня, вместо да се вози във файтона.

Мегън искаше да вземат и Сър Амброуз, но Девлин решително се бе противопоставил на молбата ѝ. Още не бяха женени, а вече се държеше като господар. Явно съвместният живот с този човек щеше да е невъзможен. Самото пътуване с него бе не по-малко ужасно. На всичко отгоре щеше да продължи дълго: трябваше да изминат повече от триста мили, за да стигнат до Шотландия и до прочутото селце Гретна Грийн, където от десетилетия насам се стичаха млади двойки – такива, които

нямаха търпение да изчакат три седмици, колкото бе минималният срок за един годеж, или такива, които не бяха получили благословията на родителите си.

А Мегън я беше получила. Тази бащина благословия все още продължаваше да я изпълва със смут. Не, всъщност това, което я смущаваше, бе фактът, че баща ѝ изглеждаше искрено *щастлив*, когато излезе от кабинета си заедно с Девлин, за да я поздрави и да ѝ каже колко е доволен, че е избрала толкова „достоеен мъж“. После каза и други неща, съответстващи на повода, но Мегън бе запомнила само това „достоеен мъж“ и бе погледнала Девлин така, сякаш внезапно се беше превърнал в дявол, способен на всякакви магии. Жалко, че не можеше да омагьоса по същия начин и нея.

Беше прекалено подтисната, за да е в състояние да приеме с радост този съдбовен ход в живота си. Може тайничко да бе мечтала тъкмо за него, но това, че и тя, и Девлин бяха принудени да го предприемат, вместо да го сторят доброволно, променяше нещата. Но Мегън беше твърдо решена да не говори на тази тема, защото знаеше, че така неизбежно би извадила наяве мрачното си настроение, а последиците едва ли щяха да бъдат приятни.

Лошото в това инак мъдро решение бе там, че тя не можеше да понася мълчанието, легнало помежду им. И когато то се проточи повече от два дни, Мегън едва дочака да се увери, че Девлин започва да се отпуска в следобедна дрямка, за да каже:

– Има нещо, което не разбирам. Какво може да си казал на баща ми, за да го направиш толкова щастлив от бъдещия съюз между нас?

Той дори не благоволи да отвори очи.

– Казах му, че те обичам, естествено, и че единственото ми желание е да те направя безумно щастлива.

Думите му пронизаха сърцето ѝ като кинжал, защото Мегън знаеше, че не са верни.

– Не виждам нищо смешно.

– Това е един от проблемите ти, зверче. Имаш отвратително чувство за хумор.

– Е, добре, чух шегата ти – доста безвкусна, между другото. Сега отговори на въпроса ми.

– Казах му истината, Мегън...

– Че си ме прелъстил?

– Струва ми се, че беше точно обратното.

– Не беше! – възмутено възкликна тя.

Девлин отвори едното си око и попита:

– Аз ли поисках уроци по целувки?

– Тъкмо това имах предвид и аз – жлъчно отбеляза Мегън. – Искрах уроци по целувки, а не по онова, другото.

Той въздъхна.

– Аз поех отговорността за своята вина. Ти обаче очевидно нямаш подобни намерения.

– Защо да имам, когато вината е изцяло твоя?

– Както желаш – уморено отвърна Девлин и отново затвори очи.

В продължение на няколко минути Мегън помълча мрачно, сетне каза:

– Все още не си отговорил на въпроса ми.

– Може би защото разговорите с теб са твърде вбесяващи, за да имам нерви да издържа докрай. – Когато тя не каза нищо, Девлин отвори очи и видя, че се е загледала унило през прозореца. – Проклятие! – изруга той. – Какво, по дяволите, смяташ, че съм му казал? Признах му, че си бременна от мен. Слава богу, баща ти е от хората, които твърдо вярват, че детето трябва да бъде с двамата си родители – с двамата си *истински* родители – така че прие охотно предложението ми за брак. Естествено, той би предпочел първо да се състои сватбата, но разбира, че понякога се случва и обратното.

– Необходимо ли беше да му казваш за бебето?

– Ти бе тази, която смяташе, че бебето няма значение, че баща ти просто ще ти намери друг съпруг. Е, сбърка, Мегън. Той предпочита да се омъжиш за бащата на своето дете. Да, необходимо беше да му кажа за бебето, защото трябваше да хвърля светлина върху причината за прибраната ни сватба.

– Но това не обяснява защо татко беше толкова *щастлив* – измърмори Мегън.

Девлин сви рамене.

– За разлика от някои хора, чиито имена ще се въздържа да спомена, ескуайърът ме харесва. Той не е недоволен от избора ти.

– Не съм те избрала аз.

– Струва ми се, че той не смята така – предвид на положението ти.

Тя не отвърна нищо, но се втренчи в него с толкова ненавист, че Девлин предпочете да затвори очи, за да избегне погледа ѝ. Мегън отново потъна в мрачното си настроение.

Не *така* си бе представяла своята сватба. О, да, мъжът на нейните мечти седеше срещу нея – най-красивият мъж, когото бе срещала

някага. Дотук всичко беше наред, дори надминаваше представите ѝ. Освен това той бе твърдо решен да се ожени за нея. Това също беше хубаво. Тогава защо бе нещастна, вместо да ликува?

Защото той не ме обича.

А има ли в теб нещо, достойно за любов? Особено напоследък?

Пак ли заставах на негова страна?

Да не би да отричаш, че откакто той се появи, се държиш като най-проклетата кучка?

Възможно е, но той сам ме предизвиква да се държа така. Нали не си забравила всички онези случаи, в които ме е обиждал, наранявал или по друг начин ме е карал да побеснея от яд? И не само това. Трябва ли да съм доволна, задето Девлин се жени за мен по принуда?

Не чух самият той да се е оплакал от това, докато ти не се нахвърли върху него с ожесточените си обвинения. Не вярвах, че ще направиш подобно нещо.

Нямаше, ако знаех, че разбивам само собствения си живот. Но не искам да нося отговорност за разбиването и на неговия.

Не мислиш ли, че той би изглеждал малко по-ядосан, ако смяташе, че разбиваш живота му?

Да, това би трябвало да бъде нормалната му реакция, нали? Но кога Девлин се е държал нормално?

Напоследък ти също не се държиш нормално. Дори не искаш да си признаеш, че всъщност получаваш точно това, за което копнееше – него.

Мегън изсумтя на глас без да съзнава, затова се изненада защо Девлин изведнъж рязко отвори очи и я погледна с вдигнати вежди.

– Какво? – сърдито попита тя. – Нямах ли си друга работа, ами си ме зяпнал?

Непредизвиканата атака кой знае защо го развесели.

– Опитвах се да поспя, но ти, изглежда си твърдо решена да ми попречиш. Да не би да ти е скучно, Мегън?

– Разбира се, че не. Водя много интересен разговор със себе си.

– Няма нужда да бъдеш саркастична.

– Не съм. Всъщност, трябва да те предупредя, че скоро ще се сдобиеш със съпруга, която често си говори сама. Още не е късно да промениш решението си и да ме върнеш у дома.

– И да пропусна единствения си шанс да се издигна в обществото?

Мегън се намръщи, защото внезапният гняв в гласа му ѝ причини остра, почти физическа болка. Но изражението на Девлин остана

непроменено. Очите му отново се затвориха, но тя предпочете да не протестира, стресната от гнева му.

Вътре в себе си обаче, Мегън изстена отчаяно:

Не може ли този човек поне веднъж да реагира така, както се очаква от него? Показвам му, че може би съм луда, за да му предоставя прекрасната възможност да се измъкне от този нежелан брак, а той изпада в ярост.

Този път не очаквай да ти отговоря. Аз съм не по-малко изумена от теб.

28

Прекараха последния ден от безоблачния си живот на неженени хора в крайграничното английско градче Карлайл. На следващата сутрин Девлин – в един от редките случаи, в които благоволи да проговори на Мегън – каза, че до обяд вече ще бъдат женени, защото се знаеше, че Гретна Грийн се намира съвсем близо до границата. Мегън понечи да изрази съмнение дали техният кочияш от Съмърсет ще намери пътя до селцето, защото вече на два пъти се бяха губили, но в крайна сметка реши да си държи устата затворена.

Сега, когато фаталният момент бе толкова близо, тя се чувстваше още по-подтисната и нямаше настроение да спори. Нещо повече, боеше се, че това настроение не само няма да отmine, но и ще се влоши. Защото то не бе предизвикано само от предсватбената треска, обземаща неизменно всички младоженци, макар че определено се дължеше и на нея. През последните няколко дни Мегън бе прекарала значителна част от времето си в размишления за ужасяващата власт, която Девлин щеше да има над живота ѝ след сватбата. С всеки друг мъж това нямаше да е такъв проблем, но с него... Та той дори не я харесваше. И щеше да превърне живота ѝ в истински ад.

– Няма да плачеш, нали?

Тя вдигна поглед, за да види, че тези негови изумителни тюркоазени очи са вперени настойчиво в нея. Откога ли я гледаше така?

– Естествено, че не.

– Стори ми се, че си на път да го направиш.

– Казах ти, че няма – упорито повтори Мегън. Но долната ѝ устна трепереше.

– Наистина ли мисълта да се омъжиш да мен ти се струва толкова ужасна, Мегън? – тихо попита Девлин.

– Да! – извика тя и избухна в сълзи, скривайки лицето си в шепи.

По тази причина не успя да види нараненото му изражение, нито твърдата решителност, която смени болката, изписана първоначално на лицето му. Едва когато плачът ѝ утихна до подсмърчане, до ушите ѝ достигна:

– Не знам защо си се разцивила толкова. Мога да те уверя, че бракът ни ще бъде чисто формален.

Мегън изненадано вдигна глава и го погледна.

– Какво означава това?

– Означава, че когато правихме любов, останах също толкова неудовлетворен, колкото и ти, така че няма да повтаряме тази грешка.

Тя се вцепени, а по лицето ѝ плъзна червенина. Значи можеше да прибави в списъка с възражения срещу него и това, че вече не я желаше.

– Това ме устройва напълно.

– Така и предполагам.

Преди който и да било от двамата им да успее да добави нещо, файтонът внезапно подскочи и те за малко не отхвъркнаха от местата си. Сетне кочияшът изкрещя уплашено и файтонът започна да се спуска стремглаво по някакъв наклон.

– Какво, по дяволите... – започна Девлин, но завърши с вик: – Лягай долу!

– Къде долу?

– На пода!

– Не ставай глух...

Той не я остави да довърши. Протегна ръка, сграбчи я и я свали на пода, след което се присъедини към нея, или по-точно – върху нея. Всичко се бе развило толкова светкавично, че Мегън млъкна слисано. Но лудешкото спускане ставаше все по-стремително, докато внезапно файтонът не се килна рязко на една страна. Девлин политна встрани и се стовари тежко върху дървената част на седалката. Мегън го последва, преметна се през него и се приземи далеч по-леко върху възглавниците на същата седалка, блъскайки главата си в страничната стена на файтона. Той постепенно намали скоростта си и накрая спря.

– Добре ли си, Мегън?

Не беше съвсем сигурна. Трябваша ѝ няколко секунди, за да оправи заплетената си пола и да се надигне, после още няколко – за да установи, че ѝ няма нищо, освен дето е загубила шапката си.

– Мисля, че да – отговори тя. – А ти? Това, което изпращя твоята глава ли беше?

– Много смешно – изсумтя Девлин и също се изправи. – Струва ми се, че беше едно от колелетата. Не мърдай оттук. Ще отида да проверя.

Файтонът почти се беше преобърнал. Когато Девлин понечи да отвори вратата откъм наклонената му страна, тя заора в земята, оставяйки отвор от тридесетина сантиметра, през който мъж с неговите размери не можеше да се промъкне. Другата врата в момента се намираще почти над главите им и за да излезе, Девлин трябваше да я блъсне рязко и да се вдигне на ръце, за да изпълзи през нея. Но той се справи с лекота. За

разлика от него, Мегън изпита доста по-сериозни затруднения при опита си да подаде глава през отворената врата, за да види какво става. Не беше достатъчно висока и ако застанеше права, не стигаше до отвора, затова се наложи да се вдигне на мускулите на ръцете си, за да надзърне навън.

Файтонът беше спрял в дълбока канавка встрани от пътя, който се спускаше по малък хълм. Явно стремителното слизане надолу се дължеше на наклона на хълма, но той съвсем не беше чак толкова стръмен, че да обясни главоломната скорост на файтона. Мегън погледна по-нагоре и видя, че на върха на хълма лъщи нещо. Тъкмо там се бяха спрели Девлин и кочияшът и оживено разговаряха, клатейки глави.

Тя се огледа наоколо. Слава богу, поне конете бяха добре. Цезар дори не беше излязъл от пътя, благодарение на това, че въжето, с което бе завързан, беше достатъчно дълго, за да не бъде повлечен в канавката заедно с файтона. В същия миг Мегън забеляза, че нагоре по хълма препускат трима мъже и въздъхна облекчено. Идваше помощ.

Ръцете ѝ не издържаха повече и тя се свлече отново в долния край на наклонения файтон. До слуха ѝ достигна тропотът на притеклите се на помощ ездачи, придружен с грубоват говор със силен акцент. Значи бяха шотландци. Изобщо не бе разбрала кога са пресекли границата.

Всеки момент Девлин трябваше вече да се върне и да я измъкне отук. Но минаха още няколко минути и Мегън започна да губи търпение. Отворът при долната врата може и да бе малък за Девлин, но за нея беше напълно достатъчен. Тя се промъкна през него и скочи на земята. Трябваше ѝ обаче известно време, за да изпълзи от канавката с тези тежки поли, които непрекъснато я спъваха.

– Свинска мас? – казваше в този момент мъжки глас над главата ѝ. После се чу смях. – Представяш ли си, Гилиън?

– Някой фермер не е внимавал, като я е карал към пазара, няма съмнение. Не си ли съгласен, Локлан?

– О, да, така е станало, със сигурност. Но може и да са били рийвъри. Някои от тези момчета са достатъчно дръзки, та да залагат капани за заблудени пътници даже и денем.

– Рийвъри? – Това беше гласът на кочияша.

В тона на мъжа, който обясни непознатата дума, имаше развеселени нотки.

– Бандити, човече. От кой край идваш, та не си чувал за шотландските рийвъри? Това е едно приятно занимание, с което се различат даже някои от земевладелците, както дребни, така и едри. Само че

обикновено се практикува нощем.

Отново се чу смях и Мегън се намръщи. Шотландският хумор определено ѝ убягваше, но слава богу, тя нямаше да остане в тази страна толкова дълго, че да се налага да свиква със странностите на населението ѝ.

– Да не би тогава това да ти мирише на капан, Локлан?

– Мътните да те вземат, Раналд, не бързай толкова. Като ми замирише на капан, ще ти кажа. Сега трябва да помогнем на тези господа.

– Няма нужда – обади се Девлин точно в мига, когато Мегън най-после се изкатери до пътя и се зае да изтупва праха от ръцете си.

Беше се озовала зад всички и все още никой не я забелязваше. Шотландците не бяха слезли от конете си. Единственото, което се виждаше от тях, бяха невероятно широките им, облечени в черно гърбове. Девлин, от своя страна, или поне лицето му – останалата част от него беше скрита от конете – изглеждаше някак прекалено мрачен и сериозен. Но това, според Мегън, въобще не правеше отказа му да се възползва от предложената помощ по-малко обясним.

– И защо не? – попита тя, с което привлече погледа му и накара тримата ездаци рязко да обърнат конете си към нея.

– Проклятие, не можеш ли поне веднъж да направиш това, което ти се казва, Мегън? – изръмжа Девлин, като разбута конете и пристъпи заплашително към нея.

В гласа му имаше толкова ярост, че Мегън се ококори изненадано.

– Очевидно не – решително отвърна тя.

– Тогава се опитай да го сториш сега и се върни веднага във файтона – изсъска той толкова тихо, че да го чуе само Мегън.

– След като току-що едва успях да се измъкна от него, и то не благодарение на теб?

– Мегън...

– Не – прекъсна го тя. – Както обикновено, ти въобще не разсъждаваш, файтонът трябва да бъде изправен, нали? Нима очакваш през това време аз да стоя вътре и да се оставя да ме лашкат насам-натам?

– Очаквам да направиш това, което ти казвам.

– Хм, още не сме женени, Девлин Джефрис, така че можеш да си запазиш заповедническия...

– Ох, какви сладки слова. Значи още не си ничия съпруга, скъпа?

Въпросът долетя в мига, в който единият от конете пристъпи напред, и то толкова бързо и ловко, че Девлин бе избутан настрана и животното застана между него и Мегън, разделяйки ги напълно един от друг.

Мегън вдигна поглед. В същия момент един истински гигант скочи от седлото право пред нея, светкавично хвана ръката ѝ, наведе се и лекичко я докосна с устни. Тя понечи да издърпа ръката си и да му се скара, но когато той се изправи, думите замряха в гърлото ѝ. Беше зашеметена от огромния му ръст и от смайващо красивата му външност.

Мъжът имаше светлозелени очи и тъмнокестенява коса, която на слънчевите лъчи имаше червеникав оттенък. Добре скроеният морско-син жакет прилепваше изрядно към раменете му, които бяха около два пъти по-широки от нейните собствени, и въпреки това по тях като че ли нямаше и грам тлъстина, а само здрави, силни мускули. Краката му, дълги и мощни като дървесни дънери, бяха обути в бежови панталони и високи до коленете ботуши за езда. Около шията му бе завързано старомодно копринено шалче с богато надиплена дантела. Беше вторият по хубост мъж от всички, които Мегън бе срещала през живота си, и на това отгоре се вираше в нея като омагьосан.

– Гръм и мъл... Такова огнено великолепие, че и придружено с ангелско лице! – възкликна мъжът. Погледът му поглъщаше жадно всеки сантиметър от косата и лицето ѝ.

Мегън несъзнателно вдигна ръка, за да оправи несъществуващата си шапка. Испита смущение, но приятно смущение. Този мъж беше необичайно дързък, но очевидно я намираще за привлекателна, *включително и червената ѝ коса*. Тя почувства неудържим порив да се обърне към Девлин и да извика: „Чу ли това? Огнено великолепие, ха!“, но съумя да го овладее.

– Локлан Макдуъл, на вашите услуги – представи се шотландецът.
– Мога ли да ви предложа да ви закарам до... Гретна Грийн навярно?

– Ами, да... искам да кажа, точно натам пътуваме.

Той се усмихна широко и закачливо.

– Казват, че много двойки така и не стигат до Гретна Грийн, защото пътуването до там отнема повече време, отколкото някога въобще са прекарвали заедно, поради което още преди да са преминали границата, те вече не могат да се понасят един друг. Мога ли да се надявам, че и вашият случай е такъв, скъпа?

Беше дяволски проникателен, но Мегън нямаше намерение да споделя мъките си с напълно непознат човек.

– Не можете. И бих ви била признателна, ако...

– Замириса ли ти вече на капан, Локлан? – извика единият от шотландците.

– Не *още*, Гилиън – отвърна Локлан с очевидно раздражение. – Не

виждаш ли, че съм зает с ухажване на една дама?

Мегън зяпна, но преди да успее да каже каквото и да било, Гилиън се обади отново:

– Не, оттук не ми се вижда да е така.

При което Локлан падна на коляно пред нея.

– А сега?

– О, да, сега наистина виждам. Много ли ще се бавиш?

– Колкото е необхо...

– Изобщо няма да се бави – намеси се Девлин, като заобиколи коня и застана до Локлан.

Шотландецът въздъхна, но пренебрегна присъствието му и продължи да гледа Мегън втренчено, сякаш не бе в състояние да откъсне очи от нея. Тя се смути още повече, но не можеше да отрече, че е поласкана.

– Моля ви станете, господин Макдуъл.

– Не мога, не и преди да ти кажа, че ти открадна сърцето ми, скъпа.

– О, не съм искала.

Той ѝ се усмихна.

– Да, знам, че не си виновна, но ето, то е тук, в твоите ръце. Така че ще трябва да чуеш моето обяснение в любов, а то ще бъде толкова пламенно, че после със сигурност ще ми дадеш отговора, който се надявам да получа.

Този човек беше невероятен. Мегън не можа да съдържи усмивката си.

– Нима?

– Да, убеден съм. Ами че виж само какъв избор имаш, скъпа: един задръстен англичанин или един гиздав шотландец, който ще ти донесе смях и радост и с когото никога няма да скучаеш.

Мегън се засмя.

– Не може сериозно да ми предлагате брак.

– Напротив – увери я Локлан. – Нали си дошла тук, за да се омъжиш?

– Е, да, но...

– Омъжи се за мен. Кълна се, че няма да съжаляваш.

Тя нямаше желание да наскърбява този очарователен мъж, но се налагаше.

– Аз...

– Този абсурд продължи прекалено дълго – решително се намеси Девлин. – Дамата ще се омъжи за мен, господин Макдуъл, и то с благословията на баща си.

Локлан бавно се изправи на крака. Девлин беше висок, но шотландецът бе с около десет сантиметра по-висок и много по-як. Вероятно смяташе, че исполинската му фигура ще сплаши Девлин. И би трябвало, но Девлин не даваше никакви признаци на уплаха.

– Внимавай, когато разговаряш с лорд Макдуъл, англичанино. Нека чуем какво ще каже дамата.

Мегън скочи между двама им преди Девлин да е отговорил вместо нея.

– Той е прав, господин Макдуъл. Ние с него сключихме нещо като сделка, от която не мога да се отметна.

– А обичаш ли го?

– Това, сър, не е ваша работа – високомерно заяви тя.

Локлан се засмя от все сърце.

– Вече е моя работа, скъпа, защото аз искам да е така. Ще ти кажа как тълкувам твоя отговор: трябва ти малко време, за да размислиш над предложението ми. И аз ще ти дам това време.

Мегън се намръщи.

– Простете, не ви разбрах.

– Не, несъмнено ти ще трябва да ми простиш, защото ще те отвлека. *Сега*, Гилиън!

Мегън онемя от възмущение и ярост. Тези хора бяха крадци, разбойници. Шотландски рийвъри, както сами се назоваваха. Това, което се случи след последните шокиращи думи на Локлан Макдуъл, го доказваше извън всякакво съмнение: мъжете извадиха пистолети и наредиха на Девлин да им предаде портфейла си.

Но Локлан изненада съучастниците си.

– Зарежете останалото – заповяда той, като метна упорито съпротивляващата се Мегън на коня си. – Аз намерих своето съкровище. Днес не се нуждая от нищо друго.

– Ами коня? – запротестира онзи, когото наричаха Гилиън. – Това животното може да ни донесе цяло състояние.

Локлан огледа изпитателно Цезар, но накрая се засмя.

– Оставете го. Днес съм в щедро настроение. Но разпръснете пясък на пътя, Раналд. Не искам и други карети да попаднат в капана ми, след като няма да съм тук, за да ги ограбя.

Девлин бе очаквал всичко това, беше се опитал да предпази Мегън от надвисналата беда още преди бандитите да разкрият истинските си намерения. Но тя не го бе послушала, бе дошла да спори с него, а сетне вече беше твърде късно, вече бе възбудила апетитите на разбойническия главатар. Лорд Макдуъл, как не! Титлата несъмнено беше чиста измислица, но това нямаше значение. Мегън беше отвлечена. Девлин и кочияшът бяха завързани здраво през ръцете и краката и бяха търкулнати в канавката.

С единствената съпротива, която оказа на разбойниците, стоварвайки юмука си в лицето на младия Гилиън, Девлин не успя да си изпроси куршум, слава богу, но получи от Раналд здрав удар по тила с дръжката на пистолета му. Явно имаше корава глава, защото ударът само го зашемети, вместо да го прати в безсъзнание, както се опасяваше Мегън, и силните му ругатни и клетви за отмъщение продължиха да достигат до ушите на разбойниците дълго след като се беше изгубил от поглед. Но това също нямаше значение, защото шансовете на Девлин да се отвърже от въздетата и да ги последва не бяха по-големи от шансовете на Мегън да се освободи от ръцете на Локлан, сключени здраво около кръста ѝ.

Наистина беше разярена. Отвлечането несъмнено бе ново и непознатото изживяване, но тя спокойно можеше да мине и без него. В него

нямаше нищо романтично или вълнуващо. Стремителната езда без път и пътека през неравния терен скоро се превърна в истинско мъчение, още повече, че Мегън категорично отказваше да се облегне на гърдите на своя похитител и седеше пред него в доста вдървена и неудобна поза. При всеки по-рязък завой стегнатата му хватка я оставяше без дъх – проклетият шотландец явно не си знаеше силата, – но тя мълчеше, решена да съхрани гнева си, за да му го стовари наведнъж, когато слезеха от конете... ако това изобщо станеше.

След залез слънце ѝ стана дяволски студено. Конете вече едва кретаха, омаломощени от лудата скорост, с която бяха препускали цял следобед. Мегън тъкмо започваше да се чуди дали шотландците не са намислили да уморят клетите животни до смърт, когато те най-после спряха край един малък поток и слязоха от седлата. За кратко време разбойниците запалиха огън, измъкнаха от дисагите си храна и разстлаха на земята одеяла. Лагер. Наистина, бяха решили да спят. На открито!

Макдуъл свали Мегън от коня и тя изстена от свирепата болка, пронизала скованите ѝ стави. Но макар че едва се държеше на краката си, тя мигновено отблъсна ръцете му. Локлан очевидно се развесели и дори се засмя. Мегън отстъпи крачка назад, за да му даде възможност да види по-добре сърдитото ѝ изражение.

- Това няма да ти се размине безнаказано – заяви тя.
- Вече ми се размина – отвърна безгрижно той.
- И къде ме водиш?
- У дома.

Това кратко обяснение ѝ каза много неща, затова Мегън смени тактиката.

- Няма да отида „у дома“, където и да се намира това.
- Ти все още не схващаш – недоволно каза Локлан. – Аз ти правя услуга, като ти предоставям шанс да помислиш малко повече върху избора си на съпруг.
- Единственото, което правиш, е да ми дадеш да разбера, че предпочитам един недодялан англичанин, който между другото въобще не е задръстен, пред един недодялан шотландец.

Той цъкна с език.

- Да разбирам ли, че си ми сърдита?
- Точно така.
- А не би трябвало, скъпа. Как би могла да направиш правилния избор, без да си ме опознала по-добре? – Мегън го гледаше като онемяла, затова Локлан побърза да добави: – Не се тревожи, скъпа. Нищо лошо

няма да ти се случи, кълна се.

– Лошото вече се случи – цялото тяло ме боли. Вие, шотландците, винаги ли съсипвате конете си така?

Новата посока на гнева ѝ го накара да се усмихне.

– Това са яки и издръжливи животни, не като вашите тлъсти английски коне. Наистина съжалявам, че ездата ти е причинила болка, но се налагаше да бързаме.

– Сериозно ли се страхуваш, че някой ще те преследва?

– Заради теб, скъпа – о, да, той ще дойде. Или поне ще се опита да те намери. Нито един нормален мъж не би се отказал от теб без бой. Но ти обещавам, че няма да му излезе късметът. Няма шотландец, който би могъл да ме открие, ако не искам да бъда открит, камо ли англичанин.

Мегън имаше чувството, че ще рухне на земята и ще се разплаче. Ако не бяха тези проклетите разбойници, сега щеше вече да е омъжена. Вярно, това нямаше да промени нищо, защото Девлин категорично бе заявил, че бракът им ще бъде само формален. И все пак тя не можеше да не се омъжи, след като вече беше бременна.

В това време Локлан се зае да разстила едно одеяло и за нея. Двамата му другари, които между впрочем не бяха нито толкова грамадни, нито толкова добре сложени, мърмореха на висок глас за това, че не са откъмнали Цезар. Недоволството им очевидно бе предназначено за Локлан, но той не им обърна внимание. Вместо това се поклони кавалерски и подаде ръка на Мегън, за да ѝ помогне да седне. Мегън обаче пренебрегна любезно предложената ѝ помощ и се отпусна тромаво върху одеялото сама.

– Ти си само един обикновен крадец, нали? – смело попита тя, когато видя, че разбойникът се кани да седне до нея.

За миг той се спря, но веднага след това избухна в толкова силен смях, че залитна и падна на колене пред нея.

– Обикновен? Съвсем не, скъпа. Ние, Макдуъл, сме потомствени рийвъри. Кой съм аз, че да осквернявам паметта на предците си, като позоря този достоен занаят?

Отговорът му предизвика весели възгласи и подсвирквания от страна на двамата му приятели и свиреп поглед от страна на Мегън. Но Локлан отново ѝ се усмихваше закачливо.

– Наистина ли не намираш нищо нередно в това да крадеш? – попита тя с искрен интерес.

– О, не съм казал подобно нещо. Но сигурно знаеш, че шотландците и англичаните от векове умират от удоволствие да се ограбват

взаимно. Аз просто се придържам към традицията.

– Искаш да кажеш, че нападаш единствено англичани? – възкликна Мегън, възмутена от името на всички свои сънародници.

Той сви рамене с безразличие.

– Ще стигнем у дома чак утре следобед, така че сама виждаш колко далеч съм принуден да ходя, за да съм сигурен, че джобовете, които изпразвам, са само английски.

– Колко патриотично – жлъчно каза тя. – По вашия край няма ли англичани?

– Срещат се. Но не можеш ли да разбереш какъв е проблемът? Във вътрешността на страната би ми се налагало да спирам всяка карета и да питам: „Ти англичанин ли си, човече, или си шотландец?“. Но един шотландец не обича да го занимават с глупости и никак не би останал очарован, ако му задам подобен въпрос. Затова ми е много по-лесно да отида там, където мога да съм сигурен, че ще се натъкна предимно на англичани, а това означава близо до границата.

– За мое нещастие.

– Не, не говори така, скъпа. Нормално е да си разстроена. Самият аз също съм объркан и изумен от чувствата, които ме караш да изпитвам. Но не си мисли, че имам навика да крада гиздави девойки. Ти си първата.

– Каква съм късметлийка.

Саркастичната ѝ забележка го накара да се разсмее отново.

– Не, късметлията съм аз. Не можеш да си представиш от колко време търся жена като теб.

Едва ли от много, помисли си Мегън, защото Локлан изглеждаше на не повече от двадесет и пет години. Но на глас каза само:

– Това все още не означава, че си късметлия, Макдуъл, защото аз вече съм сгодена.

Думите ѝ изобщо не го смутиха.

– Не е възможно наистина да искаш онзи намусен английски мухльо – заяви той напълно убедено.

– Напротив, възможно е.

– Но ти не го обичаш – настоя Локлан със същата убеденост. – Това се вижда и от сто...

– Разбира се, че го обичам, и то много. Дори ще му родя дете.

Той се усмихна шеговито.

– Хубаво е, че искаш да имаш деца.

– Ти не ме разбра – каза Мегън. – Не става въпрос за бъдещи

намерения, а за свършен факт.

За нейна собствена изненада, не изпита никакво притеснение от признанието си. А и слияното изражение на разбойника беше достойна отплата за всички неудобства, които бе изпитала по време на препускането през шотландските пущинаци. Само че Мегън не успя да му се порадва достатъчно, защото Локлан внезапно избухна в гръмогласен смях и тя разбра, че не ѝ е повярвал.

И сега какво?

Откъде да знам, по дяволите? Стори ми се, че думите ти прозвучаха много убедително.

Тогавя защо той не ми повярва?

Може би защото не иска да ти повярва.

Хубавя работа! А защо тогавя преди малко не повярва и на лъжите ми?

Какви лъжи?

Не е смешно.

Мегън несъзнателно се намръщи. Локлан забеляза това и реши, че недоволството ѝ се отнася до него – което щеше да е истина, ако вниманието ѝ не се бе отклонило от заблудения ѝ вътрешен глас.

– Съжялявам, скъпа, но вероятно разбираш колко нелепо звучи една изискана млада дама като теб да очаква дете преди да се е омъжила, особено пък от мъж, когото дори не харесва. – Изведнъж усмивката му се стопи и на лицето му се изписа мрачна подозрителност. – Освен ако той не...

Мегън разбра накъде бие и не му даде възможност да довърши.

– Не е. Как можа изобщо да ти хрумне подобно нещо!

– Ох, почакай, няма нужда да се ядосваш – каза той с известно смущение.

– Да се ядосвам? Тепърва? Аз съм ядосана още от сутринта, глупако. Ти нямаше никакво право да ме отвличаш от моя годеник. Днес щях да се омъжвам!

Сега вече Локлан наистина се смути, защото му се стори, че Мегън всеки миг ще се разплаче, а женските сълзи му действаха зле.

– Все още можеш да го направиш. Сигурен съм, че наоколо ще се намери някоя църква.

– Няма да се омъжа за теб! Настоявам незабавно да ме върнеш там, откъдето ме отвлече!

– Май ухажването не върви добре, а, Локлан? – подвижна Гилиън със сериозна физиономия, макар да бе повече от очевидно, че едва

сдържа смеха си.

– Ако ме беше попитал, можех да те предупредя, че отвлечените булки са жива напаст – допълни Раналд.

Гневният поглед, който им отправи Мегън, както и не по-малко гневното изражение на Локлан принудиха двамата разбойници бързо да им обърнат гръб и да се доближат до огъня. Локлан отново се опита да ѝ се усмихне, но на нея вече ѝ беше дошло до гуша.

– Чарът е хубаво нещо, но в момента е напълно неуместен – рязко каза тя. – Виж, убедена съм, че ти си чудесен човек. Ако зарежеш грабежите, от теб може даже да излезе добър съпруг за някое хубаво момиче. Но това момиче няма да съм аз.

– Защо не поспиш една нощ, преди да вземеш решение? – попита той, сякаш краткото ѝ слово му бе прозвучало напълно несериозно.

– Защо вместо това не ме отведеш обратно?

– Имай милост, девойче. Конете не биха издържали на такова натоварване, дори да имах намерение да те пусна толкова скоро.

– Толкова скоро ли? И колко време трябва да мине, за да схванеш, че ти говоря съвсем сериозно?

Този път Локлан все пак се усмихна.

– След като току-що призна, че от мен ще излезе добър съпруг, нищо че съм рийвър?

– Ти си непоправим – раздражено въздъхна Мегън. – А също и напълно непоносим. А аз си мислех, че Девлин е твърдоглав – измърмори тя на себе си.

– Моля?

– Не желая повече да разговарям с теб, така че млъквай.

– Тогави ми позволи да те нахраня и...

– Нито пък ще ям от твоята храна.

– Ох, скъпа, не мога да те оставя да умреш от глад – решително заяви Локлан.

Мегън го изгледа с присвити очи, които недвусмислено му казваха да зареже всякакво намерение да я накара да яде насила.

– Само се опитай да ми попречиш и ще видиш.

– Бога ми, ама ти си била страшен инат – възкликна той също с известно раздражение. Но после добави с въздишка: – Много добре, но ми кажи като огладнееш.

Тя изсумтя и легна върху одеялото с гръб към него. Но усети, че крайниците ѝ треперят от слабост и изтощение и мигновено съжали за глупавото си избухване. По дяволите, по дяволите, по дяволите! За

всичко бе виновен Девлин. Беше сигурна, че трябва само да се съсредоточи малко, за да намери начин да стовари върху него вината за своето злощастие, или поне за това, че не идваше да я спаси. Какво като краката и ръцете му бяха завързани? Би трябвало да прояви малко изобретателност, за да се освободи и да я последва.

Не е ли по-добре да помислиш дали не можеш да се измъкнеш сама?

Как?

Твоите ръце и крака не са завързани. Когато всички заспят, можеш просто да си тръгнеш.

Да не би да си останала с погрешното впечатление, че имам представа къде се намирам? Нямам никаква представа. Бих могла да се лутам наоколо дни наред и наистина да умра от глад.

Но би могла и да намериш помощ още зад първия ъгъл.

Какъв ъгъл? Ако не си забелязала, наоколо е пълна пустош.

Няма ли поне да опитаиш?

Естествено, че ще опитам. Ако чакам Девлин да дойде да ме спаси, ще си остана завинаги в Шотландия. Но ако се загубя и умра от глад, вината ще е твоя.

Не бях аз тази, която току-що отказа да яде, въпреки че стомахът ѝ стържеше от глад.

Беше въпрос на принципи.

Какво общо имат принципите с плановете за бягство?

– Макдуъл, гладна съм.

30

– Спиш ли, девойче?

– Какво значение има? – изръмжа Мегън, без да се обръща към легналия точно зад гърба ѝ Локлан.

Той трябваше да спи. Струваше ѝ се, че вече са изминали часове, откакто търпеливо бе зачакала разбойниците да заспят. Другите двама мъже отдавна бяха захъркали, но Локлан лежеше подозрително тихо, а Мегън не искаше да рискува, когато ставаше въпрос за свободата ѝ. Беше твърдо решена да чака, докато не се увери с абсолютна сигурност, че и той е заспал. Затова въпросът му, който ѝ показва, че е все още напълно буден, я разяри.

– Мислех си...

– Това е един твой много лош навик, Макдуъл – срязва го тя сухо. – Трябва да се откажеш от него.

– А *ти* имаш лошия навик да правиш всичко възможно, за да изкараш човек от кожата му.

– И успявам ли?

Бандитът замълча за момент, изкушавайки Мегън да се обърне и да го погледне, но тя устоя на изкушението. И тогава иззад гърба ѝ долетя тихият му смях. Нима имаше нещо, което този мъж да *не* намира за забавно? Беше същия като Девлин – не само че никога не се обиждаше, ами и винаги бе във вбесяващо добро настроение. Почти бе невъзможно да се сърдиш на човек, който постоянно се усмихва или се смее. Почти.

– Хрумна ми, девойче, че може би не смяташ желанието ми да се ожена за теб за искрено.

– Напротив. Още щом ме тръшна върху коня си проумях, че си напълно искрен.

– Не съм те тръснал – възпротиви се той.

– Задните ми части не са съгласни с теб. – Продължително мълчание. И после:

– С удоволствие бих направил масаж на...

– Не... си... го... и... помисляй!

Нов изблик на смях. Мегън стисна зъби.

– Много добре, но да знаеш, че не бих го предложил на всяка жена.

– Да не би това да означава, че представлявам нещо по-особено за теб? – изсумтя тя. – След като се познаваме едва от няколко часа?

– Няколко секунди ми бяха напълно достатъчни. Предупредих те – ти открадна сърцето ми.

По-добре побързай да насочиш разговора в друга посока. Подобни думи като нищо ще ти завъртят главата.

Главата ми не е колело, че да се върти. И не се меси там, където не ти е работа.

– Не вярвам в любовта от пръв поглед, Макдуъл. – Това беше лъжа, защото случаят с Тифани доказваше, че такава любов е напълно възможна. – Виж, похотливостта...

– Думите ти ме обиждат, скъпа.

– Време беше.

Локлан избухна в смях.

– Иска ми се да можеш да осъзнаеш колко добре ще се разбираме, когато гневът ти поутихне.

– Кой казва, че съм разгневена? Не съм. Винаги съм си такава начумерена. Това е защото съм отвратително разглезена. Питай Девлин... Е, всъщност е малко късно да го попиташ, но той би потвърдил думите ми. Той даже ме нарича „зверче“.

– О, нищо чудно тогава, че не го харесваш – отвърна Локлан с тон, който казваше: „Това и очаквах от него.“

– *Вече* ти обясних – отчаяно възкликна Мегън, като се извърна към него в желанието си да му даде веднъж завинаги да се разбере. – Аз обичам...

В същия миг устните му се впиха в нейните. Беше забравила колко отблизо идваше гласът му, но разбойникът явно само бе изчакавал подходящия момент, за да я предизвика да се обърне с лице към него и да я целуне.

За момент Мегън изпадна в шок. Не защото се бе осмелил да я целува – от един проклет крадец можеше да се очаква всичко, – а защото беше толкова хубаво, почти колкото... не, не *толкова* хубаво. Не изпитваше онази тръпнеща, възбуждаща наслада, която чувстваше при целувките на Девлин. Кое то не означава, че не изпитваше нищо. Просто усещането не бе тъй прекрасно и опияняващо.

– Престани, Макдуъл – каза тя, като отблъсна шотландеца.

Той ѝ се усмихна без капка разкаяние.

– Не можеш да отречеш, че ти хареса.

– Мога... но няма да го направя – чистосърдечно призна Мегън. – Това обаче няма никакво значение. Да не би да си забравил, че нося в утробата си дете от друг?

– Помня, че го каза, но може би ти си забравила, че аз не ти повярвах. Признай си, скъпа, че си невинна като всички останали девойки.

– Наивна – може, но вече не съм невинна – упорито настоя Мегън. – Виж, знам, че има мъже, които биха се оженили за мен въпреки моето положение, но се съмнявам, че ти спадаш към тази категория. Така че се откажи, Макдуъл. Бременността ми не е нещо, което ще изчезне след ден-два. Напротив, ще става все по-отблъскващо... забележима.

– Забележима – да, но не и отблъскваща, зверче.

При звука на този тъй добре познат глас от устните на Мегън се отрони тихо възклицание. Локлан, от своя страна, изруга доста неприлично. Сетне скочи на крака с пъргавина, която за огромните му размери беше направо изумителна. Мегън също се изправи, макар и по-бавно, но и двамата претърпяха неуспех в опитите си да съзрат Девлин. С изключение на бледата светлина на загасващия огън, наоколо цареше пълен мрак, в който смътно се различаваха само черните сенки на близкия храсталак.

– Ако очакваш покана да се присъединиш към нас, човече, няма да я получиш – каза Локлан. – Не бих казал, че се радвам на появата ти.

– Колко жалко – отговори Девлин. – А пък аз бях сигурен, че ме очакваш с нетърпение.

Мегън и шотландецът се извърнаха едновременно и го видяха да се приближава бавно откъм сенките – не от юг, както можеше да се предположи, а от север. Мегън впери поглед в него с разтуптяно сърце, примряла от радост. Наистина беше дошъл да я освободи. Искаше й се да се втурне към него, да го прегърне, да го обсипе с целувки. Но хладният поглед, който й хвърли Девлин, я възпря.

Локлан беше заинтересуван не толкова от думите, колкото от пистолета, който англичанинът бе насочил към гърдите му.

– Не вярвам, че би направил грешката да си послужиш с тази играчка.

– А ти на мое място би ли я направил?

Макдуъл има наглостта да се ухили.

– Не, не съм толкова глупав.

– И аз не съм – каза Девлин, като се наведе към Раналд, за да вземе пистолета, който шотландецът бе поставил до главата си и да го хвърли надалеч. Сетне стори същото и с оръжието на Гилийн.

– Сигурен ли си в това, човече? – попита подигравателно Локлан. – Доколкото виждам, дошъл си сам.

Девлин сви рамене.

– Наложил се, защото нито един кон не може да издържи на темпото на Цезар.

– А, да, жребецът. Значи все пак сгреших, като го оставих.

– Нима се разкайваш за това, че си проявил щедрост?

– Именно.

Мегън беше чула достатъчно.

– Дали вие двамата няма да престанете с тези дрънканици? Студено ми е, гладна съм и бих искала да си легна в прилично легло, преди отново да направя опит да заспя.

– А пък аз си мислех, че пазя гърба ти от вятъра, скъпа.

– Това ли правеше? – попита тя саркастично. – Никога нямаше да се досетя.

Но негодникът *остана* невъзмутим.

– Тя каза, че я наричаш „зверче“ – обърна се той към Девлин. – Започвам да те разбирам. Естествено, това престава да има значение, когато човек я погледне – довърши Локлан с драматична въздишка.

Мегън изсумтя презрително, демонстрирайки пълното си пренебрежение към неговото остроумие. Девлин я погледна предупредително. Едва сега тя забеляза, че разговорът е разбудил Гилиън и Раналд и че те наблюдават Девлин с изражения, които нямаха нищо общо с безгрижието, проявявано от Локлан. Колко глупаво от нейна страна – да забрави, че се намира в опасност и че двамата с Девлин трябваше тепърва да намерят начин да се измъкнат от нея.

– Не бих убил човек заради това, че е изгубил ума си при вида на едно хубаво лице – каза Девлин.

– Радвам се да го чуя.

– Но заслужаваш да получиш една-две синини, задето се осмели да посегнеш на онова, което е мое.

Мегън не можа да повярва на ушите си. Не, сигурно не бе чула добре. Локлан обаче изобщо не се усъмни в слуха си и избухна в гръмогласен смях, отметнал глава назад. Гилиън и Раналд също се усмихнаха. Нима само на нея ѝ бе останал здрав разум?

– Девлин, всъщност ти нямаш никакво желание да правиш това – изтъкна Мегън със съвършено спокоен глас, или поне се надяваше да е такъв.

– Напротив, скъпа моя – отвърна той с решителност, която я накара да изохка наум. – Не мога да се сетя за нищо, което да бих имал по-голямо желание да направя в момента.

– Но...

– Знаеш ли как се стреля с pistolет?

Тя зяпна, слисана от внезапната промяна на темата и понечи да отвърне: „Разбира се“, но осъзна, че не му е сега времето да лъже само и само за да се изфука, затова каза:

– Не.

– Чудесно – изненадващо заяви Девлин и пхна pistolета в ръката ѝ, като постави показалеца ѝ върху спусъка и насочи дулото срещу другарите на Локлан. – Така вероятността да ги застреляш, ако дръзнат дори да трепнат, е много по-голяма, нали? И гледай *тях*, Мегън, не боя. Можеш ли да го направиш?

Мегън беше твърде разстроена, за да успее да каже каквото и да било, затова само кимна. Никога през живота ѝ не се бе случвало да държи pistolет, да стреля по човек, да има годеник, който след малко щеше да бъде повален на земята от един истински великан. Но да гледа публиката вместо боя? Всъщност, така бе по-добре, защото вероятно щеше да припадне, ако трябваше да гледа как пребиват Девлин. Но *как* всичко това щеше да им помогне да се измъкнат оттук?

При звука на първия удар Мегън потрепери. Въпреки съвета на Девлин и въпреки собственото си твърдо решение да не се обръща, тя хвърли бърз поглед към двамата съперници, сетне отново съсредоточи вниманието си към другите двама мъже, на които трябваше да не позволява да се намесват в боя. Но те не изглеждаха ни най-малко склонни да се намесват, седяха си кротко без дори да помръднат. Мегън се заслуша. Краткият поглед през рамо не ѝ беше достатъчен да види кой е удареният, но тя се досещаше, че е бил Девлин.

Още един силен удар. Мегън отново потрепери и отново погледна крадешком назад. Но пак не успя да разбере кой нанася ударите и кой ги получава. Единственото, което видя, бяха двамата мъже, които обикаляха в кръг и се дебнеха в очакване на възможност за атака, фактът, че за разлика от Девлин Локлан се усмихваше, не я изненада. Но стойката на Девлин – вдигнати пред лицето юмруци, единият от които леко протегнат напред, и изпънато като струна тяло – *беше* изненадваща.

През живота си Мегън бе наблюдавала две сериозни схватки: първата – на един панаир, между местния ковач и някакъв пътуващ боксьор, който предлагаше на всеки желаещ да премери силите си с него за удоволствие на тълпата; втората – между двама от нейните ухажори, които бяха дребни благородници и имаха известна представа за изкуството на бокса, изучаван в колежа. Противно на очакванията ѝ и за разлика от Локлан, Девлин не се биеше като ковача. Биеше се като

благородник. Откъде, по дяволите, се беше научил?

Мегън си каза, че сигурно е сгрещила. Едва ли тези кратки надничания през рамо бяха достатъчни, за да се види добре. В този момент се чуха още три бързи, мощни удара. Тя се сдържа и не се обърна. Но двамата шотландци, които не откъсваха очи от двубоя, ѝ дадоха да разбере какво става. Гилиън трепна. Раналд просто гледаше втрещено.

Мегън не можеше да издържа повече. Тя се обърна с лице към двамата противници и начаса видя, че не е сгрещила. Девлин действително се биеше като истински джентълмен – със светкавични атаки, с прави, точни удари и без нито едно излишно движение. И, което бе още поизумително, тъкмо той бе човекът, който нанасяше всички удари. Локлан просто не успяваше да реагира навреме, защото Девлин умееше да отскача и да се брани дяволски ловко. Разбира се, един точен удар от грамадния разбойник вероятно щеше да просне Девлин на земята. Но шотландецът така и не можеше да намери пролука в отбраната му, за да докаже това на дело.

От друга страна обаче, изненадващото превъзходство на Девлин в двубоя, изглежда не му помагаше кой знае колко. Локлан продължаваше да се усмихва, за бога, и очевидно беше безчувствен към болката. А не можеше да се каже, че няма какво да го боли. Едното му око до сутринта със сигурност щеше да посинее, защото вече бе станало мораво и подуто. Долната му устна беше разцепена. А дали и лявата страна на челостта му не започваше да се подува?

От време на време Мегън хвърляше поглед към Гилиън и Раналд, за да провери дали не са помръднали от местата си, но инак бе съсредоточила цялото си внимание върху схватката и я следеше с напрегната тревога, но и с някакво нелепо опиянение. И все пак, трябваше да сложи край на безумието на тези мъже. Девлин бе получил онова, което търдеше, че желае. Защо продължаваше да се бие?

И тогава се случи това, от което Мегън най-много се страхуваше. Локлан направи лъжливо движение вляво и замахна с дясната ръка, стоварвайки пестника си право в челостта на Девлин. За нейно изумление Девлин просто залитна две крачки назад, след което веднага възстанови равновесието си и вдигна юмруци, очевидно готов да понесе още удари. Но Мегън не беше готова да стане свидетел на това.

– Достатъчно!

Локлан я погледна наскърбено.

– Имай милост, скъпа. Та аз още не съм направил почти нищо.

Тя го зяпна смаяна. Огромният шотландец в този момент

приличаше на малко момче, на което са отнели любимата играчка. Девлин също не изглеждаше доволен. Е, толкова по-зле и за двама им.

– Вие може и да се забавлявате страхотно, но аз – не. Ако трябва да бъда по-точна, на път съм да изпадна в истерия и тогава нищо чудно да застрелям някого по невнимание. Но пък какво ли съм се загрижила?

В отговор Девлин просто попита:

– Не можеш ли поне *веднъж* да направиш това, което ти се казва?

Тъй като за втори път в един и същи ден Мегън не бе направила онова, което ѝ бе казал да направи, а първият път бе довел до настоящата кошмарна ситуация, тя извика отбранително:

– Когато станеш мой съпруг, Девлин Джефрис, можеш да ми даваш каквито си искаш заповеди. Но докато бракът ни не стане факт, вместо само намерение, не очаквай от мен да се подчинявам на неоснователните ти нареждания.

– Аз *имах* основание, зверче и ти току-що доказа това, като прекъсна боя ни. Но добре ли чух? Наистина ли обеща да се подчиняваш на всичките ми заповеди, след като се оженим?

Мегън отвори уста, за да отрече, че е била способна на такава глупост, но рязко я затвори, когато осъзна с ужас, че може и наистина да го е казала.

– Не можеш да държиш някого отговорен за думите му, казани в момент на истерия – заяви тя.

Девлин изсумтя.

– Не съм съвсем съгласен.

Локлан вече беше избухнал в смях.

– В крайна сметка не мисля, че ти завиждам, Джефрис. Бих могъл да издържа на нейната проклетия седмица-две, но не повече. Дали не искаш да я разменим срещу коня ти?

– Къде отлетя твоята *искреност*, Макдуъл? – хапливо каза Мегън. – Конят не е негов, той е собственост на баща ми.

– Не ме е грижа кой е собственикът му, скъ...

– Ако още веднъж ме наречеш „скъпа“, ще те застрелям!

И понеже сега пистолетът ѝ беше прицелен право в гърдите му, Локлан млъкна и за пръв път от много време насам престана да се усмихва. Но Девлин бавно се приближи до Мегън и взе оръжието от ръката ѝ.

После каза тихо и сухо:

– Ако искаш да го застреляш, любима моя, трябва първо да свалиш предпазителя. – Той ѝ показа как, сетне ѝ върна пистолета с усмивка. –

Сега вече можеш да го застреляш.

Тя се взря безмълвно в човека, за когото щеше да се омъжва и за момент се поколеба дали да не застреля него. Но не го направи. Вместо това го погледна обидено и хвърли пистолета в краката му; сетне се обърна и се отдалечи.

– Проклятие! – извика след нея Девлин. – Ти и без това *не искаше* да застреляш никого, Мегън.

– Не е там въпросът – извика в отговор Мегън. – Да пукна, ако още веднъж се опитам да те предпазя от беда!

Шотландците отново се смееха гръмогласно, този път и тримата. Тя се отправи към дърветата, обграждащи лагера, за да потърси Цезар. Защото имаше твърдото намерение ако успее да го открие, да си тръгне сама.

31

Съпротивата на Мегън трая точно две минути след като Девлин я вдигна на гърба на Цезар и сам се качи зад нея. После тя се облегна на гърдите му, отпусна се и след още няколко минути заспа дълбоко. Не му беше казала и дума. Ненавистта ѝ към него бе повече от очевидна, също като червената ѝ коса, но за Девлин това не беше нищо ново, не бе нещо, за което си струваше да се безпокои.

Предполагаше, че спасяването ѝ от ръцете на разбойниците не се е оказало толкова романтично преживяване, колкото може би си го е представяла. Но тя трябваше да му бъде благодарна, че изобщо я откри, защото след залез слънце Девлин се бе измъчил до смърт, опитвайки се да не изпуска следите на шотландците в тъмнината. Това, че в крайна сметка успя да ги намери, си беше чист късмет. Добре че бяха решили да устроят лагера си в сравнително открита местност, благодарение на което бе видял отблясъка от огъня.

Девлин стисна челюст и трепна от болка. А може би *той* би трябвало да бъде благодарен на Мегън, защото бе прекратила боя. Това си беше чиста лудост от негова страна. Трябваше да я измъкне веднага от онова място, вместо да дири отплата за своето накърнено от отвличането ѝ честолюбие. Но не, беше сметнал, че е способен да победи разбойника, независимо от размерите му. Макдуъл бързо-бързо го бе убедил в обратното. Проклетият шотландец сякаш имаше стоманена челюст.

А също и безумна наглост. Да стои и да се смее, когато срещу него е насочен пистолет! Ако не бях все още толкова ядосан от случилото се, мислеше си Девлин, вероятно щях да се възхитя на смелостта му.

Преди да си тръгне, Макдуъл дори бе имал дързостта да се пошегува с него.

– Разбирате ли се поне от време на време с девойчето, човече, или се карате непрекъснато?

Девлин беше свил рамене.

– Започвам да се убеждавам, че на нея просто ѝ харесва да се кара. Ти не установи ли същото?

– Естествено, но въпросът е дали и на теб ти харесва?

– Не бих казал.

– В такъв случай защо искаш да се ожениш за нея? – бе попитал тогава Локлан.

Чудесен въпрос. Девлин просто се бе усмихнал, защото счете, че за шотландеца това е достатъчно добър отговор.

После поведе конете на разбойниците със себе си – беше решен да стори всичко възможно *никога* повече да не се среща с Макдуъл – и отиде да намери Мегън. Мълчанието ѝ не го изненада особено, но той все пак се учуди, че дори не го пита защо трябва и двамата да яздят Цезар, при положение, че водеха и другите коне. А Девлин си имаше причина – след като изминаха няколко мили, той пусна останалите три жребца на свобода, защото нямаше намерение да се занимава повече с тях. Мегън обаче вече беше заспала и нямаше как да узнае отговора на въпроса, който толкова упорито бе отказала да зададе.

Но въпросът на шотландеца се беше загнездил в главата на Девлин и през цялото това време не го бе оставил на мира. Защо действително искаше да се ожени за нея, като оставим настрана, че бе длъжен да го стори? А той наистина искаше. След ужасяващия страх и ярост, които бе изпитал, когато му я отнеха, вече не можеше да го отрече. Искаше я за своя съпруга. Искаше да притежава над нея властта, която бракът предоставя на мъжа в семейството. Искаше я в своя дом. Искаше да бъде близо до него. Искаше всеки един миг да знае къде е тя и какво прави. Искаше я в леглото си, макар че никога нямаше да я има, ако самата Мегън не го пожелаеше.

Искаше тя да го обича.

Господи, беше се влюбил в Мегън Пенуърти!

Как, по дяволите, бе допуснал това да се случи? Нищо чудно, че настроението му беше толкова отвратително. Да обичаш жена като Мегън означаваше да разбиеш сърцето си и да загубиш разсъдък си. Да, тя беше красива. Трябваше да ѝ се отдаде дължимото. Но единственото хубаво нещо, което можеше да се каже за сприхавия ѝ нрав бе това, че ѝ минаваше бързо. Вярно, че често избухваше, но гневът ѝ не траеше дълго. И защо ли да трае, когато все се намираще нещо ново, което да я накара да побеснее пак?

Сигурно бе полудял. Не, вероятно просто се опитваше по някакъв начин да оправдае нагона си, нищо повече. Вярно, все още я желаше. Но може би трябваше само да се отбие при своята любовница, за да изразходва обзелата го страст – така чувствата му към Мегън със сигурност щяха да охладнеят. Най-малкото, щеше да престане да изпада в ярост всеки път, когато я видеше, да ѝ позволява да го докарва до умопомрачение, да мисли за нея непрекъснато... да я желае толкова силно.

Разбира се, за да се види с любовницата си, се налагаше да отиде в

Лондон, но защо не? Беше си „почивал“ почти два месеца. Сестрата на Фреди вече би трябвало да е омъжена или поне разобличена като лъжкия. Пък и това нямаше да има значение, защото Девлин щеше да се върне като женен мъж. Единственият проблем бе, че Фреди можеше все още да копнее да му пръсне черепа, но Девлин знаеше, че лесно би се справил с това.

Наближаваше разсъмване, когато той откри градчето, което бе забелязал, докато преследваше разбойниците. Не беше Гретна Грийн, но в него също имаше шотландска църква, така че щеше да свърши работа.

Редно бе първо да се настанят в местната странноприемница, да поспят – нещо, от което Девлин определено се нуждаеше – и след това да се оженят в някой по-приличен час. Но в този момент той не можеше да мисли кое е редно и кое – не. Мислеше само как по-скоро да приключи с всичко, преди да се е появила още някоя непредвидена пречка.

Шотландският свещеник не остана много доволен. Мегън – също. Но с помощта на едно щедро дарение за първия и на няколко по-резки думи и смущвания за втората, Амброуз Девлин Сейнт Джеймз, четвърти дук Ротстън, се сдобил със съпруга и дукеса.

Мегън се пробуди от виковете на играещи деца и от нечие весело свирукане. Трябваше ѝ известно време, за да осъзнае, че тази шумотевица долита през отворения прозорец на стаята, в която най-последно ѝ се бе удала възможност да поспи спокойно – до този момент.

Все още не ѝ се ставаше. Дори се нареди да отиде до прозореца и да изкрещи, че иска малко тишина. Някои хора наистина не се съобразяваха с околните! Но тогава Мегън забеляза, че цялата стая е обляна в слънце и проумя, че вероятно вече е доста късно през деня за подобно съобразяване.

Колко ли време бе спала? Нямаше представа, но съвсем не се чувстваше отпочинала. И как да се чувства, след като бяха прекъсвали съня ѝ толкова често – не само всеки път, когато Цезар преминаваше от галоп в тръс и обратно, ами и после, когато Девлин я замъкна в онази църква...

Божичко, тя беше омъжена! А съпругът ѝ не бе прекарал нощта с нея.

Мегън погледна към голямото легло, за да се увери, че не греша. Не грешеше – мястото до нея беше празно, а чаршафите – гладко изпнати. И тогава си спомни с ужас всичко: боя, мръсния номер, който Девлин ѝ бе погодил с оня пистолет, още по-мръсния номер да се ожени за нея, докато тя беше полузаспала...

На сутринта, в странноприемницата, той бе поискал две стаи и я бе изпратил до нейната с едно кратко „лека нощ“ и със съвет да заключи вратата. Но тогава Мегън все още беше твърде изтощена, за да сметне поведението му за странно. Странно ли? Не, Девлин я бе предупредил още от самото начало: формален брак.

А ти какво, да не би да си мислеше, че се шегува?

Да.

Хм, не го обвинявам. Ти не му даваш и миг покой.

Този човек не заслужава никакъв покой.

Тогава защо си толкова съкрушена, задето те отблъсква?

Не съм.

Си.

Кучка.

Ругаеш сама себе си?

Мегън се обърна и удари с юмрук по възглавницата.

Беше си легнала полуоблечена. Но след цялото вчерашно препускане останалите ѝ дрехи бяха в не по-малко жалко състояние от онези, с които бе спала. Нямаше представа кога ще може да се преоблече. Дори не знаеше дали куфарът ѝ не лежи все още в онази канавка заедно с файтона, дали кочияшът бе успял да избута колата обратно на пътя. Надяваше се да е така и да получи багажа си още днес.

Сега, когато вече беше напълно разбудена, Мегън най-сетне забеляза, че са ѝ дали разкошна стая. По отношение на странноприемниците Шотландия определено превъзходеше Англия – през последната седмица тя бе пренощувала в достатъчно английски странноприемници, за да може да го твърди със сигурност. Дали Девлин отново бе решил да пръска пари по повод на сватбата си – това все пак беше първата им брачна нощ, нищо че не я бяха прекарвали заедно, – или просто в града нямаше друго място, където биха могли да отседнат? По-скоро второто. Но Мегън се запита, и то не за пръв път, откъде този човек разполагаше с толкова много пари за харчене.

В стаята имаше тоалетна масичка, отрупана с парфюми, кремове и с всичко необходимо на една жена, за да оправи прическата си. Но Мегън нямаше настроение за това. Още със събуждането си се беше разстроила при вида на окаяното състояние на дрехите си, а после, когато огледа стаята, настроението ѝ се развали още повече. Скъпата мебелировка показваше, че това е изискана странноприемница, в която можеха да си позволят да отседат само богати хора.

Тя излезе в дългия коридор и осъзна, че няма представа коя от всички затворени врати би я отвела при Девлин. Не можеше да тръгне и да чука наред, докато не го открие. Останалите гости със сигурност нямаше да погледнат на това с одобрение.

Принудена бе да потърси някой, който да я упъти, но още щом стигна до средата на изумително широкото стълбище, Мегън забави крачка, поразена от великолепието, което се разкриваше пред очите ѝ. Това не можеше да е странноприемница. Сигурно беше хотел. Просто тази сутрин тя не бе обърнала внимание на размерите му, а и как би могла, след като цялата сграда беше потънала в пълен мрак, с изключение на една малка лампа, осветяваща едва-едва фойето?

Колкото повече неща забелязваше, толкова объркването ѝ

нарастваше. Не, това не приличаше и на хотел; приличаше на фойе на частен дом. Всъщност, съдържателят, който им отвори вратата, можеше спокойно да е иконом. Ами да, беше им отворил вратата! Девлин бе *по-чукал*, сега тя си спомняше съвсем ясно.

– Добър ден, Ваша светлост. Ще ми позволите ли да ви заведа до трапезарията?

Беше същият мъж, който ги бе посрещнал сутринта, само че сега бе напълно облечен и определено се държеше като иконом. Ваша светлост ли? Мегън изпъшка наум. Явно Девлин за втори път си беше послужил с онази чудовищна лъжа.

– Заведете ме при съпруга ми, ако обичайте – отвърна тя.

– Бихте ли ме последвала?

Мегън очакваше да се качат обратно по стълбите, но мъжът я поведе към една двукрила врата в дъното на фойето. Оказа се, че тя води именно към трапезарията... към *огромната* трапезария! Вътре Мегън съзря Девлин, седнал да обядва в горния край на дълга маса и обслужван не от една, а от цели три облечени в униформи прислужници, които не откъсваха очи от него и едва ли не се биеха помежду си за това коя да угоди на желанията му.

Прониза я същото болезнено чувство, което бе изпитала, когато откри Девлин да се задява с Кора в сламата и това никак не ѝ хареса. Тя постоя на вратата в очакване той да я забележи. Но Девлин упорито не я забелязваше и накрая Мегън не издържа.

– Вън! Всички до една! – извика тя, вперила поглед в прислужниците. – На масата вече има повече храна, отколкото този човек е способен да погълне, а и той знае как да се обслужва сам.

Трите момичета като че ли нямаха особено желание да се подчинят на някаква си непозната, особено пък толкова раздърпана и рошава, но един строг поглед от страна на икономом им беше достатъчен, за да побързат да се изнижат тихомълком през вратата.

– Какво ще желаете, Ваша светлост? – попита я икономът.

Проклетата титла отново я накара да трепне.

– Просто малко спокойствие, благодаря. – Когато той кимна, но не помръдна от мястото си, Мегън добави: – Ще седна сама.

Горкият човек изглеждаше толкова смаян от тази идея, че Девлин се изправи.

– Аз ще ѝ помогна да седне, господин Миърс. Но вие можете да донесете още една чаша за нея.

– Много добре, Ваша светлост.

Мегън изчака икономът да излезе и повтори, че ще седне сама, след което се отправи към противоположния край на масата, за да изпълни намерението си.

Девлин се върна на мястото си.

– Май днес си станала от леглото със задника нагоре?

Тя благоволи да го удостои с лека, жлъчна усмивка.

– Имаш предвид онова великолепно, удобно легло, което вероятно е украсявало някой дворец? За същото легло ли говориш?

Девлин въздъхна.

– Добре, зверче, изпъли камъчето. Какво те разлюти този път?

Мегън реши да се спре само на последното му прегрешение.

– Пак си служиш с онази лъжа, нали?

Той отвори уста, сетне рязко я затвори и сви рамене.

– Стори ми се, че е много удобна.

Тя се намръщи и придърпа панерчето с препечени кифлички с масло към себе си. Можеше да се закълне, че Девлин не бе искал да каже точно това.

После попита небрежно, но с неприкрита злост:

– Не могат ли да те арестуват за това, че се представяш за дук?

– Струва ми се, че могат.

Мегън се намръщи още повече. Този проклетник, изглежда, окончателно се беше побъркал.

– Тогава защо упорито продължаваш да рискуваш?

Едната му вежда лекичко се повдигна.

– Да не би да възнамерявате да ме изобличите, Ваша светлост?

– Не ме наричай така! Да, би трябвало да те изоблича и ще си помисля *дали* да не го направя.

Девлин побутна един поднос с шунка и варени наденички към нея.

– Когато мислиш по въпроса – каза той, като продължи да се храни, – помисли и за това, че би изобличила и себе си, защото сега си моя съпруга и тези хора те смятат за моята дукеса.

За момент Мегън се взря в него със зяпнала уста, преди да процеди през зъби:

– Можеше *ти* да помислиш за това, преди да ме направиш неволна съучастница в своето престъпление.

– Да, можеше, но бях дяволски изморен, за да съм в състояние да мисля за каквото и да било друго, освен за това как да намеря къде да поспим. Единствената странноприемница, с която се е гордеел този град, е изгоряла до основи миналата седмица.

– О! – възкликна тя и заби поглед в трохите, които пръстите ѝ нервно ронеха от кифлата. – В такъв случай, благодаря ти за удобното легло.

Девлин остави вилицата си и на свой ред я запна изумено. Мегън да бие отбой? И да му *благодари* за нещо?

– Достатъчно ли спа? – попита той.

– Да.

– Да не би тогава да имаш температура?

Мегън вдигна очи и лекичко се изчерви.

– Не е смешно. Ти ме изкарваш същинско чудовище.

– Не, само сприхава драка с магарешки инат и, да не забравяме, проклето зверче.

Тя го изгледа свирепо.

– И ти не си съвсем безупре... – Но се наложи да млъкне, защото в този момент икономът се върна с чаша в ръка. Докато господин Миърс ѝ наливаше кафе и ѝ предлагаше сметана и захар, които Мегън отказа, пръстите ѝ нервно барабаняха по масата. Но в мига, в който вратата отново се затвори, тя заяви: – Започвам да си мисля, че ти си по-голям негодник и от негодника, за когото се представяш, Девлин Джефрис.

– Мили боже, тогава значи съм безнадежден случай – възкликна той.

И на това отгоре ѝ се усмихваше. Мегън усети, че гневът ѝ се усилил с всеки изминал миг.

– Не можеш ли да останеш сериозен поне за две секунди?

– Ще остана, ако и ти го направиш.

Не, днес този човек определено бе непоносим. Тя понечи да стане от масата и да си излезе, но любопитството я задържа.

– Чия е тази къща, все пак?

– Принадлежи на някоя си Маргарет Макгрегър, англичанка и потомствена графиня.

– И живее в Шотландия?

– На младини се е омъжила за шотландец. След смъртта му предпочела да остане тук.

Чифт тъмносини очи се присвиха подозрително.

– Клюкарствал си с прислугата, нали?

– Прислугата не клюкарства с дукове – отвърна Девлин, имитирайки безупречно тона на надменен благородник, но после се ухили: – От друга страна обаче, свещениците най-охотно разправят клюки на всеки, който е готов да ги слуша, а онзи, който ни ожени, случайно спомена за лейди Макгрегър и за това, че докато построят наново

странноприемницата, добрата жена приютявала пътниците, отбили се в града.

Но не в най-хубавите си стаи, помисли си Мегън, и то с рояк прислужници, които да се грижат за тях. Освен, разбира се, ако пътниците не твърдяха, че са дук и дукеса Ротстън.

– Не си ли спомняш? – попита Девлин.

Това беше друга болна тема, която бе по-добре да оставят настрана, но Мегън нямаше подобно намерение.

– Не, не си спомням – сърдито каза тя. – За пръв и последен път в живота си се омъжвам, а единственото, което е останало в паметта ми от това съдбовно събитие, са смътни спомени за някаква церемония в полутъмна църква. Когато ми мине ядът, сигурно ще се разплача.

– За пръв и последен път ли каза, Мегън?

Мегън беше прекалено възбудена, за да долови нежността в тона му.

– Аристократите не се развеждат, Девлин Джефрис – информира го тя високомерно. – Ако си се надявал, че по-късно ще можеш да получиш развод, забрави. Няма да се отървеш от мен, докато смъртта не ни раздели, а аз не възнамерявам да умирам и да те оставям да си живееш живота.

Той се засмя.

– Мили боже, идеите, които ти хрумват понякога, направо ме изненадват. За твоє сведение, в моето семейство разводът също не се приема за допустим, макар че не знам как една жена, която току-що се е омъжила, изобщо може да мисли за...

– Аз не се чувствам омъжена – прекъсна го Мегън с тих, огорчен глас.

Девлин застина неподвижно, без да смее дори да я погледне. Свел очи към чинията си, той попита предпазливо:

– Искаш ли да се чувстваш омъжена?

Мегън вдигна рязко глава, но видя в позата му единствено безразличие. Какво друго бе очаквала? Беше казал, че когато са правили любов, е останал също толкова неудовлетворен, колкото и тя. Едва ли това бяха думи на мъж, който копнее да дойде в леглото ѝ, нищо че вече имаше пълното право да го стори. Но ако той очакваше, че ще го моли за това, след като я бе отблъснал – толкова жестоко... хм, можеше да си изгние от чакане.

– Не – заяви тя. – Откъде ти хрумна подобно нещо? Вилицата му издрънча в чинията и Девлин рязко стана.

- Глупав въпрос, нали? – каза той, като се отправи към вратата.
- Чакай малко! Тръгваме ли си?
- Да – отвърна Девлин без дори да я погледне.

33

Мегън припряно сви една салфетка, за да прибере в нея храната, което не бе успяла да изяде. Проклетник! Какво му стана изведнъж? Възможно ли бе да е искал да му отговори с „да“? След като я беше отблъснал? Едва ли. А и тя нямаше да рискува да бъде отблъсната още веднъж. Ако я желаше, трябваше сам да ѝ го каже.

Лицето ѝ се покри с гъста червенина, когато в трапезарията влезе икономът с кошница, пълна с храна за из път. Но като всеки добър слуга, той се престори, че не е забелязал нищо.

– Приятно пътуване, Ваша светлост.

Мегън се изчерви още по-силно. Настина започваше да ненавижда тази титла, за която някога толкова бе копняла.

Тя небрежно пхна задигнатата храна в кошницата, сякаш това бе нещо съвсем нормално, и се отправи към фойето, където я чакаше Девлин. Както обикновено, той беше подходящ обект, върху когото можеше да излее раздражението си, породено този път от смущение.

– Значи ще ме принудиш да си тръгна без дори да ми дадеш възможност да благодаря на нашата любезна домакиня? – попита Мегън.

– Лейди Маргарет гостува при приятели в Единбург и се очаква да се върне не по-рано от утре следобед – отговори Девлин с доста рязък тон. – Наистина ли искаше да я изчакаме?

– И да се изложим на опасността да ни разобличи в случай, че познава истинския дук? – изсъска тя шепнешком, защото икономът все още беше тук, макар да се бе отместил до входната врата. – Разбира се, че не. Можеш да изпратиш да доведат Цезар.

– Вече го направих. Дори ти осигурих и карета.

– Намерил си карета под наем?

– Взех назаем една от каретите на лейди Маргарет.

Мегън изпъшка.

– Ето пак! – Сетне добави решително: – Категорично ти забранявам да злоупотребяваш с добротата на тази жена.

Девлид сведе поглед към нея с надменно изражение, с каквото би се гордял всеки дук.

– Би ли ми казала как по-точно злоупотребявам с нея?

Тя се наведе към него, за да прошепне:

– Тя ще си помисли, че каретата е била заета от... знаеш от кого, и

няма да има нищо против, дори ще бъде щастлива, че е помогнала на толкова важна особа; а в действителност няма нищо такова.

– Защо тогава да ѝ отнемам удоволствието, след като нея така и така я няма и следователно дори няма да има нужда от каретата?

Това беше доста добър аргумент, макар и напълно егоистичен.

– И все пак не е редно – упорито каза Мегън.

– Тогава остави го да тежи на моята съвест, скъпа, и бъди благодарна, че няма да ти се наложи да яздиш Цезар с тази тежка кошница в скута си.

Още един чудесен аргумент, за който изобщо не се бе сетила. Тя замълча, макар че се погрижи изражението ѝ да му покаже достатъчно красноречиво, че продължава да не е съгласна.

Измина около минута, но тъй като каретата и конят още ги нямаше, Мегън остави кошницата на земята и забеляза:

– За пръв път споменавах семейството си.

Девлин я погледна стреснато, но тя се беше обърнала настрана и не видя това.

– Кога съм споменавал семейството си?

– В трапезарията, във връзка с разводите. Не може да си забравил толкова бързо.

Той си отдъхна с облекчение.

– Е, и?

– Значи имаш семейство? Братя, сестри, други роднини?

Не изглеждаше особено заинтересувана, но Девлин вече я познаваше достатъчно добре и знаеше, че любопитството ѝ е по-голямо от това на нормалните хора. Тъкмо то ѝ бе тласнало, макар и косвено, към този брак. След като веднъж се бе събудило, тя щеше да намери хиляди начини да получи отговор на въпроса си, дори ако Девлин се опиташе да го избегне.

Ако бях го проумял по-рано, със сигурност щях да откроя начин да се възползвам от нейното любопитство, каза си той. Да, определено трябваше да помисли върху това. Сега обаче бе по-добре да ѝ отговори.

– Една баба, една пралеля и безброй далечни братовчеди.

– Никакви по-близки роднини?

– От известно време насам – не.

– Откъде е семейството ти? – беше следващият ѝ въпрос.

– От Кент.

– Някъде близо до Шеринг Крос ли?

– Съвсем близо – сухо каза Девлин.

– Предполагам, че това е помогнало да те вземат на работа в конюшната на дука?

– Би могло да се каже. Откъде този внезапен интерес към моето минало?

– Би трябвало да знам някои неща, след като вече сме женени, не мислиш ли?

– Не мисля. Жената няма нужда да знае всичко за своя съпруг. Нито пък трябва да го знае.

Мегън зяпна.

– Кой казва това? – възкликна тя, като едва не се задави от възмущение. – Мъжете?

Той вдигна рамене.

– Предполагам.

– И ти си съгласен с тази глупост?

Беше му изключително трудно да остане сериозен при вида на слисаната ѝ физиономия.

– Аз също съм мъж. Или поне така ми се стори последния път, когато се погледнах в огледалото.

Очите ѝ се присвиха подозрително.

– На подбив ли ме вземаш, Девлин?

– Значи най-после забеляза?

Сега беше ред на Девлин да се слиса, защото Мегън го дари с ослепителна усмивка – онази, която разкриваше двете ѝ трапчинки и го караше да закопнее да я сграбчи и да я целуне.

– Тогава всичко е наред – каза тя. – Нямам нищо против да ме вземат на подбив. – И понеже той беше онемял от изумление, Мегън продължи: – И тъй, до къде бяхме стигнали? А, да, до твоето обвито в мъгла минало.

– Не – възпротиви се Девлин, след като си възвърна способността да говори. – Вече щяхме да се прехвърлим на твоето. Нали не смяташе, че този обмен на информация ще остане едностранен?

– Но моят живот изобщо не е интересен – запротестира тя, но после въздъхна примирено: – Ох, добре, какво искаш да знаеш?

– В момента нищо.

Мегън отново присви очи.

– Струва ми се, че съм на път да придобия нов навик – да крещя истерично. Да не кажеш после, че не съм те предупредила, проклетнико?

Девлин избухна в смях. Мегън отвори уста, за да изпробва новия си навик. Но в същия миг господин Миърс разтвори входната врата –

каретата беше пристигнала. Когато излязоха навън обаче, видяха, че това не е тяхната карета. От купето ѝ слезе възрастна дама, подкрепяна от двама слуги, които тя побърза да отпрати веднага щом стъпи здраво на земята. И тогава жената видя Девлин и очите ѝ – два бледи тюркоаза – се разшириха.

– Не мога да повярвам – промълви тя, сякаш на себе си. – След толкова години... Какво, по дяволите, търсиш тук, Девлин? Само преди няколко дни получих писмо от баба ти, но в него никъде не се споменаваха, че ще идваш.

– Да, защото тя не знае. Не съм дошъл на гости. Дойдох да се ожена и току-що го направих. И трябва само да погледнеш невестата ми, за да разбереш защо бързах толкова. Тя планираше дебют в Лондон в началото на сезона. А аз няхах желание да позволя на останалата част от висшето общество да я вижда, преди да съм се погрижил да я направя своя съпруга.

– Колко романтично от твоя страна, Дев – възкликна Маргарет. – И колко нетипично за характера ти.

Абсурдното обяснение на Девлин, предназначено да отхвърли всички възможни подозрения относно действителната причина за прибързания им брак, накара Мегън да се изчерви сконфузено. При това от отговора на симпатичната възрастна дама бе очевидно, че му е повярвала и Мегън се изчерви още по-силно. Но най-лошото от всичко бе, че графинята явно бе полусляпа, защото наистина беше взела Девлин за някого, когото познаваше. Какво странно съвпадение, че този неин познат също се казваше Девлин. Но дали бе съвпадение? Възможно ли бе лейди Макгрегър действително да познава от някъде самия Девлин?

Той представи съпругата си на графинята. Възрастната дама я поздрави с добре дошла в „семейството“, и то толкова топло и сърдечно, че Мегън се ужаси до смърт от измамата, която Девлин упорито продължаваше да поддържа. Но дали беше измама? Половината от нещата, които говореше Маргарет Макгрегър, ѝ звучаха напълно непонятно. При това тя непрекъснато задаваше на Девлин въпроси за техни „общи“ познати и Девлин някак си винаги успяваше да им отговори.

Ако питаша Мегън, съвпаденията бяха станали прекалено много. Нещо тук определено не беше наред. На всичко отгоре Девлин постоянно хвърляше към нея изпитателни погледи, които само засилваха подозренията ѝ. Маргарет Макгрегър, обаче, изглеждаше толкова искрено зарадвана да го види, че на Мегън сърце не ѝ даваше да развали тяхната „тъй дългоочаквана среща“ с неудобни въпроси. Но си обеща, че ще

принуди Девлин да ѝ обясни всичко още в мига, когато останеше насаме с него.

– Какво е това? – възкликна Маргарет, когато Цезар и взетата „назаем“ карета най-после бяха докарани пред входа. – Не ми казвай, че си тръгваш.

– Тръгвам си.

– Не.

– Да.

– Не – упорито настоя лейди Маргарет. – Толкова години ми обещавах, че ще ми погостуваш. Сега си тук и аз няма да те пусна.

– Аз не съм сам, Маргарет – напомни ѝ Девлин. – И имам задължения. Дъчи дори не знае, че съм се оженил.

– О! – Тя замълча за момент, после се засмя. – Искаш да кажеш, че най-сетне съм научила нещо преди сестра си? Тя ще побеснее, когато разбере. – Графинята се засмя отново, очевидно доволна от тази перспектива. Сетне обаче въздъхна. – Много добре, изглежда, че както обикновено аз съм тази, която ще трябва да дойде на гости. Но пък и без това нямам кой знае колко работа, докато ти вечно си прекалено зает. Не знам как въобще си намерил време да се запознаеш с невестата си, още повече – да я доведеш чак до тук, но те предупреждавам, че очаквам да ми разкажеш всичко, когато дойда в Шеринг Крос.

– Шеринг Крос? – възкликна тихичко Мегън, но никой не я чу, защото Маргарет не беше свършила с наставленията си.

– Сега, когато вече си имаш съпруга – продължи възрастната дама, – не можеш да прекарваш *цялото* си време в Камарата на лордовете, скъпо момче. Очаквам от теб много правнуци и правнучки, които да продължат традициите на рода Сейнт Джеймз...

Тя млъкна, защото Девлин внезапно бе изпъшкарал без каквато и да било видима причина. Но преди да успее да попита какво има, лейди Макгрегър стана свидетел на изумителна гледка: красивата млада съпруга на племенника ѝ се нахвърли върху него с всевъзможни грозни обиди и го срита в пищяла, при това доста ожесточено.

Девлин извика, хвана се за наранения глезен и заподскача на един крак. Погълнат от това си занимание, той дори не забеляза, че съпругата му не дочака да чуе нито оправданията, нито упреците му.

– Виж, Девлин, сигурен ли си, че тя би трябвало да язди това животно? – попита предпазливо Маргарет.

– Какво животно? – Девлин се обърна, но Мегън вече пришпорваше Цезар в галоп. – Проклятие, Мегън, върни се веднага!

Не очакваше да му се подчини. Тя не го и стори.

34

Мегън препускаше напред без да обръща внимание на посоката, но не след дълго пътят я отведе до друг непознат град, или по-скоро село, не по-голямо от Тийдейл. Но сградата на странноприемницата – единственото място в селцето, където се предлагаше храна – ѝ напомни, че няма нито пари, нито каквото и да било друго, с което да си купи нещо за ядене. Малкото пари, с които бе тръгнала от къщи, бяха останали в чантичката ѝ, а тя лежеше захвърлена във файтона, заедно с шапката ѝ и с останалия ѝ багаж.

И тъй, нямаше пари нито за храна, нито за подслон. Как тогава да се прибере у дома? Но не можеше да става и дума да се върне при своя съпруг. По-скоро би гладувала. Пък и нали беше с Цезар? С него щеше да вземе разстоянието два пъти по-бързо, вероятно за не повече от три дни. Нямаше да умре от глад само за три дни, нали?

Но какъв бе смисълът? След няколко дни Девлин така или иначе щеше да цъфне в Девъншър и тя щеше да е гладувала напразно. Тогава просто отново ще замина някъде, каза си Мегън. А после отново и отново.

Проблемът бе там, че стига да пожелаеше, той имаше пълното право да дойде да си я прибере отвсякъде. Можеше дори да я затвори под ключ, ако му дойдеше до гуша да я преследва из цялата страна. Тя сама му бе дала това право, като се бе омъжила за него.

Не, не се бе омъжила за *него*, беше се омъжила за Девлин коняря... Може би той не се бе подписал в брачните документи с истинското си име, може би все пак не бяха женени наистина? Не, това бяха напразни надежди и Мегън го знаеше. Девлин бе убеден, че почтеността и благородството го задължават да се ожени за нея, така че със сигурност се бе погрижил да го стори както трябва.

Само че сега тя не искаше да бъде негова съпруга. Мразеше го, и то този път наистина. Той я беше излъгал, беше я измамил, беше се представил за друг човек и бог знае какво още.

Не би ли трябвало всичко това да го кажеш на него?

Да, за бога!

Мегън обърна коня си и потегли обратно. Беше толкова вгълбена в мрачните си, гневни мисли, че отново препускаше без да обръща никакво внимание на посоката. Цезар обаче си бе избрал един широк път и се

придържаше неотклонно към него. И ето че не след дълго каретата се появи, нещо повече – едва не връхлетя върху Мегън, която дори не бе забелязала приближаването ѝ.

Мегън спря, Девлин също. Тя не слезе от седлото. Той обаче скочи от каретата и за по-сигурно я свали от гърба на Цезар, за да ѝ попречи да побегне отново с единствения жребец, когото не бе в състояние да настигне. Мегън дори не забеляза тази проява на предпазливост от негова страна. Беше твърде погълната от собствената си ярост.

– Имам да ви казвам едно-две неща, *Ваша светлост* – поде тя, натъртвайки на титлата му с цялото презрение, на което бе способна, дока-то Девлин я носеше на ръце към каретата.

– Можеш да ми ги кажеш и в каретата – каза той спокойно, но внезапно избухна: – *Никога* повече недей да яздиш коня ми, когато не съм с теб! Чуваш ли ме, Мегън?

– *Твоят* кон? Това е...

– *Моят* кон.

– Разбирам – сърдито каза Мегън. – Поредната лъжа, в която си ввялякъл дори и баща ми.

– В действителност баща ти ми призна, че не умее да лъже, затова ключихме нещо като краткосрочна, безвъзмездна продажба на коня ми за срока на моето пребиваване у вас. Така че той наистина стана собственик на Цезар, с уговорката, че ще ми го върне, когато си тръгна – а аз си тръгнах.

– Не ме интересува как си изопачил нещата заради честността на баща ми. Това си остава поредната ти лъжа, *Амброуз Сейнт Джеймс*.

– Амброуз *Девлин* Сейнт Джеймс – поправи я той и я метна не съвсем нежно в каретата. – Никой не ме нарича Амброуз, зверче, така че и ти няма да ме наричаш така.

Сетне ѝ обърна гръб и отиде да завърже Цезар зад каретата. Мегън се видя принудена да крещи, за да е сигурна, че ще я чуе.

– Не ми пука как те наричат останалите! Аз имам за теб няколко отбрани имена. Искаш ли да ги чуеш?

– Не!

Резкият му тон я накара да млъкне за момент. В това време Девлин се върна, за да се качи в каретата и Мегън едва сега забеляза, че той накуцва. Вперила поглед в крака му, тя каза:

– Ако си мислиш, че така ще ме накараш да съжалявам, задето те ритнах, няма да стане. Напротив, в момента тъкмо обмислям дали да не го направя отново, на същото място... Само че по-силно.

– Много съм ти признателен, че ме предупреди, затова ще ти върна услугата. Ако ме ритнеш още веднъж с тези твои островърхи обувчици, ще пътуваш през цяла Англия боса.

– Не би дръзнал!

Девлин вдигна насмешливо вежди.

– Смятах, че вече сме се разбрали по въпроса за степента на моята дързост.

– Ти си точно такъв, какъвто сам се описа – може би единствените верни думи, които някога си казвал – негодник, мерзавец; и аз няма да разговарям с теб до края на живота си!

– Обещаваш ли?

Очевидно не, защото не беше свършила с хулите.

– Ти си най-жалкото същество, което се е раждало някога. Най-презреният човек в цяла Англия... не, в целия свят. Убедена съм, че и като дук си не по-малко ужасен.

– Може би ще е по-добре първо да се запознаеш с него, вместо да правиш прибързани изявления.

– С кого?

– С Негова светлост дук Ротстън.

В зениците ѝ пламна гневен огън.

– Да не се опитваш да ми кажеш, че не съм чула добре; че Маргарет Макгрегър не е твоя пралеля и че не каза, че очаква от теб правнуци и правнучки, които да продължат тради...

– Да, да, чула си съвсем добре – прекъсна я раздражено Девлин. – Аз съм четвъртия дук Ротстън. Но бъди така добра да си припомниш, че по време на цялото ни познанство аз играех роля, заради което, впрочем, си толкова разлютена. Естествено, поведението ми трябваше да съответства на тази роля и аз се стараех да се превъплътя в нея. Това, което се опитвам да ти кажа, Мегън, е че начинът, по който се отнасях с теб, няма нищо общо с истинския дук Ротстън. В действителност обикновено се държа много разумно и напълно благоприлично. Някои хора дори ме намират за задръстен, макар че не мога да си обясня защо.

Но това не беше мъжът, в когото тя се беше влю... *Не исках да кажа това.*

Напротив, точно това искаше да кажеш.

Недей да се бъркаш.

– Значи твърдиш, че изобщо не си арогантен, деспотичен и надут? – попита Мегън.

Девлин леко се изчерви.

– Това се нарича аристократизъм, а не деспотичност. Добре де, някои от собствените ми черти се отразиха и върху образа, който се опитвах да си изградя. Не казвам, че успях да изиграя ролята си на конярът безупречно.

– О, тук съм напълно съгласна с теб. Ако беше успял, може би нямаше да се държиш толкова предизвикателно.

– Всъщност, нашите словесни схватки ми доставяха удоволствие... понякога – защото иначе твърде рядко имам възможност да се отпусна толкова. Струва ми се, че на теб също ти доставяха удоволствие. Не съм ли прав?

Щеше да излъже, ако кажеше „не“.

– Това няма никакво значение – решително отвърна Мегън. – Фактът си е факт: ти не си този, за когото се представяше. *Аз не се омъжих за дук.*

– Но искаше – напомни ѝ той подигравателно. Лицето ѝ пламна от ужас, когато се сети за деня, в който му бе казала – на *него* – че ще се омъжи за дук Ротстън. Колко ли се е смял на глупостта ѝ и на...

– Божичко! – възкликна тя, когато си спомни и останалото. – И ти дойде чак до Хампшър само за да ме унижиш с неприличното си предложение и да ме откажеш от идеята да се омъжа за теб! Нямах представа, че ме презираш чак толкова.

Сега вече не беше сърдита, беше дълбоко наранена и Девлин с ужас осъзна, че вината е у него.

– По дяволите, не за *това* дойдох в Хампшър. Просто се ядосах на проклетата ти увереност, че ще се омъжиш за мен. Мислех, че си подла малка користолюбка, която отчаяно се домогва до титлата, без да се интересува от това колко отблъскващ може да е нейният притежател. Исках само да ти дам урок. Но изобщо не смятах, че ще успея напълно да ти избия тази идея от главата.

– Колко ли си бил доволен, че успя – горчиво отвърна Мегън. – И колко ли си бил ужасен, когато все пак се наложи да се ожениш за мен. Предполагам сега смяташ, че нарочно съм забременяла?

– Не ставай смешна – троснато каза Девлин. – За това трябва двама души.

– Но тогава ти беше пиян, а аз, естествено, съм подла малка користолюбка, която с удоволствие би се възползвала от това.

– Дявол да те вземе, не чуваш ли какво ти говоря? Казах, че преди те мислех за такава. Сега вече не мисля така.

– Вие сте много изкусен лъжец, Ваша светлост. Току-що отново го

доказахте.

– Не ми ли вярваш? – изумено възкликна той.

– Разбира се, че не. Или се опитваш да ми кажеш, че би ме помолил да се омъжа за теб, ако го нямаше бебето?

Тази жена наистина го вбесяваше. Както обикновено, впрочем.

– Откъде, по дяволите, бих могъл да знам какво съм щял да направя, ако не е било това или онова? Сега вече няма никакво значение. Ти си бременна. Ние *сме* женени. А ти продължаваш да не разсъждаваш трезво.

– Не се изненадвам, че *ти* мислиш така. Всеки път, когато съм права, се оказва, че не разсъждавам трезво.

– Не си права, по дяволите!

Мегън вирна надменно глава и извърна поглед настрана.

– Не желая повече да разговарям с теб.

– И слава богу!

Мегън не познаваше Англия достатъчно добре, за да разбере кога точно файтонът, който най-последно бяха измъкнали от канавката в Шотландия и с който пътуваха обратно, е променил посоката си. Дълго време тя беше напълно убедена, че се връща у дома в Сътън Манър. Едва когато забеляза, че пейзажът, който се разкриваше през прозорчето, ѝ е съвсем смътно познат, ѝ хрумна, че може би го е виждала преди доста години, а не само преди седмица. Съмненията ѝ се разсеяха окончателно, когато на хоризонта внезапно изникнаха очертанията на величествената сграда. Мегън я разпозна без усилие. Беше Шеринг Крос.

Гледката на необятното имение на дуковете Ротстън, което се простираше докъдето поглед стига, я слиса не по-малко, отколкото при първото ѝ идване тук, но този път по различна причина. Това наистина беше разкошен дворец, достоен за кралска особа. Проблемът бе, че принадлежеше на *нейния* съпруг, а той *не биваше* да е неин съпруг.

Девлин спеше на отсрещната седалка – или поне се преструваше, че спи. Беше прекарал почти цялото пътуване в дрямка, но Мегън предполагаше, че просто иска да избегне сърдития ѝ поглед. Той ѝ бе обяснил накратко защо е бил принуден да се прави на коняр, но имената „Фреди“ и „Сабрина“ не ѝ говореха нищо и тя така и не остана с впечатлението, че това е било крайно наложително.

Но се бе досетила за друго.

– Ти си казал на баща ми, че си дук, нали? Затова татко беше толкова щастлив, че ще се омъжи за теб, нали?

– Да, казах му, но само за да ускоря нещата.

– Но на мен не можа да кажеш?

– Ти беше толкова искрено разярена, задето трябва да се омъжиш за коняр. Защо да ти развалям удоволствието?

Отговори като този бяха свели разговорите им по време на пътуването до минимум, но Мегън не бе свикнала да таи лошото настроение в себе си, а вече го бе правила достатъчно дълго време. Тя се наведе напред, за да събуди Девлин. Но се поколеба.

Недей. Виж си настроението. Нима искаш пак да започнете да се карате и то точно сега, когато след броени минути ще бъдете наобиколени от цялата му прислуга?

Хм, сигурно няма да им направим много добро впечатление, нали?

Определено. Достатъчно е, че окайваш Девлин, задето се ожени за теб; остави поне слугите му да се зарадват на новината... преди да са те опознали.

Днес си просто отвратителна. А той наистина е достоен за окайване. Аз му съсипах живота.

Ами собствения ти живот? Той е не по-малко съсипан.

Но вината беше моя...

А-ха. Време беше да си го припомниш.

Не съм го забравяла нито за миг. Но преди ставаше въпрос само за живота на Девлин, а в него нямаше какво толкова да се съсипва. Напротив, имаше всички шансове да се подобри, въпреки че самият той не бе на същото мнение. Но сега се оказа, че съм разбила живота на един дук, а това е вече съвсем друго. Нищо чудно, че ме мрази.

Виж, не е ли по-добре да потърсиш и добрите страни на цялата тази бъркотия, вместо упорито да се ровиш в мрачните?

Напразно бих търсила. Няма никакви добри страни.

Ами това, че получи тъкмо онова, което искаше още от самото начало – дук?

Първоначалният план включваше и една малка подробност: той да ме обича.

Добре, това го зачеркваме. Ами фактът, че ще живееш в Шеринг Крос?

Вече не искам да живея в него.

Лъжкия. Ти си влюбена в това име.

То е един проклет мавзолей, както правилно изтъкна Тифани.

Но е по-добро от конюшня.

Виж, тук си права.

Гласът на Девлин прекъсна мислите й.

– Ужасно си мълчалива – каза той меко. – Да не би да си притеснена?

Тя му хвърли бърз поглед и веднага се извърна отново към прозореца.

– Колко удобно – да се събудиш точно когато пристигаме.

– Какво мога да отговоря на това? Имам чудесен биологичен часовник.

Мегън изсумтя.

– Не, не съм притеснена. Нито пък съм мълчалива. Забравяш, че обичам да разговарям със себе си.

– Права си, бях забравил. Човек, който разговаря със себе си,

никога не страда от липса на приятна компания, нали? Трябва някой път да ми позволиш да послушам поне един от тези разговори. Сигурно са много интересни.

Тя долови присмеха в тона му, но реши, че той е за предпочитане пред гнева, който бе предизвикало предишното споменаване на тази тема.

– Предполагам, че наистина биха ти се сторили интересни, защото обикновено се отнасят до теб. Но се боя, че трябва да се откажеш от идеята да ги подслушаш. Моите разговори са тайни... и безмълвни.

– Искаш да кажеш, че не разговаряш със себе си на висок глас?

– Разбира се.

Девлин се намръщи.

– Не бях останал с такова впечатление, Мегън.

Мегън сви рамене. Едва сега си спомни как го бе накарала да смята, че може да е малко луда, за да му даде оправдание да отмени сватбата – и как той беше побеснял.

– Не съм виновна, че разбираш погрешно онова, което ти казвам.

– Нима?

Файтонът спря и спаси Мегън от необходимостта да отговаря на този изобличителен въпрос. Обикновено Девлин отваряше вратата, но сега не успя да изпревари ратаите, които се спуснаха към тях като ято пъстри птици. Когато се разбра, че това не е обикновен гостенин, а самият дук, откъм къщата започнаха да се изсипват нови и нови слуги и преди още Мегън да успее да се добере до имението, ушите ѝ бяха пропищяли от титлата, която се бе надявала да не чуе вече никога през живота си. Но това бе нищо в сравнение с гълчавата, която ги посрещна веднага щом прекрачиха прага на гигантското фоайе на къщата. Очевидно в цялото имение не бе останал нито един слуга, който да не е зарязал работата си, за да поздрави своя господар с добре дошъл. По едно време Девлин все пак успя да надвика гълчавата, за да представи съпругата си и „Ваша светлост“ – ите избухнаха с нова сила.

Мегън не знаеше откъде намира сили да издържи – изглежда икономът Джон, и икономката, госпожа Бритън, бяха твърдо решени да ѝ съобщят името и длъжността на всеки от присъстващите, – но всички се държаха толкова сърдечно и мило с нея, че тя бързо се отърси от притеснението, което бе отказала да признае, че изпитва.

Девлин, който наблюдаваше цялата сцена отстрани, остана като гръмнат от тази нова, напълно непозната Мегън. Беше направил немислимото – бе довел в къщи невеста, без въобще да уведоми домашните

си, за да се подготвят да я посрещнат както подобава, а ето че тя проявяваше пълно разбиране към смущението на горките хора и ги успокояваше, обяснявайки, че предпочита първо да разгледа двора и чак тогава къщата – което несъмнено бе истина, защото *конюшните* бяха в двора, – като по този начин им даваше нужното време наистина да се приготвят.

Неочакваната поява на Маргарет в Шотландия го бе притеснила достатъчно, за да не обърне никакво внимание на поведението на Мегън и дори да не чуе нищичко от онова, което бе казала на леля му. Но сега Девлин слушаше всяка нейна дума и гледаше всеки неин жест с растящо изумление. Тя се държеше грациозно, съвършено, като истинска лейди. Накрая изумлението му премина всички граници и думите сами се изплъзнаха от устата му:

– Мили боже, къде остана моето зверче?

Светкавично осъзна, че е направил грешка, когато видя как Мегън се вцепени и се извърна с лице към него, когато почувства пронизващата болка в пищяла си, когато съзря как зениците ѝ се разшириха от ужас при мисълта какво я бе предизвикал да стори току-що пред очите на цялата прислуга. Не се изненада, че тя избухна в сълзи и побягна навън. Самият той имаше желание да направи същото.

Знаеше не по-зле от всеки друг, че първите впечатления са най-трайни и че несъзнателно бе провалил представянето на Мегън пред домашните си, че вероятно бе подкопал авторитета ѝ завинаги. Нямахме никакво извинение за постъпката си, освен това, че през последната седмица собствените му нерви бяха не по-малко изопнати от тези на Мегън... и че като цяло беше престанал да се държи нормално още откакто я бе срещнал.

За да успокои прислужниците, които бяха изпаднали в шок и смутено се споглеждаха един друг, Девлин все пак измърмори някакво обяснение.

– От две седмици насам пътуваме без прекъсване. Съпругата ми е много изтощена и не е съвсем на себе си.

– Сигурно самият вие сте не по-малко изтощен – вметна Джон и тъй като бе служил вярно на семейството му повече от тридесет години, намери смелост да добави: – Защото никога не съм ви виждал да правите нещо толкова глупаво... Ваша светлост.

Чу се одобрителен шепот и Девлин разбра, че за щастие всички обвиняват него – както и трябваше. Тогава той едва не се засмя от облекчение, но успя да кимне сериозно.

– Напълно си прав, Джон. Истината е, че аз не съм съвсем на себе

си, откакто срещнах тази млада дама.

– Простете, че се намесвам, сър, но това се нарича любов – обади се госпожа Бритън.

– Нима? Тогава е по-добре да започна да свиквам с това положение, нали?

Слугите отново се разсмяха и Девлин реши, че моментът е достатъчно подходящ да ги остави и да потърси разярената си съпруга. Този път ѝ дължеше искрено и разкаяно извинение, макар че щеше да е истински късмет, ако успееше да ѝ го каже, преди да го е сритала отново. Определено трябваше да купи на това момиче по-меки обувки.

36

Девлин тръгна право към конюшните, уверен че ще я открие там. Знаеше колко обожава конете и се надяваше, че при вида на толкова много породисти животни, отгледани в прочутата ферма на Шеринг Крос, тя ще забрави яростта си – или поне част от нея – и ще може да го изслуша.

Но Мегън не беше в конюшните. Изглежда, никой от слугите не бе видял накъде е отишла, но накрая все пак се намери един градинар, който каза, че я е зърнал да се отправя към езерото. Девлин изпадна в паника при мисълта за състоянието, в което се намираще жена му, и дари мъжа с безпрецедентното удоволствие да види как четвъртият дук Ротстън хуква презглава по една обградена с дървета алея.

Съзря я още отдалеч. Мегън седеше на брега, близо до понтона, към който привързваха лодките. Беше махнала шапката си и косата ѝ се спускаше като огненочервена мантия върху сивия ѝ пътнически жакет. Полата ѝ бе вдигната до коленете, а единият ѝ крак беше потопен във водата.

Първоначално Девлин реши, че тъкмо ледената вода я е отказала от намерението да се хвърли в езерото, но веднага осъзна колко нелепо е било от негова страна да се страхува, че Мегън може да стори подобно нещо. Не бе в стила ѝ да си изкарва лошото настроение на самата себе си. Беше достатъчно разглезена, за да предпочита противниците ѝ да страдат заедно с нея. Не, може би тук не ставаше въпрос за разглезеност. Човешко бе да искаш да си върнеш за нанесеното оскърбление. Самият Девлин напоследък доста често се хващаше, че прави тъкмо това. Само дето нямаше и половината от нейната дарба.

Той се приближи предпазливо. Мегън го чу и трепна, но не се обърна да види кой нарушава усамотението ѝ. Дали още плачеше? Божичко, надявам се, че не, помисли си Девлин. Хиляди пъти предпочиташе сприхавите ѝ избухвания пред сълзите ѝ, защото, както повечето мъже, се превръщаше в кръгъл идиот при вида на разплакана жена.

Затова реши, че е по-безопасно да я раздражни, да предизвика гнева ѝ.

– Заболя те кракът, нали?

Но тихичкото „да“, което получи в отговор, го накара да изпъшка на себе си. Той коленичи на меката трева зад гърба ѝ и протегна ръце да

я притегли в прегръдките си, но се спря, когато си даде сметка, че Мегън може да падне във водата, опитвайки се да се дръпне от него.

– Съжалявам, Мегън.

– За какво?

– Задето си сложих крака на пътя на твоя.

Тя мълчаливо обу отново чорапа и обувката си, но накрая все пак отговори, и то с обнадеждаващо сърдит тон:

– Никога няма да ти простя.

– За необмислените ми думи ли?

– Не за това.

– Задето бях толкова изненадан от безупречното ти поведение?

– Може би за това.

Девлин прикри облекчената си усмивка, въпреки че Мегън и без това не можеше да я види.

– Между другото, ти наистина се справи прекрасно и никой не те обвинява за това, че... че си удари крака. Всички упреци се стовариха върху мен, както и трябваше. Икономът ми дори ме увери, че никога не съм се държал толкова глупаво.

– Не съм съгласна. Мога да си спомня още хиляди други пъти, когато...

– За днес свърших с извиненията, зверче.

При тези думи тя се изправи толкова рязко, че задникът ѝ се удари в брадичката му. Мегън се извърна с едно стреснато „О!“, но веднага след това добави с тон, в който Девлин вече можеше да се закълне, че се долавяше по-развеселена нотка:

– Не смяташ ли, че е доста смело от твоя страна да се приближиш толкова много до мен?

– Съвсем не. Студената вода е подходяща не само за охлаждане на похотливи желания. Тя охлажда и гнева.

Сега вече тя наистина успя да го изненада, като се засмя.

– Ти не би ме хвърлил вътре.

– Вероятно не бих. Шлейфът на роклята ти е толкова тежък, че сигурно щеше да се наложи да скоча да те спасявам от удавяне, а аз нямам подобни намерения, защото мога да те уверя, че моето езеро е много по-студено от онази твоя локва.

– Изобщо не си спомням, че имаш езеро.

– Едва ли си успяла да разгледаш цялото имение, като се има предвид, че несъмнено не си се откъснала от конюшната.

Мегън долови мрачната нотка в гласа му, но реши да не ѝ обръща

внимание.

– Напротив, всъщност разгледах почти цялата къща. Една от твоите прислужници очевидно искаше да впечатли двете ни с Тифани, защото ни разведе навсякъде. Показа ни дори личния ти апартамент... е, всъщност ни позволи само да надникнем вътре.

– И остана ли впечатлена?

– О, да. Защо според теб исках да се омъжа за дук Ротстън?

Подигравателният ѝ тон го жегна дълбоко. Трябваше да се досети, че тя няма да остави чудовищната му постъпка от преди малко неотмъстена, че ще си го върне тъпкано, по един или по друг начин. Ето че бе улучила най-болезненото място.

– Доколкото си спомням, ти каза, че било заради конюшните ми – отвърна той с престорена небрежност.

– Да, и за това – каза Мегън с усмивка и се отдалечи, без изобщо да предполага колко го е наранила.

Девлин не се и опита да я последва, защото се опасяваше от нещата, които би могъл да каже или направи в гнева си. Вместо това остана на брега и прекара доста дълго време, потънал в мрачни мисли за нещастieto, което го бе сполетяло. И нито за миг не му хрумна, че Мегън може просто да се е шегувала. Темата бе прекалено болезнена за него и той, естествено, приемаше, че тя също би трябвало да знае това.

– Чух, че при пристигането ви си се държал като пълно магаре – каза без предисловия вдовстващата дукеса Ротстън, когато влезе в кабинета на Девлин без дори да почука. – Съжалявам, че съм го пропуснала, но... Божичко, Девлин, какво си направил със себе си? Изглеждаш отвратително. Веднага трябва да кажеш на камериера си да подстриже тази коса.

Девлин се облегна назад на стола зад бюрото си и небрежно уви около пръста си един дълъг кичур.

– Не ти ли харесва? Ето това се случва на хората, които водят тих селски живот. Искаш ли да чуеш какво друго може да им се случи?

– Правилно ли оставам с впечатлението, че ми се сърдиш за нещо, скъпо момче?

– Напълно е възможно.

– Много добре, така да бъде. – Тя седна срещу него, очевидно готова да понесе недоволството му. – Каж ми какви други неща могат да им се случат.

– Човек може да се побърка.

– Това не ми беше дошло на ума, но предполагам, че е възможно. Какво друго?

– Човек може да се ожени.

– Значи Джон *не се е* занаял с мен? Наистина си се прибрал с невеста?

– Има доста начини, по които бих я нарекъл, но „невеста“ със сигурност не е един от тях.

Лусинда Сейнт Джеймз вдигна сребристобелите си вежди.

– Нима вече ти създава грижи?

Девлин изсумтя.

– Вече? Никога не ми е създавала нищо друго.

– Струва ми се, че предпочитам сама да си съставя мнение за момичето, след като ти си в такова кисело настроение. Къде е тя?

Той сви рамене.

– Не знам, но мога да предположа, че ще я намериш в конюшната.

Веждите на Дъчи се вдигнаха още по-учудено, защото вече минаваше десет вечерта.

– Толкова късно?

– Часът, бил той дневен или нощен, няма никакво значение, когато *тя* иска да е в конюшната.

Тя понечи да каже нещо, но промени намерението си.

– Няма да те закачам на тази тема.

– Изобщо не те обвинявам – сухо отвърна Девлин.

– Много добре, достатъчно дълго ме държа в напрежение. Коя е тя?

– Дъщерята на ескуайър Пенъурти.

– Дявол да ме вземе! – възкликна Дъчи с усмивка, която потвърди подозренията му.

– Би трябвало да те вземе. Как, за бога, хрумна на болния ти мозък, че ще харесам тази червенокоска?

– Как, за бога, бих могла да знам, че ще стане така? – отговори тя съвсем невинно.

– Но си се надявала.

– Предполагам.

– Можеш ли да ми кажеш защо?

– Аз се запознах с нея преди няколко години...

– За мое най-голямо съжаление.

Скръбното изражение, с която я бе прекъснал, я накара да го изглежда недоволено.

– Тогава знаеш, че баща ѝ я доведе тук, за да ѝ избере една от

нашите кобили.

– И познай как е кръстила въпросната кобила.

– Не се съмнявам, че с някакво глупаво име. В края на краищата, тогава тя беше дете.

– Да, самият аз винаги съм намирал това име за дяволски глупаво и тъкмо затова никога не го използвам. – Веждите ѝ подскочиха смаяно нагоре.

– Да не искаш да кажеш... Не и Амброуз?!

– *Сър* Амброуз, ако трябва да бъда точен – отвърна той, при което баба му избухна в смях. – Не мога да разбера кое му е толкова смешното.

– Предполагам, че не можеш, скъпо момче. Ти си също толкова задръстен, колкото беше и дядо ти на седемдесет. Това се получава, когато човек работи прекалено много и не отделя достатъчно време за нищо друго – нещо, от което се *опитвам* да те отуча. Проблемът ти е там, че твърде дълго беше под неговото крило. Но трябва да ти кажа, че той *не беше* такъв, когато се омъжих за него и че ти си прекалено млад, за да приличаш на него.

– Не намирам, че съм задръстен. Мегън също не ме намира за такъв, ако искаш да знаеш.

– Радвам се да го чуя. Това е едната от причините, заради които „съм се надявала“. Момичето е дяволски впечатляващо – поне на мен ми направи много силно впечатление. Оказа се, че през последните години доста често ми се случваше да мисля за нея.

– Какво толкова е успяла да стори малката хубостница? Да не би да е подпалила мебелите с избухливия си нрав?

Дъчи се засмя.

– Не забелязах да има избухлив нрав. Затова пък забелязах, че се отличава с много одухотвореност и с неустоим чар. Беше прекрасно девойче, с прямота и чистосърдечие, които бяха много забавни. Освен това още тогава бе повече от очевадно, че ще се превърне в голяма красавица. Така ли е наистина?

– Несравнима – намусено отговори Девлин.

– Тогава какво толкова е станало? Аз самата не виждам нищо лошо в това, че те изпратих там, където можеше да се запознаеш с нея и евентуално да бъдеш запленил от чара ѝ.

– Никак не ти отива да се правиш на Купидон, Дъчи – каза той горчиво. – Срещнала си се с Мегън Пенуърти само веднъж, при това преди шест години, когато тя е била все още малко момиченце, и тази среща

ти е била напълно достатъчна, за да решиш да хвърлиш единствения си внук в устата на вълка. Много съм разочарован от теб.

– Това вече го разбрах. Вълк ли каза, Девлин?

– Добре, нека бъде змия.

– Доколкото схващам, с тези недомлъвки се опитваш да ми кажеш, че тя не е момичето, за която я смятах.

– Не, не, напротив. Сигурен съм, че въпросното момиче все още е тук и че много хора ще го виждат достатъчно често. Просто аз няма да съм един от тях.

Лусинда въздъхна раздражено.

– Бъди така добър да си припомниш, че не аз създадох необходимостта да изчезнеш за известно време. Аз просто се възползвах от това. Не можеш да отречеш, че прекара почти целия си живот на възрастен човек в очакване да се ожениш за Мариан, така че, съвсем естествено, не си се и опитвал да си намериш подходяща съпруга. Но планираната сватба не се състоя и би трябвало веднага след това да започнеш да си търсиш нова годеница. А ти направи ли го? Не. Беше прекалено привикнал към ергенския си живот и прекалено погълнат от работата си, макар прекрасно да знаеш, че си длъжен да се ожениш и да дариш наследник на рода Ротстън.

– Защо ли това ми звучи толкова познато? – сухо попита Девлин.

– Защото аз пък съм длъжна да ти го напомням непрекъснато и ако не друго, поне се грижа да *изпълнявам* задълженията си.

– Нима аз не се погрижих да изпълня своето?

Търпението ѝ се изчерпа.

– Единственото, което се грижиш да направиш, е да ми скъсаш нервите. Щом като момичето не ти харесва, защо си се оженил за него?

– Кой казва, че не ми харесва? Не, всъщност в момента *наистина* не ми харесва, но какво значение има, по дяволите? Това определено не ми пречи да я искам в леглото си всеки път, когато е край мен, а и когато не е толкова наблизо... проклятие, по всяко време, ако трябва да бъде съвсем точен!

– Ще се престоря, че това, последното, не съм го чула.

– Моля за извинение.

– И има защо – тросна се тя възмутено. – Добре, ще ми кажеш ли, преди да съм се ядосала окончателно, какъв точно е проблемът?

– Тя не ме обича.

– Той не ме обича.

Лусинда Сейнт Джеймз се облегна в креслото, смаяна, че чува в отговор на въпроса си тези тъй познати думи. Беше очаквала нещо съвсем друго – може би проява на избухливия нрав, за който бе споменал Девлин, или пък на високомерно безразличие – защото деvojчето бе надминало всичките ѝ очаквания по отношение на красотата. Но със сигурност не бе очаквала Мегън да ѝ отговори със същите думи и със същото униние, с което ѝ бе отговорил внукът ѝ.

Рано тази сутрин новата дукеса Ротстън я бе посрещнала във всекидневната – огромна зала, в която Девлин обикновено провеждаше помаловажните си срещи. От двете ѝ страни се намираха собственият му апартамент и апартаментът на съпругата му. Но разстоянието, което разделяше двамата, явно бе много по-голямо от дългата десет метра зала.

Първоначално Мегън се държеше резервирано, което бе напълно разбираемо. Но когато се отдадох на спомени за първата си среща, тя се поотпусна и позволи на Лусинда да долови приликата ѝ с онова одухотворено момиченце, което възрастната жена си спомняше отпреди шест години. Но Лусинда долови и подтиснатостта, която Мегън се опитваше да прикрие, и тъкмо заради това ѝ зададе въпроса, който бе задала снощи на Девлин. С абсолютно същия резултат.

Ситуацията изискваше да се пипа внимателно – тези сърдечни работи бяха толкова дяволски деликатни. Затова Лусинда попита предпазливо:

– Какво те кара да мислиш така?

– Ако един мъж обича една жена, би ѝ го казал, нали? – отвърна Мегън.

– Би трябвало да ѝ го каже, да.

– Е, а Девлин ми каза, че съм провалила живота му. Виждате ли, той не искаше да се ожени за мен. Положи огромни усилия, за да ме откаже от тази идея.

– Да те откаже? – възкликна възрастната дукеса. – Значи идеята да се омъжиш за него е била твоя?

– За дука, не за него.

– Но, скъпа, той е дук.

– Сега вече знам, но когато се омъжих за него, не знаех.

– Тогава за кого си смятала, че се омъжваш?

– За един коняр. Не знаете ли, че той се преструваше на такъв?

– Предполагаше се да се преструва на прост ратай в конюшната, но все едно. Добре, не остана ли поне мъничко доволна, че в крайна сметка си съпруга на дук, вместо на коняр?

– Доволна? – възкликна Мегън. – Той ме измами. Останах разярена, мътните да го... О, простете ми, Ваша светлост!

– Скъпа моя, сега сме роднини. Надявам се, че ще ме наричаш Дъчи и че няма да се притесняваш да споделяш мислите си с мен, били те добри или лоши. – Тя се приведе напред и прошепна: – Самата аз от време на време казвам по някоя и друга ругатня. Не пред публика, разбира се, нито пък когато оня мой загубен внук може да ме чуе. Той си въобразява, че съм безгрешна, както и трябва, впрочем. Но не бих могла да го смърдя за това, че псува, ако знаеше, че и аз го правя, нали?

Мегън кимна усмихната в знак на съгласие и от този момент насетне двете вече бяха приятелки.

– Искане ми се и аз да се бях сетила за това. Но като си помисля, Девлин изпитва такова удоволствие да мърмори и да се оплаква от лошите ми навици, че би било твърде себично от моя страна да се поправам.

Лусинда избухна в смях.

– Ти си точно жената, от която това момче има нужда – заяви убедено тя. – Жена, която да го измъкне от коравата му черупка.

– Той не мисли същото – отвърна Мегън, отново изпаднала в униние.

– Още ли си ядосана, задето той е дук, а не коняр?

– Да... Не... Не знам. – въздъхна тя.

– Според него ти се радваш, че си получила титлата... и конюшната му.

Мегън направи огорчена гримаса.

– Това още веднъж показва какъв е глупак. Бях му казала, че ще се омъжа за Амброуз Сейнт Джеймс единствено за да го впечатля и да го принудя да престане да се държи враждебно и оскърбително, защото той не правеше нищо друго още от мига, в който се появи. Естествено, проклетникът не можеше просто да се впечатли и да ме остави на мира. Поиска да знае защо съм избрала тъкмо Ротстън. Но аз нямах намерение да обяснявам истинската причина точно на *него*. Не беше негова работа. Затова споменах, че харесвам конюшната на дука – ей-така, за да го накарам да млъкне. – Изведнъж очите ѝ се разшириха. – Божичко, едва сега си давам сметка колко е бил разгневен, след като именно той е

въпросният Дук.

– И не само това, скъпа моя – каза през смях Лусинда. – Девлин е свикнал всички жени да припадат по него. Същото беше и с баща му, а и със собствения ми съпруг, ако трябва да бъда точна. Проклетите мъже в рода Сейнт Джеймз *действително* изглеждат великолепно. Сигурно за горкото момче е било истински шок да попадне на жена, която не само че не се е влюбила в него на секундата, ами даже предпочита конюшнята му пред самия него. Мили боже, иска ми се да бях зърнала физиономията му, когато си му го казала. Ти самата, разбира се, не си имала никаква представа колко си му смачкала фасона.

– Жалко, защото това е едно от малките ми удоволствия – отвърна Мегън напълно сериозно.

– Така и предполагаш – ухили се Лусинда. – Но ако нямаш нищо против, би ли ми казала каква беше истинската причина да искаш дук?

Тя сви рамене.

– Причината си беше добра, даже чудесна, макар че на вас може и да ви се стори глупава. Чувствах се оскърбена, не, направо дълбоко наранена от първата дама в нашата енория, лейди Офелия Такъри. В продължение на две години очаквах и се надявах да получа покана за някой от нейните прословути приеми, но накрая тя ясно ми даде да разбера, че това никога няма да стане. Тифани е сигурна, че причината е в моето проклето лице... Помнете Тифани, нали? Най-добрата ми приятелка, която беше с мен в деня, когато купихме Сър Амброуз?

– Да, но...

– А, това е другото нещо, което накара Девлин да побеснее – името, което дадох на коня си. В действителност по този начин правех комплимент на дука, защото смятах, че не съществува по-прекрасен кон от моя, но Девлин не го възприе така.

– Трудно би го възприел така – сухо вметна Лусинда.

– Както и да е, Тифани е сигурна, че лейди О не ме кани на приеми-те си, защото има три дъщери за омъжване. Всичко това е чудесно, но чак пък да не получа нито една покана, когато цялата енория се е изредила да посещава дома ѝ – подобно отношение най-малкото внушава, че нещо с мен не е съвсем наред. Ето защо реших да се омъжа за човек, чиято титла е по-висока от нейната – тя е графиня, графиня Уеджууд – и така да смачкам *нейния* фасон. Може и да ви звучи дребнаво и отмъстително – и наистина е така, нали, – но тогава бях много разярена и оскърбена.

– Но защо точно Девлин?

– Той беше най-високопоставеният благородник, за който можех да се сетя, а и аз *наистина* харесвам конюшните му. Но това бе само идея. Трябваше първо да се запозная с него и да се влюбя в него – задължително условие, което нито собствената ми съвест, нито Тифани биха ми позволили да не изпълня, още повече, че самата аз няхах намерение да си провалям живота само за да натрия носа на лейди О. Никога не бих се омъжила за някого, ако не го обичам, или поне ако не съм убедена, че бих могла да обикна, независимо от титлата му. Разбира се, не виждах защо трябва да обяснявам това на Девлин. И той твърдо реши да ме откаже от идеята ми да се омъжа за *него*.

– И как точно го направи, без да разкрива истинската си самоличност?

– Каза ми, че дукът бил негодник, мерзавец и прелъстител на невинни девиси.

– Той определено не е такъв – обидено възкликна Лусинда.

– И аз му казах същото. Естествено, още не бях виждала дука, така че всъщност защитавах човек, когото не познавах. Е, тогава Девлин реши да ми докаже, че е бил прав. Появи се на един бал с маски, на който присъствах и аз, само че като себе си, тоест – като дука, и ми предложи да му стана любовница.

– Невъзможно!

– Възможно е.

– Но това е толкова нетипично за него.

– Боя се, че не мога да се съглася. Това беше само едно от многото оскъбрения, които ми е нанесъл този човек. Както и да е, впоследствие той има наглостта да се направи на изненадан, когато се върнах и му казах – на коняря, имам предвид, – че се надявам никога повече да не видя дука.

Лусинда се облегна назад едва ли не онемяла.

– И как, ако смея да попитам, вие двамата изобщо успяхте да стигнете до олтара при цялата тази бъркотия?

– Вината затова е изцяло моя, въпреки че никога не бих си го признала пред него. Истината е, че аз несъзнателно и неволно предизвиках собственото си прелъстяване. За всичко е виновно проклетото ми любопитство. Пък и всичко беше толкова хубаво, докато се целувахме, че не ме беше грижа какво ще стане по-нататък. Него също не го е било грижа. Той сам ми го каза. Всъщност, каза, че е останал дяволски разочарован и че бракът ни ще бъде чисто формален.

Тези думи помогнаха Лусинда бързо да преодолее смущението си

от неудобната тема.

– Как не! – възкликна тя сърдито. – Той не може да го направи. Той е длъжен да осигури следващия дук. А не би могъл да го направи, ако не..., хм, ако не.

– В действителност може, ако детето, което нося, се окаже момче. Нима не ви е казал, че съм бременна и че тъкмо заради това бяхме принудени да се оженим?

– Не, проклетникът очевидно е забравил да ми спомене за тази дреболия.

Мегън посети конюшната чак след два дни и с изненада откри, че по нареждане на Девлин Сър Амброуз е бил докаран в Шеринг Крос. Зарадва се да види отново своята кобила, но още повече се зарадва на възможността да потърси Девлин, за да му благодари за проявената загриженост. Знаеше, че поначало не би трябвало да се нуждае от повод, за да заговори съпруга си, но в действителност се нуждаеше.

Откакто бяха пристигнали, Мегън почти не го бе виждала, камо ли да разговаря с него. Вярно, че предишната вечер вечеряха в трапезарията сами – Дъчи подозрително отсъстваше, – но когато двама души се хранят в противоположните краища на маса, дълга повече от шест метра, това изобщо не ги подтиква да завържат разговор.

Тя бе отбелязала мълчаливо промяната у него – елегантното му облекло, изправената стойка, безупречните движения. Сега Девлин беше същински дук – е, всъщност, не съвсем. Все още не бе отрязал косата си. Тази сутрин на закуска Дъчи се беше оплакала, че я е оставил дълга само за да я дразни. Но Мегън реши, че не се е подстригал заради нея – за да ѝ напомня, че тъкмо той е мъжът, за когото се е омъжила. Сякаш можеше да забрави!

Снощи, преди всеки от двамата да се отправи към собствената си спалня, тя му отправи една-единствена забележка и то не за друго, а защото двата часа, прекарани в пълно мълчание на онази дълга маса, я бяха изнервили, а Мегън все още не смееше да се кара с *новия* Девлин.

– Сега ми е напълно ясно защо беше толкова неубедителен в ролята си на коняр. Следващия път, когато решиш да се правиш на член на работническата класа, по-добре остави белите си ризи у дома, заедно с арогантността си.

Сетне си легна, обзета от съжаление заради жлъчните си думи, които дори не бяха предизвикали отговор от негова страна, с изключение на едно снизходително повдигане на веждите, несъмнено целящо да я ядоса. Не, едва ли. Може би баба му беше права. Мегън ѝ бе доверила, че онзи Девлин, когото познава, е свадлив, начумерен и непочтителен, но в отговор бе научила, че това просто не е бил Девлин Сейнт Джеймс, че поведението му трябва да е било част от ролята на коняря.

Искрено се надяваше да не е така, защото благовъзпитаният, строг Девлин, с когото бе вечеряла снощи, беше истинска досада. И бе твърдо

решена да се опита да се погоди с него и да престане да го кара да се чувства толкова зле, колкото се чувстваше самата тя. Затова беше много доволна, че е намерила извинение, за да го заговори. Щеше да се държи мило. Щеше да му протегне маслинената клонка. Той бе неин съпруг, за добро или за лошо. А от лошото на Мегън вече ѝ беше дошло до гуша.

Тя влезе в къщата през един от страничните входи и едва не се загуби сред лабиринта от коридори, но в крайна сметка стигна до централната част на имението, където се намиреше кабинетът на Девлин. Но докато се приближаваше към него, дочу гневен глас, който ѝ беше смътно познат:

– ... не те очаква нищо добро, ако ми кажеш, че го няма, защото дяволски добре знам, че е тук. Изпратил съм шпиони да наблюдават къщата денонощно и да ме информират за пристигането му, така че се махни от пътя ми, Джон!

Мегън зави по коридора, водещ към кабинета на съпруга ѝ точно навреме, за да види как Девлин отваря вратата и да чуе как пита меко:

– Мен ли търсиш, Фреди?

– Значи най-после престана да се криеш, а? – разярено извика Фредерик Ричардсън. – И къде, по дяволите, беше, Дев, та никой от проклетите преследвачи, които пратих по петите ти, не можа да те открие? В Америка?

– Би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш, че не бих се подложил отново на кошмара на морската болест за нищо на света – дори и за да спася скапаната ти кожа.

– Моята кожа? – възкликна маркиз Хемпдън с очевидно възмущение. – Да не забравяме кой кого смята да застреля.

– В такъв случай, носиш ли си пистолета? – Девлин продължаваше да демонстрира подчертана липса на интерес към проблема, което караше Мегън да изпитва подчертана тревога.

– Да, за бога... Трябва да е някъде тук...

Докато Фреди претърсваше джобовете си, Девлин пристъпи напред и го цапардоса толкова внезапно и силно, че маркизът се просна на земята.

– Струва ми се ти го дължах – каза Девлин и в тона му най-после се долови някакво чувство, в случая – задоволство.

– Как не!

– Как да! И нямам предвид она жалък удар, който ми нанесе с юмрук. Не можеш дори да си представиш какво ми костваха обвиненията на сестра ти и твоят тъпоумен инат. Ако не беше проклетият ти нрав,

ако не трябваше да мине малко време, за да се укротиш, никога нямаше да отида в Девъншър. Ти си виновен, задето сега съм толкова нещастен. Хиляди благодарности! – И след като вече бе демонстрирал предостатъчно чувства, Девлин се върна в кабинета, като затръшна вратата зад гръба си.

– Какво, по дяволите, искаше да каже? – попита Фреди, като се изправи на крака.

– Не бих могъл да знам, милорд – отвърна Джон, но си позволи да изкаже предположение: – Може би има предвид затрудненията, които изпитва във връзка с приспособяването си към семейния начин на живот.

– Семеен начин на живот? – шокирано възкликна Фреди.

– Семеен?! Не е възможно!

– Уверявам ви, че...

Фреди не дочака икономът да довърши. Вместо това връхлетя в кабинета на Девлин без дори да почука. Мегън, от своя страна, се обърна и се отдалечи незабелязано, изпаднала в ужас. Значи на съвестта ѝ тежеше не само провалянето на живота на Девлин. Току-що бе узнала, че освен това го е направила нещастен.

– Как смееш да се жениш за друга, когато сестра ми...

– Е лъжкия, Фреди – рязко го прекъсна Девлин, който тъкмо си сипваше в една чаша солидно количество бренди. – Кога най-последно те забелязала? Мили боже, минаха вече два месеца! – Той явно размисли, защото остави чашата и взе бутилката със себе си на бюрото. – Сабрина още ли не си е признала?

– Какво да си признае? – извика Фреди, зачервен от гняв.

– Тя продължава да твърди, че си я прелъстил.

– Защо тази малка... От Дъчи разбрах, че още не се е омъжила. Ако ми кажеш, че си чакал да се появи и да проявя почтеност, мисля, че отново ще те удари.

Фреди трепна, потърка челюстта си и се отпусна в едно от креслата срещу бюрото на Девлин.

– По-добре недей. Не, не съм чакал това. Дори ѝ намерих жених. Карлтън е загънал до гуша в дългове и затова на драго сърце се съгласи да се ожени за нея. Сватбата щеше да се състои в тесен кръг другата седмица.

– Щеше?

– Миналата седмица тя пометна и затова отмени годежа.

– Пометна ли? – Девлин се намръщи. – Значи наистина е била... Почакай, Фреди – каза той подозрително. – Ти видя ли как стана това или тя просто ти каза, че е пометнала?

– Хм, в действителност тя ми го каза, но беше много разстроена по този повод.

– Те всички владеят до съвършенство изкуството да плачат за щяло и нещяло. Още ли не си го разбрал?

– Не ставай циничен, дяволите да те вземат – възнегодува Фреди. – Нямам причина да се съмнявам в нея, Дев.

– Освен тази, че аз съм най-добрият ти приятел и че ти *казах*, че никога не съм я докосвал.

– Проклятие, тя ми е сестра. Ти какво би направил на мое място?

– Нямах да повярвам толкова прибързано на една отявлена и изпечена мошеничка, каквато, както дяволски добре знаеш, е Сабрина. И щях да имам малко повече вяра в приятеля си, който няма навика да прелъстява невинни девизи... по-точно нямах – измърмори накрая под носа си Девлин.

Фреди скочи на крака.

– Чух те. Кого още си прелъстил?

– Нямах предвид проклетата ти сестра, на която, между другото, ще извия врата, ако само ми се мерне пред очите. А ти... Най-сериозно обмислям дали да не пратя *моите* секунданти при *теб*.

– Струва ми се, че за втори път ме обвиняваш в нещо, от което нямам ни най-малка представа.

– Тогава ми позволи да те осведомя – каза Девлин. – Заради теб бях принуден да се погребя в глухата провинция и там срещнах най-красивото момиче, което съм виждал някога. От тогава насетне животът ми се превърна в истински ад.

– Моля, моля – самодоволно го прекъсна Фреди. – Аз наскоро срещнах най-красивото момиче, което някога би могъл да видиш. Не мога да престана да мисля за нея. Нямам нищо против да ти призная, че най-сериозно възнамерявам да се върна в Хампшър, за да поискам ръката ѝ.

– Хампшър? Да не би случайно да има червена коса и тъмносини като нощ очи?

– От къде, по дяволите, знаеш?

– Забрави за намеренията си – почти изръмжа Девлин. – И най-добре *въобще* си ги избий от главата. Вече се ожених за нея.

– Не се шегувам, Дев.

– Да не би да се смея?

– Не и за госпожица Пенуърти?!

– Същата.

– Ама че работа! – сърдито изсумтя Фреди. – И се *оплакваш*? Би трябвало да си ми благодарен.

– След като тя презира всичко в мен, освен титлата ми... и конете ми?

– Е, поне има добър вкус. Аз самият харесвам конете ти. – Когато видя, че Девлин се намръщва гневно, той побърза да добави: – Съжалявам, но положението не може да е чак толкова тежко.

– Не може ли? – И Девлин започна надълго и нашироко да му обяснява колко тежко бе положението в действителност.

А положението беше нетърпимо. Девлин очевидно я отбягваше. Мегън успя да го проумее преди още да е изтекла и седмица от пристигането ѝ в Шеринг Крос. Ако изобщо се срещнеха, двамата се разминаваха почти като непознати.

Той дори не се бе появил повече да вечеря с нея след онази първа вечер. А и когато все пак се появяваше, се държеше толкова отблъскващо вежливо, че ѝ се искаше да го халоса с нещо, за да провери дали старият Девлин все още съществува, или наистина е бил само маска за ролята, която бе играл. Но не го направи нито веднъж. Просто новият Девлин беше толкова страховит и тъй дяволски надменен и властен, че тя не можеше дори да си помисли да се кара с него, без да изпита детинска уплаха.

Положението наистина бе нетърпимо. Всяка нощ преди да заспи, Мегън плачеше с часове. При това напразно, защото Девлин нямаше и понятие, че е така. Но той бе не по-малко нещастен от нея – нали го бе чула със собствените си уши? И полагаше същите усилия, за да го прикрие.

Положението беше *напълно* нетърпимо, но Мегън най-накрая измисли как да го промени. Идеята ѝ хрумна, когато чу Девлин да обяснява на Дъчи, че сестрата на Фреди, Сабрина, твърдяла, че е пометнала. Трябваше просто да каже на Девлин същото – че е загубила бебето си. Нямаше да ѝ бъде лесно, защото при самата мисъл, че това би могло наистина да се случи, очите ѝ се насълзяваха. Но така проблемите и на двама им щяха да се разрешат, защото това щеше да му даде възможност незабавно да анулира брака.

Дори съвестта ѝ не успя да я накара да промени непоколебимото си решение. И тъй като Дъчи планираше голям бал за официално обявяване на брака им, се налагаше да не губи време. Бабата на Девлин твърдо възнамеряваше да организира такъв бал, защото бе крайно нещастна, че не е имала възможност да организира сватбата му. Така че Мегън трябваше да побърза и да изпълни решението си, преди да се е стигнало до изпращане на покани до гостите. Колкото по-малко хора знаеха за брака им, толкова по-лесно Девлин щеше да може да продължи да живее живота си. И толкова по-лесно тя щеше да забрави, че е имала глупостта да се влюби в несъществуващ човек.

Същата вечер Мегън обикаляше нервно из всекидневната, докато най-после чу, че Девлин влиза в апартамента си.

Тя почака вратата на стаята му да се отвори и затвори още веднъж – знак, че камериерът му си е отишъл. И тогава започна да плаче, или по-скоро – да вие. Силно. След секунди вратата, която свързваше двете помещения, се разтвори рязко и Девлин се спусна към нея.

– Защо плачеш?

– Аз... н-не плача – заекна Мегън, зашеметена от близостта му. – Аз... О, няма значение. Върви си.

– Мегън!

– Не знам как да ти го кажа – извика тя, скрила лице в шепите си. – Опитвах се да не мисля за това, защото всеки път избухвам в плач. Но предполагам, че трябва да знаеш.

– Какво?!

– Загубих бебето.

Думите ѝ бяха посрещнати с грубно мълчание, затова Мегън захълца още по-силно. Но не можеше да го погледне. Ако ѝ кажеше само една нежна дума, щеше да се разплаче наистина.

– Настоявам да ми го докажеш – каза той накрая, при това съвсем не нежно. – Кървиш ли още?

Мегън се изчерви. И за миг не ѝ бе хрумвало, че Девлин може да се усъмни в думите ѝ. За щастие, той не видя това, защото лицето ѝ все още беше скрито в дланите ѝ.

Но тя бързо се опомни и реши да импровизира.

– Не, това се случи още на връщане от Шотландия. Не ти казах порано, защото... защото бях изпаднала в шок. Нима си толкова нечувствителен, че дори не си забелязал?

– Ти беше необичайно... притихнала.

Хубаво обяснение на пълната ѝ липса на настроение. Но бе произнесено толкова сухо, че Мегън разбра: нещо не беше наред. Девлин или не ѝ вярваше, или... Възможно ли бе да си мисли, че го е лъгала от самото начало, че не е имало никакво бебе и следователно – никаква причина да се женят?

– Защо ме торМОЗИШ? – попита тя. – Не виждаш ли, че съм нещастна?

– Странно, а аз си мислех, че изпитваш облекчение.

Мегън зяпна слисано, защото бе повече от явно за какво намекуваше той, и вдигна глава, за да го изгледа сърдито.

– Аз исках това дете!

– Не, не го искаше.

– Не ми казвай, че не съм го искала, когато го исках!

Истеричният ѝ тон го накара да въздъхне.

– Мегън, очевидно не е имало никакво бебе. Било е грешка.

– Не измествай въпроса.

– Ще си имаме други.

– Не, няма! – Сега вече наистина имаше повод да заплаче и сълзите не закъсняха да рунат от очите ѝ.

Изражението му моментално се промени от обидено в искрено загрижено.

– Мегън...

– Не ме докосвай! – възкликна Мегън, когато той протегна ръце и я придърпа без усилия към гърдите си.

– Мегън, недей... Моля те.

– Мразя те – извика тя, притиснала лице до шията му, и стисна в юмруци халата му. – Ти изобщо не знаеш какво искам. Преди може и да не съм искала това бебе, но сега го искам. – Дори не забеляза, че бе престанала да говори в минало време.

– Извинявай. Каж ми какво мога да направя, за да ти помогна.

– Нищо. Нищо не можеш да напра... Прегърни ме, Девлин. – Мегън изумено почувства как опитите му да я утеши постепенно преминават от несръчно потупване по гърба в едва ли не болезнена прегръдка. И тя безсрамно се възползва от това, защото съзнаваше, че той вероятно никога повече нямаше да я държи в обятията си, и защото отчаяно копнееше да остане в тези обятия колкото може по-дълго, макар и за последен път.

Когато тихият му, ласкав шепот се превърна в целувки по слепоочията ѝ, по челото ѝ, по мокрите ѝ бузи, Мегън разбра, че сега вече наистина се възползва от ситуацията, но не я беше грижа. Само още малко. Никога повече нямаше да иска нищичко от него.

Но внезапно тя почувства вкуса на собствените си сълзи – беше я докоснал с устни неволно, но веднага след това го стори още веднъж и още веднъж, и когато Мегън не се възпротиви, Девлин се престраши наистина да я целуне. Тя стисна халата му още по-здраво, за да не би да му хрумне да се опомни и да я отблъсне. Но той не направи нищо подобно. Напротив, плъзна език дълбоко в устата ѝ с гърлен стон, който заглуши стона, изтръгнал се от собствените ѝ гърди.

Ураганът от усещания, които Девлин успяваше с такава лекота да

предизвика у нея, се разбушува отново, по-силен от всякога след толкова дълго затишие. Мегън забрави за плана си, забрави, че би трябвало да е дълбоко покрусена. Грижите бяха престанали да съществуват, способността ѝ да разсъждава се бе изпарила. Цялото ѝ внимание беше съсредоточено върху неизмеримото удоволствие, което изпитваше.

И което бе може би единственото нещо, на което обърна внимание. Внезапно усети, че лежи върху нещо меко. Преди малко бе напълно облечена; сега вече не беше. Но тя осъзна всичко това едва когато почувства горещия допир на тялото му върху своето, и то го осъзна съвсем смътно, защото през цялото време Девлин продължаваше да я обсипва с тези магически, опияняващи целувки, които не ѝ позволяваха да мисли.

Ръцете му – до преди малко само утешаващи – се бяха превърнали в жарки главни, които разпалваха огньовете навред, където я докосваха. А те я докосваха навсякъде – нежни, възбуждащи, предизвикващи тръпки на наслада по шията ѝ, по гърдите ѝ, по корема ѝ... и най-после по мястото, което се бе превърнало в център на цялата ѝ вселена, мястото, което болезнено жадуваше за неговия допир.

И той не я разочарова. Пръстите му се плъзнаха дълбоко в нея, изтръгвайки от гърдите ѝ въздишка, сетне стон, сетне отново въздишка, и събуждайки у нея копнеж – огнен, неустоим копнеж, който Девлин разпозна безпогрешно. Точно в мига, в който Мегън бе сигурна, че няма да издържи повече, той проникна дълбоко в нея и цялото ѝ същество бе погълнато от огромна, болезнено-сладка вълна. Но не се свърши с това. Тръпки на шеметно удоволствие продължиха да пробягват по тялото ѝ, докато самият Девлин не достигна до оргазъм. Дори после, когато той притихна до нея, тя все още беше като омагьосана и тъй сладостно премаляла, че не бе в състояние да мисли за нищо друго, освен за това как да съхрани още малко това невероятно усещане. Ех, ако и първия път всичко беше толкова... Първия път ли?

Мегън рязко отвори очи, проумяла какво се е случило.

– По дяволите, Девлин, защо се любихме?

Въпросът беше толкова абсурден, че сухият му отговор бе напълно оправдан.

– Опитах се да те утеша по един много стар, много изпитан начин.

– Но ти развали всичко. Трябваше да поискаш анулиране на брака. А сега не можеш!

Той се надигна от нея и се изправи с резки, отсечени движения, които ѝ показаха, че е ядосан. Но едва когато навлече халата си и се обърна с лице към нея, Мегън видя по изражението му, че е отгатнала

правилно. Девлин определено беше ядосан.

Тя понечи да загърне тялото си с нещо, сякаш искаше да се скрие от яростта в погледа му, но нямаше с какво. Бяха се любили на дивана във всекидневната. Дрехите ѝ бяха захвърлени на пода, достатъчно далеч от нея.

– Това ли се опитваше да постигнеш? – попита той. – Анулиране на брака?

– Разбира се – отговори смутено Мегън. – Това искаш и *ти*, нали?

– Точно в момента това би било най-голямото ми желание. Но както ти сама изтъкна, вече е твърде късно.

– Не е... ако забравиш, че това се е случило.

– О, не, скъпа моя, *нямам* намерение да го забравям – хладно отвърна Девлин. – Освен това, възможно е отново да си бременна.

– Не е много вероятно това да се случи два пъти подред – тросна се тя, но вътре в себе си простена, осъзнала, че ще трябва да му каже, че *все още* е бременна. Но не, не тази вечер.

– Тогава ми позволи да ти го кажа с други думи, зверче – думи, които би трябвало да ти прозвучат познато. Няма да се отървеш от мен, докато смъртта не ни раздели, а аз не възнамерявам да умирам, само за да ти доставя удоволствие. – И той се отправи към вратата.

– Това се казва мило отношение! – извика зад гърба му Мегън.

На прага Девлин се обърна, за да забие още една, последна стрела в сърцето ѝ.

– Нямаше да можеш да запазиш титлата дукеса, ако бе получила проклетото си анулиране на брака.

– Знам това, глупако – отвърна тя, но той вече беше затръшнал вратата след себе си.

На следващата сутрин Девлин замина за Лондон. Но Мегън разбра това едва след отпътуването му, когато Дъчи дойде да закуси с нея в малката всекидневна, която бе много по-уютна от голямата. Светлолилавият цвят на тапетите и на тапицерията, обаче, трябваше да бъде променен. Мегън се замисли дали да не се заеме с това, след като бе станало ясно, че ще остане да живее тук. Но не искаше да харчи парите на Девлин.

– Но няма да сте разделени за дълго – информира я Дъчи, – защото ние също отиваме в Лондон.

– Така ли?

– Да. Казах на Девлин, че ще те заведа на пазар. Би трябвало да ни изчака, за да ни придружи, но когато му го споменах, той се начумери. Няма значение. Ще се присъединим към него в градската ни къща.

Горкият човек – бяга от собствения си дом и пак не може да се отърве от мене.

Това са празни предположения. Той беше откъснат от работата си в продължение на месеци. А знаеш колко много мъжете обичат своята работа.

И колко този мъж ме презира.

Снощи не те презираше.

Просто прави любов с мен. Без да иска. Просто така се случи. Тогава защо не направиш нещо, за да се случи отново „просто така“?

Защото това няма да разреши проблемите ми.

Но не би могло и да ти навреди.

– ... поне тридесет рокли като за начало – казваше Дъчи. – И, естествено, новата ти бална рокля.

Мегън се надяваше да не е пропуснала много, защото и това ѝ бе предостатъчно.

– Нямам нужда от нови дрехи, Дъчи. Вече изпратих да донесат от къщи всичките ми вещи, а гардеробът ми е доста голям.

Дъчи махна пренебрежително с ръка.

– Няма гардероб, който да е *достатъчно* голям. Освен това, след официалното обявяване на брака ви на бала, ще бъдеш засипана от посетители, а дукеса Ротстън трябва да бъде винаги на висота. Още ли не си видяла размерите на дрешника в апартамента си?

Беше го видяла и се бе учудила как е възможно тази стая да е толкова голяма.

– Щом настояваш – отстъпи тя недоволно.

– Настоявам. – Сетне вдовстващата дукеса сбърчи вежди. – Ще те оставя сама да избираш дрехите и дрънкулките. Напоследък това страшно ме отегчава. Надявам се, че знаеш кои цветове ти отиват. Имам предвид, нямаш предпочитания към розовото, нали?

Беше така разтревожена, че Мегън побърза да я увери:

– От розовото ми излизат лунички.

Възрастната дама ококори очи.

– Не знаех, че подобно нещо е възможно.

– Не е.

– Ама че си дявол – засмя се Дъчи.

Но сега беше ред на Мегън да се разтревожи.

– Това ще бъде проблем, нали? Косата ми, искам да кажа. Девлин я нарича „ужасяващо червена“. Веднъж ми каза, че дукът – имал е предвид себе си, но тогава не знаех това – не би се появил на обществено място с червенокоса жена. Струва ми се, че точните му думи бяха „жена с възможно най-немодерния цвят коса“.

Дъчи въздъхна. Любовта, изглежда, бе превърнала внука ѝ в пълно магаре.

– Нищо ѝ няма на косата ти, дете. Аз я намирам за невероятно хубава и нито за миг не се съмнявам, че Девлин също смята така. Ако ти е казал обратното, вероятно е искал да те ядоса. Обзалагам се, че ако му съобщя, че възнамеряваш да я боядисаш, той ще ти забрани.

– Идеята не е толкова лоша.

– Тогава ще му кажа.

– Не, имах предвид, да я боядисам.

– Да не си посмяла – скара ѝ се Дъчи. – Нямаш никакво основание да го правиш и ти го знаеш.

Мегън не се и опита да отрича.

– Но *той* би бил щастлив, нали?

– Единственият начин да го направиш щастлив е да му кажеш, че го обичаш.

– *Какво?*

Дъчи си беше обещала да не се меси, затова сви рамене.

– Нищо, просто една малка идея.

Но вътрешното „аз“ на Мегън бе достигнало до същата малка идея.

И тъй, защо не му кажеш, че го обичаш?

Много добре знаеш защо. Той ще ми се изсмее и аз никога няма да му го простя.

Знаеш, че старият Девлин би могъл и да се изсмее, но новият Девлин би...

Да? Какво би?

Не знам.

И аз не знам, но няма и да се опитвам да разбера.

Хм, но нещо все пак трябва да се направи. Би могла като начало да предложиш примирие в спалнята и да видиш до къде ще доведе това.

Ще обмисля предложението ти.

Защо вместо да го обмислиш просто не го направиш?

Лесно ти е да го кажеш. Не си ти тази, която рискува отново да бъде отблъсната.

Но не съм и страхливка, а едната от двете ни със сигурност е. Или може би сегашното положение на нещата ти харесва?

Мегън въздъхна. Наистина се чувстваше ужасно, когато съвестта ѝ беше права.

Два дни след пристигането на съпругата му в лондонската къща на Сейнт Джеймс, Девлин нахълта в тоалетната ѝ стая точно когато Мегън се приготвяше за вечеря. Внезапната му поява стресна камериерката ѝ толкова много, че момичето побягна без да дочака да бъде отпратено.

Мегън остана не по-малко стресната, особено когато съпругът ѝ без всякакви предисловия и с подчертано повелителен тон заяви:

– Не можеш да си боядисаш косата.

Беше забравила за намерението на Дъчи да му каже за това. И очевидно бе сторила добре, като не прие предложението облог. Но за пръв път виждаше Девлин от пристигането си в Лондон – той излизаше и се прибираще по никое време, погълнат от разнородните си дела – и съвестта ѝ не ѝ позволи да отстъпи от най-новото си решение да погребее своята гневливост и да очарова съпруга си, да го накара да я хареса.

За това тя го дари с прелестна усмивка и си позволи само да му напомни меко:

– Но ти не харесваш косата ми.

Усмивката ѝ – неочаквана и подозрителна – го обезоръжи напълно.

– Постепенно се привързах към нея – измърмори той недоволно.

– Но тя не е модерна.

Фактът, че го заморяше със собствените му камъни, го сбеси.

– Дукеса Ротстън сама създава модата. Няма нужда да подражава

на никого.

– Но аз не бих искала да се чувстваш неудобно пред хората заради мен. Освен това, цветът на косата ми е напълно неподходящ за розовата бална рокля, която си поръчах.

– О, господи!

Мегън се направи, че не го е чула.

– Черна, струва ми се. Да, черна. В края на краищата, руси жени се срещат под път и над път – всички толкова са се пристрастили към този цвят.

– Ако боядисаш и един кичур от тази красива коса, ще те преметна отново през коленете си, а ти дяволски добре знаеш, че това не е празна заплаха!

– Добре, както кажеш, Девлин.

– Говоря сериозно, Мегън – предупреди я той, изпълнен с недоверие към безропотното ѝ подчинение.

– Знам.

Тя го обърка окончателно, като му се усмихна отново. Беше се приготвил за кавга. След последната им среща изпитваше нужда от кавга. Но Мегън не му даваше възможност да се скара с нея и изобщо не се държеше като онази Мегън, която Девлин познаваше.

Сигурно искаше нещо. Да не би да бе намислила някакъв друг начин да се отърве от брака им?

Проклятие, всеки път, когато се сетеше за онази нейна дяволска идея за анулирането на брака, го обземаше неистова ярост. След като най-послед мечтата му да я люби отново се беше сбъднала и след като знаеше, че този път Мегън бе изпитала същото невероятно удоволствие като него, Девлин си даде сметка, че обяснението ѝ за анулирането доказва несъмнено колко много го ненавижда. Толкова много, че дори беше готова да се откаже от титлата, за която тъй силно бе копняла.

Тогава защо не му беше попречила да провали замисъла ѝ? Пак нейното любопитство? Беше се чудил как би могъл да го използва срещу нея. Нима бе сторил тъкмо това без изобщо да го съзнава? Или просто Мегън е била толкова погълната от собствената си страст, че временно е забравила за целта си?

Трябваше да ѝ каже, че не би анулирал брака им, дори ако не бяха правила отново любов. Може би това най-послед щеше да предизвика кавгата, която търсеше.

Девлин отвори уста, за да изпълни намерението си, но в същия миг Мегън се извърна с гръб към него, кимна през рамо към

полуразкопчаната си рокля и помоли:

– След като си тук, а камериерката ми не е, би ли закопчал роклята ми?

И той с ужас се чу да казва:

– Бих предпочел да я разкопчея.

Тя се завъртя изненадано с лице към него.

– Сега?

– Винаги.

– Добре.

Не бе възможно да е чул добре.

– Нима ти хареса толкова много, че вече си склонна да го правиш дори с мен?

– Само с теб – отвърна тихо Мегън. Бузите ѝ бяха пламнали.

Естествено, тя бе длъжна да го каже. Той ѝ беше съпруг. Но Девлин нямаше намерение да прави напук на самия себе си просто защото не бил разбрал какво е намислила този път.

Той облада съпругата си наред тоалетната ѝ стая – първия път бързо, защото се боеше, че Мегън може да промени решението си; после изключително бавно и страстно, когато се увери, че тя няма да го промени.

Но все пак трябваше някой път да опитат същото и в истинско легло.

От този ден нататък отношенията помежду им се промениха значително. По взаимно, макар и безмълвно споразумение, в спалнята бе обявено примирие. Беше необичайно, но се получаваше неочаквано добре.

Девлин идваше в стаята ѝ всяка вечер и Мегън, без да каже и дума, се отпускате в прегръдките му. Постепенно тя разбра, че каквото и да си мисли за нея като човек, съпругът ѝ обожава тялото ѝ. Това, че самата Мегън обожаваше неговото, бе вън от съмнение. И макар че тя и Девлин не винаги пазеха пълно мълчание, нито пък се стремяха да го пазят, всякакви сериозни разговори бяха безусловно забранени, защото нищо не биваше да им пречи да вършат онова, което и за двама им се бе превърнало в необходимост...

Извън спалнята се държаха така, сякаш едва сега се бяха запознали. Той престана преднамерено да я отбягва. Тя престана да се чуди как да си го изкара на него, когато бе ядосана за нещо. Започваха да разговарят с все по-голяма лекота. Задаваха си един на друг въпроси за своето минало, на които отговаряха без никакво колебание.

Високомерната снизходителност в отношението му към нея също стана по-малко очебийна, макар че не бе изчезнала напълно. В края на краищата, Девлин беше дук, а не нейния коняр. Но той никога повече не ѝ повиши тон. А Мегън продължаваше да го заслепява с усмивката си.

Започваха да свикват един с друг.

Но това не беше напълно достатъчно.

Мегън знаеше, че тепърва ѝ предстои да му признае лъжата си за помятането и да се надява, че ще успее да го накара да разбере, че го е направила заради него. Тепърва ѝ предстоеше да събере смелост и да му каже, че го обича. Освен това знаеше, че не може да продължава да се държи мило до безкрайност, поне не през цялото време; нито пък да внимава непрекъснато какво казва, само и само да не предизвика кавга помежду им. Просто подобна резервираност противоречеше на истинската ѝ природа.

И най-сетне, тя все още искаше своя коняр.

– Не мога да повярвам, че всичко стана точно така, както го беше планирала – каза Тифани с щастлива въздишка, докато двете с Мегън се разхождаха из Хайд Парк. Беше пристигнала в Лондон предишния ден,

тъй като собствената ѝ сватба щеше да се състои след по-малко от седмица. – Получи своя дук. Обичаш го. А и той те обожава.

– Да, две от три не е чак толкова лошо, Тиф.

– Какво трябва да означава това?

– Означава, че бих искала да те попитам какво те кара да смяташ, че Девлин отвръща на чувствата ми?

– Разбира се, че им отвръща – уверено заяви Тифани. – Трябва да им отвръща. Нали се е оженил за теб?

– Да, но причината съвсем не беше в горещите му чувства към мен, дори изобщо не може да става въпрос за някакви чувства, ако трябва да бъде точна. – Мегън отклони поглед към езерото, преди да добави неохотно: – Има една малка подробност, която не споменах в писмото си до теб, Тиф. Ще имам бебе.

– Но това е чудесна новина!

– Сега и аз мисля така, но положението беше съвсем друго, когато разбрах, че съм бременна... Защото тогава все още не бях омъжена.

Тифани се закова на място.

– Но... Божичко, нима искаш да кажеш, че сте били *принудени* да се ожените?

Мегън отново се извърна към приятелката си, но още не се осмеляваше да я погледне в очите.

– Да.

– Хм, нищо чудно, че се съмняваш в чувствата му към теб. Но след това той със сигурност ти е казал, че те обича.

– Нито веднъж.

– Но ти му казваш, че го обичаш. Как реагира тогава?

– Не е вярно.

– Как така не е вярно? Току-що ми призна, че го обичаш.

– Не, имам предвид, че не му го казвам.

– Мегън! Защо?

– Колкото и да бе дълго писмото, което ти написах, в него не успях да ти разкажа и половината от нещата, Тиф. – Сега Мегън ѝ ги разказа с подробности и с леко преувеличаване на места, като накрая заключи: – Така че вече разбираш защо не ми се иска да го застрелям с едно обяснение в любов, особено сега, когато... когато изпитвам такова удоволствие от необичайното ни примирие, че за нищо на света не бих го нарушила.

Бузите на Тифани бяха станали червени почти колкото кърлиците на приятелката ѝ.

– Наистина ли е толкова хубаво?

– Много повече от хубаво – отвърна Мегън. Двете с Тифани продължиха разходката си, като кимаха всеки път, когато някой джентълмен им свалеше почтително шапка и подминаваха онези, които просто се спираха и ги зяпваха. – Но не очаквай, че първия път ще ти хареса, поне не всичко. На мъжете им харесва, което е дяволски несправедливо, ако питаш мен. Но нашият жребий е не само да се изправим пред това със страх и невежество, но и да понесем цялата болка.

– Камериерката ми казва, че болката е ужасяваща – каза Тифани. Сега лицето ѝ бе леко преbledняло.

Мегън изсумтя.

– Това момиче явно не знае за какво става дума. Беше по-скоро досадна, отколкото ужасна, и отлетя преди въобще да разбере. В моя случай болката просто ме накара да се опомня, което провали цялото изживяване. Всъщност, за разлика от мен, ти вероятно ще можеш да изпиташ истинско удоволствие.

– Не съм в състояние да ти опиша какво облекчение ми носят думите ти. С приближаването на сватбения ден ставам все по-изнервена.

Мегън си припомни паниката, която бе обзела самата нея на път за Шотландия. Но нейният случай беше съвсем различен. Тифани бе сигурна в любовта на Тайлър и имаше всички основания да очаква бракът ѝ да бъде безкрайно щастлив. А Мегън все още не беше сигурна в нищо – освен в това, че сега вече на Девлин му харесваше да прави любов с нея.

– Това е напълно нормално. Има си даже и име – предсватбена треска. Аз също съм изнервена заради този проклет бал на Дъчи, но за това няма име.

– Естествено, че има. На твоего му казват „шура паника“...

– Стига – засмя се Мегън. – Не съм *чак* толкова изнервена. Нали и вие с Тайлър ще дойдете, след като решихте да отложите сватбеното си пътешествие за пролетта?

– Разбира се. Аз ще организирам състезанията по ориентиране...

– Престани, Тиф – засмя се още по-силно Мегън. – Шеринг Крос не е *толкова* голям.

– Възможно е, но важното е, че поне не си забравила да се смееш. Тъкмо започвах да се чудя.

Мегън въздъхна.

– Съжалявам. Изобщо не биваше да говоря за своите проблеми, когато твоят велик ден е толкова близо.

– Глупости. Освен това не бих се изненадала, ако просто си измисляш проблеми там, където такива въобще не съществуват. Не мога да повярвам, че той не те обича, Мег. Всеки мъж, който те познава...

– Девлин не е като тях; самият той е необикновен мъж. Баба му ми каза, че жените винаги са припадали по него и аз не се съмнявам в това, след като и аз сторих същото. Но той вижда в мен единствено едно разглезено зверче.

– Ти просто ставаш малко нетърпелива понякога.

Мегън се усмихна.

– Не се опитвай да замазваш нещата с красиви фрази, Тиф. И двете знаем, че съм ужасно разглезена.

– Е, и какво от това? – изсумтя Тифани. – Да не би той просто да вдига рамене, когато не получи онова, което иска?

Мегън се закова на място с ококорени очи.

– Сега като ми го споменаващ, си давам сметка, че той реагира долу-горе като мен.

– А-ха. Напълно обяснимо. Ако има някой, който би трябвало да е разглезен, то това е тъкмо един дук. Сигурно още от малък е свикнал край него да кръжат десет бавачки и цяло ято слуги, които да се грижат за задоволяване и на най-незначителното му желание. А ти имаше само една бавачка и баща, който душа дава за теб, така че ако питаш мен, мъжът ти вероятно е много по-разглезен от теб.

– Непременно ще му го кажа – ако изобщо някога успее да се скарам с него.

42

Беше хубава сватба, точно такава, каквато Мегън винаги си бе представляла за себе си. Разбира се, нейната не би била толкова пищна, нито с толкова много гости; само близки приятели и роднини в малката им енорийска църква. Но възможността да изживее това удоволствие бе пропиляна завинаги, когато проклетият ѝ вътрешен глас и проклетото ѝ любопитство се бяха съюзили, за да проведат пъкления си заговор спрямо здравия ѝ разум.

На връщане от сватбата тя се чувстваше нещастна, макар да знаеше, че трябва да се радва заради своята приятелка. Девлин също бе умълчан, вероятно не по-малко нещастен, но по различни причини, и това я караше да се чувства още по-зле. Неговата собствена сватба би могла да бъде също толкова грандиозна, би трябвало да бъде, мислеше си Мегън. Вместо това му се беше наложило да избяга в Шотландия.

Иска ми се да те застрелям.

Мен или него?

Теб. Не, имам по-добра идея. Уволнена си. Не желая никога повече да те чувам.

Защо когато си в лошо настроение винаги си търсиш кого да обвиниш за това?

Не обвинявам кого да е, обвинявам теб.

Божичко, започваше да губи разсъдъка си. Вътрешният ѝ глас *не беше* отделна личност. Но както обикновено бе прав. Мегън наистина никога не бе склонна да поеме отговорността за собственото си злощастие. Но беше време да се научи да го прави.

На следващия ден тя се върна в Шеринг Крос. Сама. Е, не съвсем сама, защото я придружаваха петима снажни лакеи плюс камериерката ѝ. Дъчи се бе прибрала по-рано същата седмица, като си беше признала, че на тази възраст трудно издържа дълго на лондонската шумотевица и че има хиляди неща за вършене във връзка с подготовката на бала.

Девлин трябваше да придружи съпругата си до дома. В края на краищата, големият бал на Сейнт Джеймс щеше да се състои само след четири дни. Но той се бе отметнал в последния момент, оправдавайки се с някаква работа, която трябвало да свърши предварително, за да може след бала да остане в Кент за около седмица.

Но в момента Мегън беше в толкова подтиснато настроение, че се

питаше дали това е вярно. В крайна сметка, работата бе удобно извинение. А и подтиснатото настроение на самия Девлин след сватбата бе продължило да го държи до края на деня. Снощи дори не беше дошъл в спалнята ѝ. Може би сега, когато бе видял колко са щастливи Тифани и Тайлър, той също като Мегън бе осъзнал, че собственият му „полу“-брак не е напълно достатъчен.

Денят, определен за бала, започна с мразовита буря, която, слава богу, бе така любезна да стихне преди гостите да са започнали да пристигат. Това беше и денят, който Мегън беше избрала, за да направи своето признание пред Девлин. Не бе решила единствено дали да го стори преди или след бала. И в двата случая щеше да развали настроението му – ако той *въобще* се появеше. Защото още го нямаше и Дъчи вече бе започнала да се безпокои.

Мегън прекара по-голямата част от деня в апартамента си. Тъкмо там по някое време след обяд я откри Тифани. Младоженката, омъжена само преди пет дни, преливаше от радост и добро настроение.

– Тайлър отиде право в конюшните. Решил е да купи един от расовите коне на Сейнт Джеймс, но се опасява, че и други гости ще се възползват от поканата за бала, за да сторят същото и че още до вечерта цялата конюшня ще бъде разпродадена. Струва ми се, че тук ще се съберат всички важни особи от висшето общество. Носи се слух, че дори кралицата възнамерявала да се появи. Не можеш да си представиш колко са задръстени пътищата и странноприемниците за насам. Ако Тайлър нямаше познати в района, щяхме да пристигнем посред нощ, защото *аз* за нищо на света не бих спала във фойтон.

Тифани спря, за да си поеме дъх и Мегън побърза да се възползва от паузата.

– Трябваше да дойдете вчера, за да избегнете блъсканицата, както направи баща ми. Много добре знаеш, че нямаш нужда от покана, за да ми дойдеш на гости. Можеш да идваш когато искаш, и то за дълго, надявам се.

– Списъкът на гостите е толкова голям, че вероятно дори стаите на Шеринг Крос няма да стигнат за всички. Честно, Мегън, съмнявам се дали днес в Лондон е останал и един лорд.

Мегън се засмя.

– Най-малко от теб очаквах да си помислиш, че тази къща може да се окаже недостатъчно голяма. Освен това още преди да замина за Лондон наредих да приготвят една стая специално за теб. Показаха ли ти я

вече?

– Онзи миниатюрен мавзолей в дъното на коридора? Да, дори в момента една от камериерките разопакова вътре балната ми рокля. А къде е твоята? Нямам търпение да видя какво си избрала за този толкова важен повод.

Мегън я поведе към тоалетната си стая. Самата тя не изпитваше кой знае какъв възторг по изумителната рокля, ушита почти изцяло по идея на Дъчи, която се бе досетила, че снаха ѝ не е привикнала към екстравагантността, необходима за *такъв* бал. Резултатът бе разкошна, но много елегантна копринена рокля с цвят на слонова кост и сапфир – а не розова, както Мегън шеговито бе излъгала Девлин, – с изобилие от истински перли, общити по дълбоко изрязаното деколте и по дългия шлейф, и с китка бели рози, прекрепени от едната страна на надиплената пола.

– Божичко, ще изглеждаш като принцеса – възкликна Тифани.

– Не, само дукеса.

Унилият тон на Мегън накара приятелката ѝ да вдигне вежди. Но Тифани бързо отгатна причината.

– Още не си казала на Девлин, нали?

– Днес ще му кажа.

– И затова се тормозиш толкова, нали? – каза Тифани и отново уцели в десетката.

Мегън се усмихна отпаднало.

– Предполагам.

– Тогава го отложи с един ден. Днес и без това има достатъчно други неща, за които да се притесняваш.

– Какво да отложи? – попита Дъчи, като влетя в стаята. Мегън се опита да отбегне въпроса с въпрос.

– Дойде ли си вече Девлин?

– Току-що, и трябва да ти призная, че скъпото момче ми е доста сърдито. Предполагам, че все пак трябваше да му изпратя екземпляр от окончателния списък на поканените.

– Защо? Да не би да си поканила някого, когото той не харесва?

– *Това* беше неизбежно, но не е там въпросът. Не, снощи му се е наложило да преспи в някаква конюшня.

– Шегуваш се – недоверчиво възкликна Мегън.

– Казвах ти аз – обади се Тифани.

Дъчи въздъхна.

– Минал е през три странноприемници, но в нито една от тях не е

имало и една свободна стая. А било прекалено късно и решил, че не е редно да се натрапва на някой свой познат. Ако беше тръгнал от Лондон по-рано, нямаше да има никакъв проблем... Всъщност, може би пак щеше да има. Той просто не е очаквал такава навалица, макар че не мога да си обясня защо. Може и да не сме организирали бал от десет години насам, но той прекрасно знае, че ние, Сейнт Джеймз, винаги сме се забавлявали царски – когато решим.

Това напомни на Мегън, че самата тя не бе виждала списъка на поканените.

– Колко души си поканила, все пак?

– Около шестотин, но съм сигурна, че ще дойдат всички до един, плюс още някои, които може би съм забравила и които ще се появят, за да ми напомнят, че съм ги забравила.

За около десет секунди настъпи слисано мълчание. Най-после Тифани го прекъсна сухо.

– Добре, че в Шеринг Крос има две свързани една с друга бални зали.

– А аз се чудех защо е така – ужасено прошепна Мегън. – До преди малко.

Дъчи се престори, че не е забелязала предизвиканото от нея изумление. Тя обожаваше изненадите и тъкмо за това не бе написала в поканите причината за бала и не бе казала за сватбата на Девлин дори на най-близките си приятели. За съжаление, сестра ѝ Маргарет беше наясно, и Лусинда бе принудена да не я изпуска от очи нито за миг, защото прекрасно знаеше каква бърбровка е графинята.

– Щях да забравя – каза тя и протегна към Мегън кутията за бижута, която държеше в ръцете си. – Девлин ми напомни да отворя семейната съкровищница и беше напълно прав, макар да не мога да проумея защо каза, че на роклята ти щели най-много да подхождат рубини.

Мегън можеше, но бе избухнала в смях и не успя да обясни как го е излъгала, че роклята ѝ е розова. Дъчи имаше прекалено много друга работа, за да се мае още в стаята на снаха си и да ѝ задава въпроси за странното ѝ поведение, затова само предложи, сбърчила чело:

– Може би трябва да подремнеш малко, скъпа. – И тръгна към вратата.

Но Мегън, която все още не бе изпаднала в пълна истерия – беше само на път – извика зад гърба ѝ:

– Наистина ли ще дойде и кралицата?

– Естествено – долетя през отворената врата.

– Естествено – изпъшка Мегън.

– Хайде, направи вече проклетото съобщение, Дъчи, иначе ще станеш свидетел на това как дук Ротстън предизвиква скандал.

Лусинда погледна стреснатото внука си, но всичко ѝ се изясни, когато съзря, че е вперил очи в Мегън или по-точно в посоката, в която бе Мегън, защото самата тя едва се виждаше, заобиколена от огромна тълпа млади благородници.

– За бога, Дев, балът тепърва започва. А ти можеш да разкараш тази навалица, като просто поканиш Мегън на танц. *Това* е позволено.

– Но няма да има полза – изръмжа той, но се отправи към Мегън именно за да я покани на танц.

Дъчи поклати глава след него, без изобщо да предположи, че Девлин е решил сам да обяви новината. Не предполагаше, но го чу. И нямаше как да не го чуе, както, впрочем, и всички останали, защото той преднамерено повиши тон – всъщност, едва ли не изкрещя:

– Извинете ме, господа, но бих искал да потанцувам със своята *съпруга*.

Дори да имаше някой, който да не е чул, съседът му побърза да му съобщи и само за секунди новината бе обиколила и двете бални зали. Дъчи въздъхна. Край на тъй старателно подготвяната изненада. Но после тя се засмя. Планът ѝ бе провален, но не би могла и да мечтае това да стане по по-добър начин. Скъпото момче беше позеленяло от ревност и това бе повече от очевидно за всеки един от присъстващите.

Мегън беше единственото изключение. И през ум не ѝ минаваше, че отвратително грубата постъпка на Девлин – както я прие тя – може да се дължи на ревност. Беше свикнала с мъжкото обожание и не намираще нищо необичайно в огромното внимание, което я обграждаше още откакто бе слязла в залата. Вярно, че сега броят на джентълмените, които се тълпяха край нея бе по-голям от когато и да било, но в това също нямаше нищо странно – просто броят на присъстващите мъже бе по-голям от обикновено.

Дори натъртеното „съпруга“ не ѝ подсказа, че става въпрос за ревност. Мегън се представяше пред гостите като Мегън Сейнт Джеймз. Не бе имала представа, че това ги оставя с погрешно впечатление и че я смятат за роднина на дука, вместо за негова съпруга. Следователно нямаше никаква вина.

Не, постъпката му просто бе грубиянска и тя реши да разбере причината. Затова когато започнаха да танцуват, Мегън каза:

– Ако още си кисел, задето е трябвало да преспиш в конюшния, ще съм ти признателна, ако не си го изкарваш на мен.

– Притрябвала ми е твоята признателност.

Мегън зяпна. Тези думи толкова й напомняха за стария Девлин, че тя попита, несъзнателно усмихната:

– Това май те е върнало към спомена за краткото ти пребиваване в редовете на работническата класа, а?

Сега, когато Мегън беше в неговите обятия, ревността му започваше бързо да се топи, насърчавана от усмивката й, а и от шеговития й тон. Затова Девлин прие предложеното от самата нея оправдание на отвратителното му поведение – защото сега си даваше сметка, че наистина е било отвратително.

– В твоята конюшния си имах чудесно легло, Мегън, донесено от една от стаите ви за гости. За нищо на света не бих го сравнил с купчина слама.

– Купчина слама? – възкликна Мегън изненадано. – Нямах представа... – Тя млъкна, преди да е проявила прекалено голямо състрадание. Още не беше свършила с упреците си към него. – Все едно, вината за това не е *моя*, нали?

– Напълно си права. Искрено те моля за прошка.

– И трябва. Но така и така сме започнали да се оплакваме...

– Не сме... – опита се да я прекъсне той.

– Напротив – прекъсна го на свой ред Мегън. – Не си ме виждал цели четири дни, а когато най-после благоволяваш да се прибереш, дори не ми се обаждаш. Това не е много съпружеско от твоя страна, Девлин.

– Ако знаеше какво представлява типичният брак във висшето общество, би казала, че това е *много* съпружеско от моя страна. Но не е там въпросът. Дъчи ми каза, че спиш.

– Не спях. Трябваше сам да проверяш.

Тези думи бяха промълвени тихо, със сведен поглед. Девлин наклони глава, за да види дали изражението й е също толкова наранено, колкото й тонът й, но Мегън се извърна настрана. Само ако знаеше колко пъти се бе опитал да се измъкне от стотиците гости, които го нападнаха още щом прекрачи прага на къщата... Половината от ревността и яростта му произтичаха тъкмо от това, че *не* бе имал възможност да я види преди началото на бала.

– Наистина ли ти липсвах, Мегън? – предпазливо попита той,

защото не беше сигурен дали заключението, което си бе извадил от нейното недоволство, е правилно или не.

– Да, наистина, струва ми се, че да.

– Тогава би ли... искала да се измъкнем за малко някъде, за да ти поднеса извиненията си както трябва?

– Да, струва ми се, че да.

Девлин не й даде възможност да промени решението си, а веднага я сграбчи здраво за ръката и я помъкна през дансинга с такава скорост, че Мегън едва успяваше да го догони. Но той не забелязваше това, погълнат от обезумелия си стремеж да си проправи път през морето от хора към някое закътано местенце, където можеха да останат сами. Дъчи обаче, застанала с Фредерик Ричардсън близо до вратата, към която се бе отправил, определено забеляза.

– Мили боже, той все пак ще предизвика скандал – възкликна тя. – Спри го, Фреди. Сигурна съм, че ти по-добре от всеки друг можеш да си представиш какво си е наумил.

– Така е наистина, и бих предпочел да не си търся смъртта просто за да му спестя скандала, ако нямаш нищо против.

– Той ще ти бъде благодарен, когато се опомни.

– Но тогава, скъпа Дъчи, ще бъде твърде късно – отвърна Фреди, но противно на волята и на здравия си разум препречи пътя на Девлин към изхода. И тъкмо навреме.

– Хей, старче, нали не възнамеряваш да се правиш на магаре два пъти в една и съща вечер?

Девлин се спря, което позволи на Мегън най-последно да стъпи здраво на краката си и да застане до него.

– Държиш се твърде дръзко за човек, на когото все още не съм простил напълно, Ричардсън – каза той с тих, но заплашителен тон.

Фреди въздъхна с облекчение и дори се ухили.

– И аз така смятам, но баба ти щеше да припадне от ужас, тъй че какво можех да сторя?

При тези думи Мегън рязко издърпа ръката си от ръката на Девлин. Прекрасно разбираше за какво говори маркизът, затова реши да импровизира и му протегна ръката, която току-що бе освободила от хватката на мъжа си.

– Очевидно съпругът ми гори от нетърпение да ни запознае, лорд Ричардсън. Ако знаех, че ме влачи с такава скорост през залата само за да ни представи един на друг, можех да му кажа, че вече сме се срещали в Хампшър, на бала у Лейтънови. Както и да е, за мен е удоволствие да

ви видя отново.

– Добре казано, Ваша светлост – възкликна Фреди с широка усмивка, после намигна на Девлин. – И за да не разваля това безупречно извинение, просто ще я открадна за следващия танц, ако не възразяваш.

– Възразя...

– Не, не възразява – каза Дъчи, като се присъедини към тях. – Ти чай, Фреди, но недей да окупираш дукесата за дълго. Тази вечер тя трябва да забавлява всичките си гости, а не само някои подбрани. – Когато маркизът се отдалечи с Мегън, тя се обърна към Девлин. – Което ти, скъпо момче, очевидно си забравил. – Сетне изсъска гневно: – *Какво ти стана, полудя ли?*

– Очевидно.

– Това изчервяване ли е, Дев?

– Очевидно – изръмжа той. После вдигна глава и попита с цялата вдървеност и официалност, от която баба му толкова се оплакваше: – Бихте ли изтанцувала един танц с мен, Ваша светлост?

– Върви по дяволите – изсумтя тя и му обърна гръб, но само за да добави през рамо: – И стой настрана от жена си тази вечер, щом като толкова не можеш да се владееш.

Едва след полунощ – след вечерята, след пристигането и отпътуването на кралицата, след *официалното* обявяване на брака им и след бутилка и половина шампанско – Девлин почувства, че е в състояние да се доближи до своята съпруга, без за трети път да се изложи пред всички присъстващи.

Но преди да стигне до нея, той съзря една друга жена, която незнайно как бе успяла да се скрие от погледа му през цялата вечер. Девлин рязко промени посоката си, стигна до Сабрина Ричардсън и грубо я дръпна настрана от групичката приятели, с които тя разговаряше, за да я изтласка до дансинга.

– Казах на брат ти, че ако още веднъж ми се мернеш пред очите, ще ти извия врата. Той не те ли предупреди?

Сабрина впери в него ококорен поглед, но не личеше да е бог знае колко уплашена.

– Да, но... но аз трябваше да дойда, Девлин, за да ти се извиня. Наистина ти дължа извинение.

– Дължиш ми много повече от извинение – хладно каза той. – Защо като начало не ми кажеш истината?

– Просто исках да бъда дукеса, а ти беше единственият дук наоколо, който не е твърде стар или женен.

– Проклятие!

– Е, ти поиска да узнаеш истината – защити се тя. – Съжалявам, че е толкова банална.

– *Беше* ли бременна?

– Не – отговори Сабрина, силно изчервена.

– Обясни ли това на Фреди?

Тя кимна.

– Веднага щом той ми каза, че си се оженил за друга.

– Надявам се, че хубавичко те е напердашил.

Червенината плъзна по бузите ѝ, за да обхване цялото ѝ лице.

– Да.

– Тогава може и да му простя. Ти обаче заслужаваш да те спускам от бой.

– Не ставай такъв грубиян, Девлин. В края на краищата всичко се разви чудесно, нали? Фреди казва, че ако не сме били двамата с него, никога е нямало да се запознаеш с жена си. – Девлин не искаше да признава, че Сабрина е права, затова не го и стори, но – тя продължи: – Мислех, че няма да я харесам, но сгреших. Освен това Фреди е влюбен в нея.

– Как не!

– Той сам ми го каза.

– Как не! – Девлин погледна към Мегън, за да провери дали Фреди е сред групата на обожателите ѝ, и проклетникът наистина беше там. – Знаех си аз. Трябваше още тогава да му изпратя секундантите си.

Мегън бе сметнала, че е логично след официалното обявяване на брака ѝ да бъде изоставена от повечето свои ухажори. Но логиката очевидно нямаше нищо общо с действителността: тя не само не загуби нито един от обожателите си, а дори си спечели още неколцина, макар че последните бяха доста съмнителни – разни похотливи типове и очарователни, но непочтени негодници, които смятаха, че след като вече е омъжена, е узряла да се отдаде на разврат.

Сега Мегън си даваше сметка, че е имала късмет, защото не е попаднала на такива мъже преди брака си – с изключение, разбира се, на собствения ѝ съпруг в ролята му на коняра. Но въпреки че получи цели седемнадесет непристойни предложения, някои от които бяха просто забавни, но други – откровено вулгарни, тя успя да съдържи възмущението и гнева си и да отклони всички до едно, без да прави сцени.

Като оставим това настрана, Мегън се забавляваше много повече, отколкото бе предполагала. Причината бе в необмисленото поведение на Девлин в началото на вечерта. Сега вече тя изобщо не се съмняваше, че я беше отмъкнал от дансинга с намерението да я люби. Насред собствения им бал! Скандалната му постъпка – а скандалът наистина би бил грандиозен – бе в пълен разрез с характера на нейния съпруг, дука... Но беше напълно в стила на Девлин коняря.

Мегън се усмихваше на себе си винаги, когато се сетеше за това, а тя се сещаше всеки път, щом потърсеше и откриеше с поглед Девлин, което пък не престана да прави през цялата вечер. Изобщо не я притесняваше фактът, че около него непрекъснато, където и да отидеше, се въртяха едни и същи жени, и то не една или две. Не я притесняваше и това, че го виждаше да танцува с различни дами, които флиртуваха с него и се кикотеха пискливо. Знаеше, че Девлин ненавижда женския кикот. Знаеше още, че той иска нея, а не тях. Беше го разбрала по *онези* погледи, които го бе хванала да ѝ отпраща.

Изобщо, Мегън вече далеч не бе толкова изнервена при мисълта за признанието, което все още ѝ предстоеше да направи. Не очакваше Девлин да отвърне на чувствата ѝ, поне не веднага, но сега хранеше по-големи надежди за в бъдеще. В крайна сметка ѝ се струваше, че той няма да има кой знае какви възражения, когато му кажеше, че го обича.

– Предполагам, че цяла вечер приемате поздравления.

Мегън се извърна към дамата, която бе произнесла тези думи – красива блондинка със светлосиви очи – и мигновено се почувства като недолялана провинциалистка в сравнение с нейната бляскава изтънченост.

– Изглежда, че поводът го изисква – отвърна тя.

– А на мен ми се струва, че заслужавате съболезнования.

– Моля?

Жената се засмя.

– Не знаете коя съм аз, нали?

– Трябва ли?

– Би трябвало, да. Аз съм Мариан Ейчисън, жената, която вашият съпруг заряза пред олтара само преди няколко месеца.

Мегън я зяпна слисано, онемяла от изумление. Но един от стоящи-те наблизо господи се обади вместо нея.

– Хайде, графиньо, вие изобщо не се добрахте до олтара, нали? Доколкото си спомням, Ротстън развали годежа преди да се стигне чак до там.

– Тогава сигурно си спомняте и това, че той ме накара да чакам цели десет години? – едва не се озъби Мариан. – Десет *пропилени* години.

Мегън беше загубила ума и дума от ужас. Горчивината в тона на Мариан Ейчисън бе повече от очевидна. Десет години? Божичко, Девлин е бил сгоден за тази жена *десет години*? Защо никой не ѝ бе споме-нал за това, след като явно не беше тайна за никого?

– Извадила сте голям късмет, скъпа – отбеляза Мариан вече по-малко гневно, но все още толкова горчиво. – Успяла сте да го отведете до олтара, преди да е изгубил интереса си към вас. А това ще стане, уверявам ви, и то скоро. Така че не очаквайте обясненията му в любов да продължат още дълго.

Какви обяснения в любов, понечи да възкликне Мегън, но вместо това попита:

– Защо сте били сгодени толкова дълго време?

– Защото той непрекъснато отлагаше сватбата и когато най-накрая му казах, че не мога повече да чакам, окончателно развали годежа.

– Но защо? – не можа да се въздържи Мегън.

– А вие как мислите, скъпа? Той просто не искаше да се жени. В същото време му харесваше да е сгоден. Това го спасяваше от амбициозните майки, които биха го набелязали като подходящ жених за хубавите си малки дъщерички.

На Мегън ѝ прилоша. От собствен опит знаеше, че Девлин не искаше да се жени, поне не за нея, а очевидно не и за Мариан Ейчисън.

Прекрасно разбираше огорчението на графинята. Да чака цели десет години да се омъжи, да не получава никакви други предложения за брак, защото всички знаят, че е сгодена, или да трябва да отхвърля онези, които все пак е получавала. А накрая, въпреки това равностойно на подвиг търпение, да остане без съпруг.

При това графинята вече не беше младо момиче; напротив, общо взето си бе изпяла песента, както се казва. Вероятно на нейната възраст нямаше да има никакъв шанс да си намери съпруг, не и при конкуренцията на толкова много млади неомъжени девойки. На практика Девлин я бе осъдил да остане стара мома.

Не знаеше какво да отвърне на Мариан Ейчисън. Наистина разбираше напълно огорчението ѝ, но би било банално и безсмислено от нейна страна да ѝ го каже. Искрено съжаляваше за нея и бе вбесена от подлостта на Девлин, който...

– Пак ли разпръскваш своята отрова, скъпа Мариан? – каза Фреди, който изневиделица се бе появил до Мегън.

– Просто изяснявам нещата – отвърна графинята рязко, макар и с известно смущение.

– Чудесна идея – жлъчно се усмихна маркизът. – Не искаш ли да ги чуем и от друга гледна точка?

– Не се набърквай, Фреди, това не е твоя работа – обади се Девлин, пристъпвайки също изневиделица от другата страна на Мегън.

– Смятам, че трябва да изкупя вината си пред теб, старче – още повече след като мислиш, че съм влюбен в жена ти. – Девлин тъкмо го бе притиснал в един ъгъл, за да му потърси сметка за това, когато забелязаха Мариан при Мегън. – Разбира се, не отричам, че щях да се влюбя в нея за отрицателно време, ако ти не бе побързал да я направиш своя съпруга.

Вместо отговор Девлин просто хвърли на приятеля си унищожителен поглед, след което хвана Мегън за лакътя и я поведе нанякъде. Тя обаче се остави да я влачи точно три секунди, преди да се отскубне от ръката му и да процеди през зъби:

– Вие, сър, сте долен негодник!

Той дори не се престори, че не разбира защо е толкова войнствена.

– Значи съм осъден без съдебен процес, така ли? Е, да, нашата Мариан дяволски добре умее да предизвиква съчувствие, въпреки, че не заслужава никакво.

– Това, което си сторил на тази жена...

– Стига, Мегън – раздразнено я прекъсна Девлин. – Не съм ѝ

сторил нищо, освен че се озовах в неподходящия момент на неподходящото място – и я сварих да прави любов с друг.

Мегън се втренчи слисано в него.

– Искаш да кажеш, че причината да развалиш годежа не е била в отказа ѝ да ти позволи да отложиш сватбата отново?

– Отново? Трябваше да се оженим още преди осем години. За цялото това време съм отлагал сватбата само веднъж, и то заради смъртта на дядо ми. Но вече дори не мога да си спомня колко пъти Мариан измисляше всевъзможни поводи, за да я отложи.

– Но това означава, че... че тя не е искала да се омъжи за теб.

– Нищо подобно. Сигурен съм, че тя беше твърдо решена да се омъжи за мен в крайна сметка, въпреки че между двама ни никога не е съществувала любов – все пак, годежът беше идея на дядо ми, а не моя. Само че на нея много повече ѝ харесваше да бъде просто бъдещата дукеса Ротстън, защото годежът така или иначе ѝ даваше същия престиж, както ако би била вече моя жена, но в същото време не я обременяваше с отговорностите на съпруга.

– А и фактът, че е имала любовници, несъмнено е бил още една причина да не бърза да се омъжва – заключи Мегън.

– Напълно е възможно.

Мегън не можеше да проумее защо Девлин не ѝ се сърди. Самата тя беше отвратена от себе си заради пълната липса на доверие и преданост, която току-що бе проявила, при това точно когато се канеше да му каже, че го обича. Как щеше да ѝ повярва сега?

Да, беше ядосана на себе си, но още повече бе ядосана на Мариан Ейчисън, а Мариан беше по-удобна мишена за гнева ѝ, защото Мегън по традиция поемаше вината само ако всички останали виновници по някаква причина не можеха да бъдат наказани.

Но и Девлин заслужаваше един малък упрек, заедто не ѝ беше *поп-речил* да направи този гаф.

– Защо, по дяволите, не се защити пред самата нея?

– Доста хора биха ѝ повярвали, но не и онези, които ме познават – отвърна той.

Ох, каза си Мегън, става все по-лошо и по-лошо. Предполагаше се аз да съм във втората категория хора.

– Съжалявам – промълви измъчено тя.

Девлин въздъхна.

– Мегън, ти все още *не* ме познаваш достатъчно добре, за да ме считаваш просто ей-така, слепешката. А и аз при всички положения съм

ти дал достатъчно основания да не го правиш.

– Не, не си прав. Аз повярвах на една напълно непозната жена, без дори да се замисля. И защо обвинява теб, когато тя е тази, която...

Тя не довърши, осъзнала, че думите ѝ описват съвсем точно собствения ѝ ужасен навик да прехвърля своята вина върху другите. Лицето ѝ стана ярко червено.

Девлин безпогрешно прочете мислите ѝ по поразеното ѝ изражение.

– Не ставай глупава – смърри я той рязко. – Ти изобщо не си като нея. Ти не сипеш обиди по мой адрес пред всеки срещнат. Когато обвиняваш някого несправедливо, го правиш на четири очи, а и аз дяволски добре знам, че не си мислиш наистина и половината от нещата, които казваш – просто си твърде избухлива.

Това вече Мегън не можеше да преглътне толкова лесно. Забравила моментално всички самообвинения, тя хвърли на съпруга си обиден поглед, който сякаш казваше: „Ще запомня това“, и изсумтя:

– Все пак смятам, че би трябвало да се защитиш, и то не само пред мен.

– След като знам, че истината ще я компрометира завинаги? Като джентълмен аз не мога да направя това.

– Да, предполагам, че не можеш – отвърна Мегън и преди Девлин да успее да я спре или дори да предугади намеренията ѝ, тя се извърна и произнесе отчетливо, надвиквайки шума на тълпата: – Лейди Ейчисън, вие сте лъжкия.

Девлин изпъшка. Гостите светкавично се отдръпнаха, за да дадат на Мариан възможност да види своята обвинителка. Всички разговори секнаха и в цялата зала се възцари пълна тишина. Няколко танцуващи двойки се сблъскаха и се спряха наред дансинга, което толкова стресна оркестъра, че музиката също спря.

Откъм далечния край на залата долетя гласът на Дъчи:

– Божичко, сега пък какво има?

В отговор се чу сподавен шепот, няколко покашляния и десетки приглушени, забързани стъпки – гостите бързаха да се скупчат край двете жени, за да не пропуснат нито дума.

Вече беше късно Девлин да запуши с длан устата на Мегън и да я повлече към другата зала, въпреки че в момента това бе най-горещото му желание. Затова той сложи ръка на рамото ѝ и промълви с възможно най-мекия тон:

– Недей.

Мегън го погледна и за негово изумление се усмихна, очевидно напълно несъзнаваща какъв смут е предизвикала.

– Знаеш, че не преглъщам лесно оскърбленията, Девлин – каза тя съвсем спокойно. – И че им отвръщам без заобикалки – по един или друг начин. А това, че лейди Ейчисън си позволява да петни доброто ти име без причина, е оскърбление за мен. Ако знаех, че ме лъже... Е, ти познаваш моя характер. Просто не искам да си представям какво бих могла да направя.

Девлин изпита нелепото желание да избухне в смях. Невероятно! Мегън сякаш говореше единствено и само на него, сякаш изобщо не съзнаваше, че цялата зала я слуша и попива жадно всяка нейна дума. Но той я познаваше достатъчно добре, за да знае, че това преднамерено високо изречено предупреждение – а Девлин не се съмняваше, че е било преднамерено, нито пък че е било именно предупреждение – е предназначено не само за Мариан, а и за още някого, който тази вечер е нанесъл на Мегън оскърбление. Не знаеше още кой е той, но щеше да узнае, по дяволите, и тогава щеше сам да се разправя с него. Но междувременно не успя да съдържи усмивката си пред драматичната сцена, която съпругата му разиграваше пред погледите на всички, и която – учудващо – съвсем не се бе оказала толкова злепоставяща, колкото се беше опасявал. От друга страна, обаче, сцената не беше и приключила.

– Струва ми се, че вече каза достатъчно, скъпа.

– Не съвсем – отвърна Мегън с умерено гневен тон, който трябваше да го предупреди, че представлението не е свършило и че тя така или иначе ще си каже своето. – Ти може и да си прекалено голям джентълмен, за да сложиш край на оскърбителното й поведение, но аз не съм.

Това изявление предизвика невъздържан кикот сред публиката, но той не попречи на Мегън да се обърне отново с лице към пребледнялата като смъртник Мариан и да каже:

– Казват, че истината винаги излиза наяве и че справедливостта винаги възтържествува. Бихте ли желала да обсъдим *истинската* причина, поради която съпругът ми е развалил годежа си с вас, графиньо... или вече си тръгвате?

Трябваше да минат няколко секунди, преди Мариан да осъзнае, че ѝ е предоставена възможност да избегне пълното си компрометиране. Тя не отговори на въпроса. Вместо това се възползва от изхода, предложен ѝ от Мегън, и припряно напусна залата – унижена, заклеймена като лъжкия, но все пак само толкова.

– Свършиш ли? – обади се Девлин иззад гърба на съпругата си.

Тя се обърна и го дари с прелестна усмивка.

– Да, струва ми се. Какво стана с музиката?

45

Въпросът на Мегън послужи като сигнал за възобновяване на разговорите и само след миг цялата зала отново бръмна като кошер. Един поглед на Девлин към оркестъра бе достатъчен на музикантите да подемаат валс – наистина, малко нестроен в началото, но докато Девлин издърпа съпругата си на дансинга, мелодията и ритъмът вече бяха коригирани.

– Не можеш да си представиш колко пъти съм искал да направя това, което ти направи току-що – призна ѝ той, когато край тях се завъртяха и други двойки. – Благодаря ти.

– За мен бе удоволствие.

– Не се съмнявам – ухили се Девлин. – Сега всички във висшето общество ще се побъркат от любопитство, чудейки се каква е причината, за която намекна.

– Е, и?

– Значи ти харесва да предизвикваш такъв фурор?

– Не, но ти ме помоли да не я компрометирам и аз те послушах. Ако не ме беше помолил, щях да направя много повече от това просто да я притесня, Девлин. Надявам се, че го съзнаваш.

– О, да съзнавам го, както, впрочем, и всички останали. Така че не се изненадвай, ако за известно време хората край теб млькнат като риби. Просто ще са твърде уплашени, че могат да те засегнат с нещо.

– Не забелязвам ти да имаш такъв проблем.

– Няма и да забележиш. Смятах, че сме се разбрали по въпроса: аз никога не оставам длъжен.

– Струва ми се, че въпросът, по който се бяхме разбрали, бе за твоята дързост. И като стана дума за дързост, моята напоследък нещо липсва.

– Как можеш да го кажеш след това, което направи току-що?

Тя сви рамене.

– Това беше ярост, а не дързост. Виж, има нещо, което отдавна искам да ти кажа, но все отлагам.

Девлин изтръпна, припомняйки си последното нещо, което Мегън му бе съобщила след подобни колебания. Затова каза натъртено:

– Не желая да го чувам.

– Не желаеш? – възкликна тя. – Е, *ще* го чуеш. Ще имам бебе.

Това го свари напълно неподготвен.

– Ти каза, струва ми се, че не е много вероятно това да се случи два пъти подред.

– Изобщо нямам представа дали е така. Но това е бебето, което щях да имам и преди.

Това вече *наистина* го свари неподготвен. Девлин забави стъпка и накрая съвсем спря в ъгъла на дансинга.

– Тогава... ти си ме излъгала?

– Да, но имах основателна причина.

– Спомням си твоята основателна причина, Мегън – хладно отговори той. – Това означава, че си искала да анулирам брака ни, въпреки че си носела моето дете в утробата си. Наистина, щеше да ме напуснеш, *въпреки че си носела моето дете в утробата си!*

Тя потръпна от яростта в инак тихите му думи.

– Тогава не разсъждавах от тази гледна точка. Единственото, което знаех, бе че те правя нещастен.

– А дали всъщност не си си мислела точно обратното? Не, не ми отговаряй. Още само една твоя дума и скандалът, който цяла вечер се опитваме с толкова усилия да избегнем, в крайна сметка все пак ще избухне. Имам нужда от питие, по дяволите.

И Девлин бързо се отдалечи. Във всеки друг случай Мегън не би оставила нещата така, би извикала нещо след него, за да го накара да се върне. Но сега не можеше да го направи. Неколцина души вече бяха вперили погледи в нея и вероятно се чудеха на втрещената й физиономия.

Е, определено не се беше справила добре. Може би трябваше първо да му каже, че го обича и едва тогава да спомене за бебето. Но наистина не бе очаквала, че той ще се ядоса *толкова*.

Тя тръгна да потърси баща си и Тифани. Имаше нужда от тяхната подкрепа, защото нощта още не бе свършила. Мегън все още беше твърдо решена да каже на Девлин и останалото, което имаше да му казва, независимо дали той искаше да го чуе или не. Но първо щеше да го остави да се поуспокои малко.

Но се случи така, че тя изобщо не го видя повече. Девлин изчезна и не се появи дори в края на бала, за да изпрати гостите си. Около половината от тях си тръгнаха – било защото живееха наблизо или поне само на няколко часа път от Шеринг Крос, било защото бързаха да се приберат в Лондон. Другите щяха да отпътуват на следващия ден, с изключение на няколко десетки, които щяха да останат да погостуват за

известно време в имението.

Наближаваше да се съмне, когато самата Мегън най-после успя да се оттегли горе. Предполагаше, че Девлин е сторил същото, само че доста по-рано, затова надникна в стаята му, преди да се прибере в своята. В покоите му обаче бе тъмно като в рог, затова и се наложи да влезе вътре, като остави вратата леко отворена, за да има поне малко светлина, но това само влоши нещата, защото цялата стая се изпълни със зловещи сенки.

В крайна сметка Девлин наистина беше в леглото си, завит почти презглава. Мегън приседна до него и дръпна лекичко завивките, за да установи, че е заспал по корем, с обърната на другата страна глава и с ръце, обгърнали възглавницата.

Гърбът му бе гол. Прииска й се да се стуши до него и да почакала настъпи по-приличен час, за да му каже онова, заради което беше дошла, но това би означавало отново да отлага нещата, а тя вече ги бе отлагала достатъчно.

Затова Мегън нежно разтърси рамото му.

– Девлин? – Той измърмори нещо в съня си. Тя го разтърси по-силно. – Девлин!

Девлин рязко надигна глава, извърна се към нея, за да я изгледа с присвити очи, сетне отново се отпусна върху възглавницата в същата поза.

– Какво?

– Буден ли си?

– Не.

Мегън реши, че това е една от обичайните му шеги, затова си пое дъх и започна:

– Ти не ме остави да ти кажа най-важната част от своето признание. Знам, че първата част те ядоса и съжалявам, но наистина го направих заради теб, повярвай ми.

В този момент цялата й напрегнатост се върна и в гърлото й сякаш заседна буца. Ръката й погали гърба му, после се плъзна нагоре, за да отмести нежно косата от лицето му.

Невероятно, но факт: за най-голямо разочарование на Дъчи, Девлин все още не се беше подстригал, дори и заради бала, макар че специално за случая бе вързал косата си, което въпреки строгия му черен костюм му придаваше някаква очарователна небрежност.

Самата Мегън харесваше дългата му коса. Тя смекчаваше неговата официалност и скованост... поне докато Девлин не отвореше уста.

Най-сетне способността ѝ да говори се върна и думите припряно се изстреляха от устата ѝ:

– Обичам те, Амброуз Девлин Сейнт Джеймз. – Тя зачака реакцията му със затаен дъх, но той не каза нищо и в тона ѝ се прокрадна рязка нотка: – Чу ли ме?

Девлин отново отвори очи.

– Какво?

– Попитах дали ме чу.

– Да, да, а сега ме остави на мира, Мегън. Пих прекалено много. Трябва да поспя.

Мегън остана като гръмната. Беше се чудила как ли ще реагира Девлин, когато най-после му признае любовта си. Е, сега вече знаеше.

Мегън излезе от къщата с малката си чанта с дрехи някъде към три часа на следващия следобед – един час след като се бе събудила. Щеше да го направи дори по-рано, ако не трябваше първо да похапне и да събере багажа си. Не повика карета. Отправи се към конюшната, но когато стигна до там, не нареди и да доведат коня ѝ.

В действителност тя не си отиваше, въпреки че слугите, които срещна по пътя си определено останаха с такова впечатление. Не, Мегън просто искаше да направи демонстрация, при това достатъчно очевидна, та да е сигурна, че Девлин няма да я пропусне; и той наистина не я пропусна – напротив, съобщи му за странното ѝ поведение още преди тя дори да е стигнала до конюшната.

Мегън не обърна никакво внимание на ратаите, а и те изглежда не бяха склонни да питат какво желае, след като бяха зърнали изражението ѝ и чантата, която носеше със себе си. Все пак я следваха неотлъчно по петите, докато тя надничаше във всички кътчета на конюшната. Накрая обаче Мегън разочаровано установи, че никъде няма стая с легло, подобна на онази, в която бе живял Девлин в собствената ѝ конюшня. Но в Шеринг Крос имаше толкова много ратаи, че всеки от тях разполагаше със стая в отделна сграда, а там, естествено, Мегън не можеше да отиде.

Забелязах една хубава купчина слама на влизане.

Да не мислиш, че няма да се възползвам от нея? Той е спал върху такава купчина, значи и аз мога.

Няма да го направиш, но предполагам, че идеята ти не е чак толкова лоша. Смяташ ли, че ще свърши работа?

Не си ли спомняш, че те уволних? Не желая да чувам, че бих могла отново да се окажа кръгла глупачка.

Тя остави чантата си в един ъгъл и се върна при въпросната купчина, сетне разхвърля сламата с ръце и крака, докато в центъра ѝ не се оформи нещо, което в очите на Мегън представляваше прилично легло. Тя все още стоеше изправена пред своя шедьовър, когато се появи Девлин, известявайки за пристигането си със строга заповед към зяпналите ратаи да опразнят конюшната, и то незабавно.

Мегън изправи решително рамене, подритна настрани шлейфа на кремавата си рокля и се извърна с лице към своя съпруг. Очакваше да го свари дяволски разгневен. И той може би беше, само че бе надянал

маската си на дук и тя не бе в състояние да прецени.

Мегън отвори уста, но Девлин я изпревари.

– Какво, дявол да го вземе, означава това, Мегън?

Тя вирна упорито брадичка.

– Местя се в конюшнията.

Той беше забелязал чантата в ъгъла, а и му бяха съобщили за нея, но не това бе очаквал да чуе, когато се втурна насам.

– *Какво?*

– Добре ме чу. И няма да мръдна оттук, докато не получа обратно своя коняр.

Изглеждаше толкова непоколебима, че Девлин и за миг не се усъмни в истинността на думите ѝ. Само дето не можеше да проумее *защо* ги бе казала. Така или иначе, уплахата и гнева му поутихнаха. Тя не го напускаше. Не че би я оставил да го стори.

Объркан, той каза предпазливо:

– Мислех, че не можеш да го понасяш.

– Стрешил си – отвърна тя троснато.

– Той не съществува – обясни Девлин още по-предпазливо. Сякаш Мегън не го знаеше.

– Съществува – твърдоглаво се възпротиви тя. – Ти просто си го погребал под цялата тази аристократична надутост. Но ви предупреждавам, Ваша светлост: ако не мога да имам вашата любов, искам поне Девлин Джефрис да се върне и ще стоя тук, докато не си го получа.

Неволно стаеният му дъх излезе със свистене през зяпналата му от изненада уста.

– Да не би това да означава, че *искаш* да те обичам?

– И ако това не е най-идиотския въпрос! – възкликна Мегън, раздразнена от очевидното му тъпоумие. – Да не мислиш, че седмици наред се измъчвах от колебания как да ти кажа че те обичам, просто защото ми харесва да се измъчвам? Е, добре, ти не прояви интерес. Затова съм готова да чакам, докато Девлин Джефрис се върне.

Гневният ѝ тон предизвика собствения му гняв.

– Глупости, дявол да те вземе! И ако искаш да си говорим за измъчване...

– Не искам!

– Тогава нека обсъдим това „ти не прояви интерес“. Щях да проявя *много голям* интерес, ако наистина ми беше казала, че ме обичаш, така че защо не го направи, след като си възнамерявала?

– Направих го.

– Не си! Проклятие, щях дяволски добре да запомня *това*, ако го бях чул.

– Чу го, проклетнико, снощи, в леглото си. Не се опитвай да ми кажеш...

– Мегън – прекъсна я той, като отчаяно се опитваше да успокои препускащия си пулс, поне мъничко, – аз си легнах снощи с бутилка в ръка, не ти.

Това я смути.

– Наистина ли не си спомняш, че бях в стаята ти?

– Не. Беше ли?

– Да.

– В такъв случай би ли повторила онова, което не съм чул?

Очите ѝ се присвиха подозрително при неочаквано мекия му тон.

– Не, не мисля, че бих.

Девлин изруга яростно и закричи напред-назад, подритвайки разпръснатата слама. Когато все пак се сети да погледне към съпругата си, той видя, че тя се е вторачила в него с ококорени от престорено изумление очи. Тогава Девлин рязко се спря и избухна в смях.

– Господи, обичам да ме предизвикваш така, зверче. Цялата ми кръв кипва.

Очите ѝ се ококориха още повече, защото докато говореше, той бе започнал да съблича самото си.

– Наистина ли?

– Не се преструвай на невинна. Нарочно го направи, нали?

– Разбира се, че не... Девлин, *какво* правиш?

Бялата ленена риза беше съблечена и метната на земята.

– На какво ти прилича?

Мегън отстъпи крачка назад, макар че погледът ѝ галеше всеки сантиметър от голата му кожа.

– Сега е посред бял ден! – запротестира тя.

– Е, и?

– Не можеш да...

– Нима? Стори ми се, че искаше дукът да върви по дяволите.

– Исках, но... но... – Думите ѝ се превърнаха в писък, защото в опита си да отстъпи още крачка назад отново се бе препънала в проклетия си шлейф и се бе стоварила по гръб върху сламата.

– Пак падаш в краката ми? – ухили се Девлин. – Това е дяволски приятно.

Мегън изпищя отново и се помъчи да се изправи на крака, но преди

да успее, той се озова върху нея и тя се замая, полагайки отчаяни усилия да попречи на пръстите му да свалят дрехите ѝ заедно с остатъка от собствените му дрехи. Но в крайна сметка се разсмя, след като разбра, че опитите ѝ са обречени на провал и че не е способна повече да съдържа радостта си от завръщането на стария Девлин.

– Правихме любов в моята конюшня – каза тя, като прокара нежно пръсти по гърба му надолу към хълбоците и почувства как тялото му потръпва и се притиска още по-силно към нейното. – Предполагам, че справедливостта изисква да опитаме и в твоята.

– Справедливостта няма нищо общо – отвърна Девлин с презрениел от желание глас.

Мегън въздъхна.

– Обичам да прашаш дука по дяволите.

– Какво още обичаш?

– Теб – простена тя, когато устните му захапаха зърното на гърдта ѝ и го стиснаха нежно. – Смяташ ли, че би могъл някога да отвърнеш на любовта ми?

Той вдигна глава с ослепителна усмивка.

– Какво те кара да мислиш, че не е така?

– Така ли е?

– Хм, мисля по въпроса.

– Мразя те!

– Не, не е вярно. Ти ме обичаш.

– Е?

– Продължавам да мисля по въпроса.

Мегън се усмихна, сетне направо се разсмя.

– Ти си един непоносим проклетник, Девлин Сейнт Джеймс. Нима ще ме накараш да го кажа вместо теб?

– Не. – Девлин се наведе и захапа лекичко устните ѝ, после още веднъж; после я целуна жадно и добави: – Доколкото те познавам, ти би го казала напълно погрешно.

– Просто бих казала: „обичам те“.

– Но аз бих казал: обичам те... зверче.

Три седмици по-късно двамата заминаха с баща ѝ за Девъншър, защото Девлин твърдеше, че имал работа наблизо, а също и че не искал да се разделя с Мегън за повече от няколко дни, поради което трябвало да дойде и тя. Но беше нагласил нещата така, че пристигнаха в Тийдейл точно в неделя сутринта и когато Мегън осъзна, че фойтонът с герба на

дуковете Ротстън, в който пътуваха, спира пред енорийската църква, от устните ѝ се отрони тихо възклицание.

– Не беше необходимо – каза тя, като обви ръце около шията на съпруга си и го прегърна силно.

– Знам.

– Ти вече ми даде прекалено много.

– Нищо не може да се сравни с онова, което ми даде ти – твоята любов. И аз ще те глезя не по-малко от баща ти. Какво говоря – не, много повече от него.

Мегън наклони глава назад, за да го дари с онази зашеметяваща усмивка, която разкриваше двете и трапчинки и която винаги му въздействаше по един и същ начин.

– Може ли и аз да те глезя?

Девлин изпъшка.

– Ти вече го правиш. Хайде, нека да натрием носа на твоята лейди О.

Някой очевидно му беше разказал всичко. Мегън погледна през прозорчето и видя пълната фигура на Офелия Такъри и трите ѝ дъщери... и Фредерик Ричардсън... и Тифани и Тайлър. Девлин бе нагласил всичко както трябва. Заради нея.

– Не мога да го направя. Прекалено е подло и злобно, и отмъстително, и... Може и да съм зверче, но не съм *звяр*. – Тя погледна отново към Девлин. – Виждам, че си се постарал, но това вече няма значение. Ти си всичко, което има значение за мен, Дев.

Той я погали по бузата.

– Идеята беше на Тифани, скъпа. Нещо като закъснял сватбен подарък.

– Разбирам. – Сега вече Мегън се усмихваше широко. – В такъв случай би било проява на грубост от моя страна, ако не го приема, нали?

Дук Ротстън избухна в смях.

– Така е, зверче.

КРАЙ

© 1992 Джоана Линдзи
© 1997 Диляна Радинска, превод от английски

Johanna Lindsey
, 1992

Сканиране, разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: belleamic, 2009

Издание:

Издателство „Ирис“ 1997
Редактор: Христина Владимирова
Коректор: Виолета Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10517>]